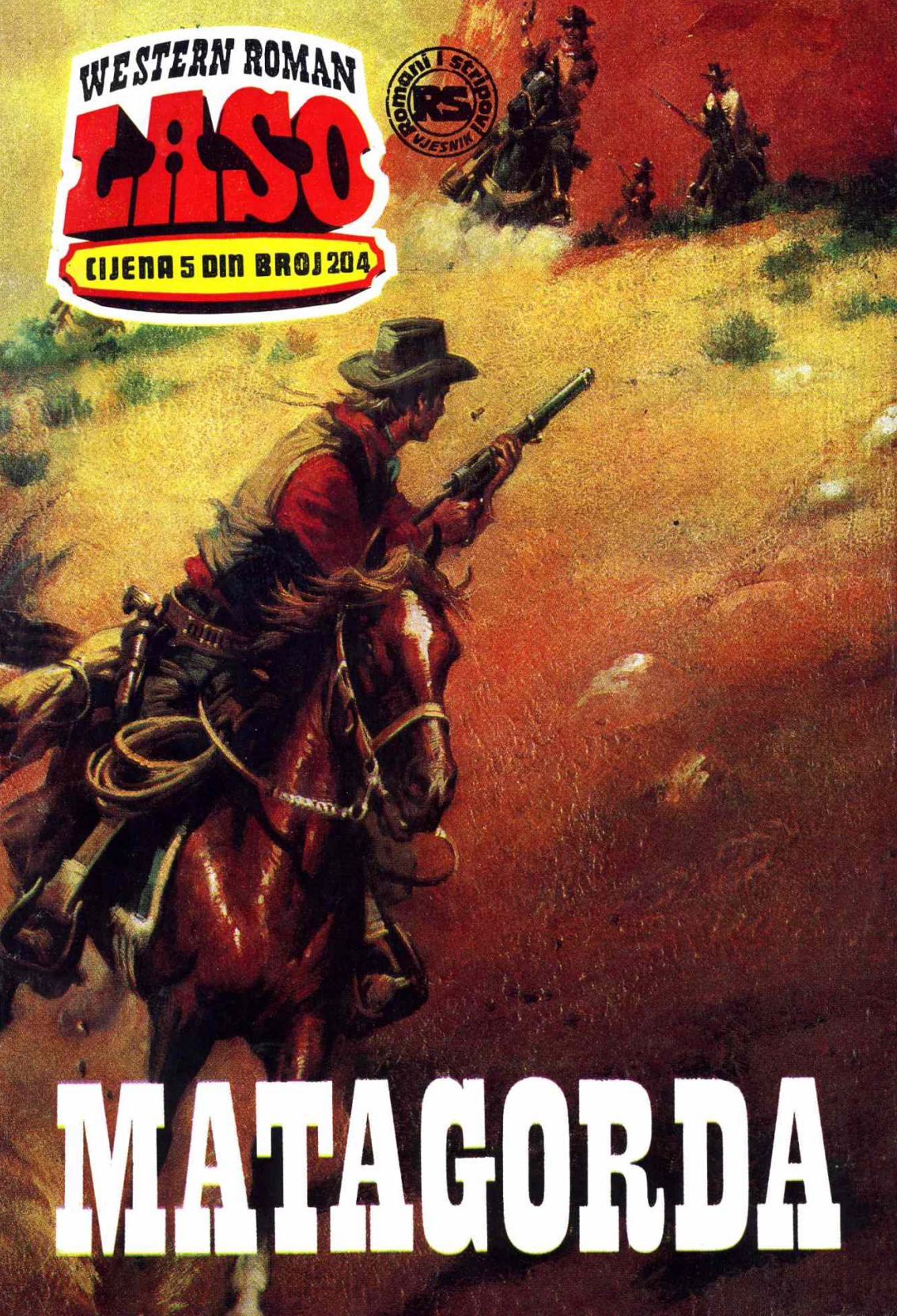

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 5 DIN BROJ 204

MATAGORDA

LOUIS L'AMOUR

MATAGORDA

»Laso« Nova serija 1977.

Louis L'Amour: MATAGORDA

Naslov originala: MATAGORDA

Recenzija: Gordana Mikulić, profesorica.

Prijevod: Ljiljana Vojinović

Urednik: Marcel Čukli

«Laso» — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja
NISIP «Vjesnik» Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i
odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak OOUR No-
vinsko revijalna štamparija i OOUR TMG «Vjesnik» Za-
greb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1977.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA
PRESS AGENCIJA Zagreb

Pretplata po broju 5 d (Pretplata se prima na onoliko brojeva koliko želi pret-
platnik) Uplata na račun 30101-833-42 «Vjesnik».

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 10.00, SFRS 2.00, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF
74.00 SFRS 36.00 HFI 37.00 US \$ 15.00

Uplate na devizni račun: 30101-620-37-32000-256 Privredna banka Zagreb (za
«Vjesnik»)

Oslobuđeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata
za prosvjetu kulturu i fizičku kulturu SRB broj 2935/7 — 1973. od 28 XI 1973.

I

Major Tappan Duvarney stajao je oslonjen o ogradu broda i sa zanimanjem promatrao tanak pojas obale u daljini. Nisam tako zamišljao Teksas, pomisli. Ili ću ovdje konačno uspjeti ili mi to više nigdje i nikad neće poći za rukom. Bit će to moja posljednja šansa.

Osluškujući ritmičko klopavanje motora u potpalublju, razmišljao je o svojoj budućnosti. Iza njega je bio rat između država sjevera i juga, a također i nekoliko godina borbe s Indijancima kao pripadnik pograničnih jedinica. Da je kojim slučajem ostao u vojsci, očekivali bi ga dugi mjeseci tavorjenja u nekom užarenom gradiću gdje bi mu jedina razonoda bilo brojanje dana do časa kad će ga penzionirati.

Odmah nakon izbijanja rata činilo se da ne mora brinuti o budućnosti. Uz veliku plantažu u Virginiji, njegov je otac posjedovao i trgovačku flotu koja se sastojala od četiri škune i jednog barka.

Tap Duvarney je plovio s očevom flotom četiri puta. Dva puta kao mornar, a kad je položio stručni ispit, kao treći oficir. Na taj se način ostvarila želja njegova oca koji je želio da sin upozna mornarski život i kao potčinjeni i kao pretpostavljeni. Tapu je to odgovaralo, jer je volio pučinu i lako je podnosio sve čudi Karipskog mora kojim su najčešće plovili.

Međutim rat je sve to izmijenio. On i njegova porodica poklonili su svoje simpatije Sjeveru, kamo je Tap naskoro krenuo da bi se pridružio vojsci

Unije. Rat se razbuktao i odmetnici su spalili nastambe na plantaži, rastjerali stoku. Malo potom bila je uništena i očeva trgovačka flota. Jedan je škuna iščeznula poslije ciklona koji je zahvatio obale Virginije, druge dvije zaplijenila je Konfederacija, da bi ih poslije potopili topovi Unije. Bark je nestao u tajanstvenom trokutu kod Bermudskih otoka. Jedina preostala škuna izgorjela je na doku u Charlestonu. Kad se Tap vratio iz rata, dočekali ga — dugovi, očeva smrt i razoreni dom.

Prema njegovu mišljenju, predstojalo mu je jedno jedino rješenje i on ga je prihvatio: vratio se u vojsku, u pogranične jedinice. I tako se dugih devet godina borio protiv Indijanaca krstareći od Dakote do Arizone. Iako mu je uspjelo sačuvati glavu, ponio je kao uspomenu tri ožiljka, jedan od noža, a dva od metka.

Vojsku je napustio s uštedevinom od preko sedam tisuća dolara.

I baš tada je doznao koješta o Tomu Kitteryju.

— o —

Kapetan Wilkes bio je upravo pošao u kormilarnicu kad je spazio Duvarneya. Tap je znao da je kapetan zabrinut za njega i da mu uistinu želi pomoći. Konačno, dobro je poznavao Wilkesa još iz dana kada je zapovijedao jednim od očevih brodova.

— Majore, bojim se da vam se Teksas neće dopasti. Imate li ondje nekog prijatelja?

— Koliko je meni poznato, svega jednoga. Upoznao sam ga za vrijeme rata.

— I otada ga niste vidjeli? Prilično je vremena isteklo, majore. Je li taj čovjek vaš ortak?

Duvarney nasluti primjesu sumnjičavosti u glasu kapetana Wilkesa, no nije se suviše iznenadio. Uostalom, i on je na mahove podlijegao takvoj sumnji.

— Ja bih rekao da sam ispravno ocijenio tog čovjeka, kapetane. Osvjedočio sam se o dvjema njegovim vrlinama, a to su poštenje i hrabrost. Za drugo ne marim.

— Stočarstvo je svakim danom sve unosniji posao — reče Wilkes. — Indianola je već dugo glavna luka Teksasa za uvoz stoke. Susretao sam mnoge stočare, pa bit će da sam negdje upoznao i vašega ortaka.

— Zove se Kittery... Tom Kittery. Potječe iz stare teksaške porodice.

— Kittery? Imali ste pravo kad ste kazali za njega da je hrabar. Nema ovdje čovjeka koji bi to porekao. Da, da, ali je i pošten... Ali ako želite saslušati prijateljski savjet, shvatite to najozbiljnije. Da sam na vašem mjestu, ja ne bih silazio s ovoga broda. Vratite se s nama u New Orleans. Čestit ste čovjek i poznajete more, naći ćemo vam neki zanimljiv posao.

— A što to nije u redu s Kitteryjem?

— S njime je sve u redu — reče Wilkes i sažalno ga pogleda. — Po svemu sudeći, vi očigledno nemate pojma o krvnoj osveti koja vlada među porodicama Kittery i Munson. Naletjet ćete na pravi rat koji traje još od 1840. godine i u koji ćete biti umiješani htjeli vi to ili ne. Čim se otkrije vaše partnerstvo s Kitteryjem, postat ćete i vi meta za gađanje. Razumijete?

— O kakvoj to osveti govorite?

— Kažete da ste upoznali Kitteryja za vrijeme rata. Možda vam on o tome nije ništa spominjao, jer je pretpostavljao da se situacija smirila, budući da je nekoliko godina uoči rata trajalo zatišje. Tada je u obitelji Kittery bilo nekoliko hrabrih i snažnih momaka, pa su se Munsonovi povukli. No kad je započeo rat, Kitteryjevi su momci otišli u vojsku, a Munsonovi su ostali kod kuće. Ispčetka su vrebali i čekali. Tek pošto se pronio glas da

je Ben Kittery poginuo kod Shiloha, a Tom zarobljen i vjerojatno smaknut, krenuli su iznova u napad. Rastjerali su stoku i zapalili staje na plantaži. Stari Alec, Tomov ujak, pošao je u potjeru za Munsonima, ali su mu oni postavili klopku i ubili ga. Nakon toga su doslovce podivljali. Ubili su i dva člana posluge koji su godinama radili za Kitteryja, a spalili do temelja glavni dom Kitteryjevih, jednu od najstarijih zgrada na obali. Nekako u to vrijeme bila je porasla cijena stoci i Munsonovi su se polakomili za Kitteryjevim govedima. Međutim, jedne noći netko je natjerao najveće stado u stampedo i otjerao ga sve do Velike guštare. Vi ne poznajete taj predio, ali vjerujte mi kad vam kažem da je traženje stoke u tom kraju ravno lovu na duhove. Munsonovi nikad nisu pripadali radnim ljudima i takav pothvat bio je i ostao za njih nedostižan zalogaj. I tako se ta goveda još nalaze u Velikoj guštari.

— Kakve sam sreće, bit će da je baš ta stoka ona koju sam ja kupio — primijetio je podrugljivo Duvarney.

— Revolver dakako nosite sa sobom? — zabrinuto upita Wilkes.

— Imam jedan — odvrati Tap namjerno prešutjevši da ima uz sebe i rezervni revolver. — Sudeći po onome što sam od vas čuo, bit će prijeko potrebno da se ne razdvajam od opasaka.

— Pazite da to ne smetnete s uma — napomene kapetan. — Ako zaista namjeravate sići s broda, budite pripralni na gužvu. Munsonovi su specijalisti za zasjedu. Postavili su je Johnnyju Lubeu, a i Tomu. Oba su puta dočekali moj brod i Tom bi se gadno proveo...

— Što zar i Tom?

— Da, samo Tom nije bio budala — nasmiješi se Wilkes. — Ispripovijedio sam mu što se dogodilo Johnnyju, pa se iskrcao s broda dok smo plovili uz otočić na početku zaljeva. Kako se tog jutra spustila gusta magla, Tom je nezapažen uskočio u čamac i odveslao prema otočiću Matagordi koji je izvrsno poznavao. Riječ je o dugačkom ali vrlo uzanom otočiću, toliko uzanom da je nemoguće pomisliti kako bi se ondje netko mogao sakriti. No, Tomu

je to uspjelo... Bio je živ kad smo se posljednji put susreli i ja se iskreno nadam da je još dobra zdravlja i u životu.

— Spomenuli ste nekog Johnnija. Tko je on?

— Johnny Lubec je posvojče porodice Kittery. Neki su pričali da je Johnnjev otac bio jedan od legendarnih gusara Jeana Lafitta, čije se skrovište nalazilo na otočiću Matagordi. Je li to točno ili je riječ o plodu nečije mašte, ne bih znao reći. Uglavnom, Johnny je odrastao u obitelji Kittery, i kad se pojavio u gradu, Munsonovi su se okomili na njega. Pucali su kao što im priliči iz zasjede i odmah nakon tog razbojstva pošli su da se hvališu po gostionicama, ne provjeravajući je li Johnny doista mrtav. Iako teško ranjen, Johnny se popeo na konja i odjahao do kolibe nekog starog Indijanca na Black Jack Pointu. Indijanac ga je prihvatio i brižno njegovao. Munsonovi su likovali, uvjereni da je porodica Kittery napokon istrijebljena. Možete zamisliti njihovo iznenađenje kad je iznenada osvanuo vaš Tom. Da su znali da je preživio možda se ne bi odlučili na toliko krvoproliće, unatoč tome što su im se pridružili Jackson Huddy i Hartovi... ali, i Tom je bio neoprezan...

— I oni su ga dočekali?

— Naravno. Ne znajući da mu je dom spaljen, Tom je odjahao ravno na ranč. Bit će da je pretpostavljao kako će ondje zateći nekoga od radnika. I tako je uletio u klopku. Munsonovi su već bili tamo i ranili ga s dva metka. Jim Hart i još dvojica Munsonovih pojurili su slavodobitno prema Tomu da se na svoje oči uvjere kako su ga ubili. Ta nepromišljenost skupo ih je stajala. Iako ranjen, Tom je bio spreman za obračun. Jednoga od njih je ubio, a Harta ranio. Zatim se popeo na sedlo i odjahao. Sigurno je mislio da je smrtno ranjen, jer inače vjerojatno ne bi uradio ono što je potom izveo. Odjahao je ravno na Munsonov ranč i, dakako, iznenadio ih. Do njih još nije bila doprla vijest da se vratio. Kad je stari Taylor Munson otvorio vrata, Tom mu se predstavio, a zatim ga ubio. Poslije tog događaja zameo mu se svaki trag.

Tap Duvernay je zamišljeno slušao. Kakvog on ima udjela u svemu tome, pitao se. On je uložio sav svoj novac u krdo stoke koje je trebalo prebaciti do Kansasa. Što se njega tiče nečija krvna osveta. Nema ničega glupljeg od uplitanja u bilo čije razmirice, a pogotovu u takav pravi mali rat.

— Mjeseci su prolazili — nastavio je kapetan Wilkes — a o Tomu se ništa nije čulo. Munsonovi su tragali za njim javno i tajno, ali bez uspjeha i konačno su bili spremni povjerovati da je Tom ipak negdje zaglavio i da je mrtav. Iz dana u dan bivalo je sve unosnije trgovanje stokom. Munsonovi su okupili veliko stado i krenuli prema Kansasu da ga prodaju. U blizini postaje Doan odvojio se Dale Munson od ostalih i pohitao naprijed da preuzme poštu i kupi duhana. I zbilo se ono što se jednom moralo zbiti: nabasao je na Toma Kitteryja! Poslije, kad se Daleov konj vratio u logor s prorešetanim gospodarom na leđima, Munsonovi su shvatili da su se prevarili i da je Tom živ.

— Tko je taj Jackson Huddy kojega ste spomenuli u priči o Munsonima?

— Ubojica od zanata. Kažu da je rođak Munsonovih. Možda taj podatak i ne bi bio toliko važan da Huddy nije poslije smrti Taylora Munsona preuzeo komandu nad cijelom porodicom, i to u punom smislu te riječi. On njima upravlja! U prvo vrijeme, kad se činilo da bi oni mogli pobijediti, Munsonovi su stizali sa svih strana i ubrzo ih je bilo preko četrdeset. Valja priznati, dobro su se snašli: jedan je šerif, a drugi sudac. Osim toga, jedan o Munsonovih je i pomoćnik šerifa u Victoriji.

Završivši svoju priču, kapetan se zaputio u kormilarnicu, a Tappana prepustio njegovim novim neveselim spoznajama.

Nemam drugog izbora, zaključio je Tap. Moram onjušiti tu čudnu teksašku klimu. I posljednji cent bio je uložen u grla Toma Kitteryja!

Razmišljajući o Kitteryju, prisjećao se kako je došlo do tog njihovog neobičnog prijateljstva. On, Tap Duvernay, tada mlađi poručnik u vojsci Unije, bio je poslan na jug po tajnovitom zadatku. Zapravo, odlučili su da

ga uključe u taj zadatak zbog njegova južnjačkog naglaska i izvanrednog poznavanja područja kuda je trebalo ići. Sve je bilo dobro dok nije naletio na Toma Kitteryja, kapetana suparničke vojske. Zarobio ga je bez poteškoća, no nevolja je bila u tome što je bio miljama udaljen od najbližeg uporišta Unije. Mogao je birati: ili pustiti Toma, pa da sam bude zarobljen i nakon toga ubijen, ili pokušati da se zajedno sa zarobljenikom probije preko neprijateljskog područja.

Tap se odlučio za ovo posljednje rješenje.

Cijelim putem Tom je pokušavao nadmudriti Tapa i pobjeći mu. Usprkos nejednakom položaju, njih su dvojica stala cijeniti jedan drugoga. Tom je svom istrajnom pratiocu pripovijedao o Teksasu i stočarstvu, nagovještavajući mu kako bi jednog dana mogli postati ortaci. Naposljetku, to se i ostvarilo.

Odmah nakon povratka u kabinu Tap posegne u mornarsku škrinju i odatle izvadi revolver marke »Russina 44 Smith & Wesson«. Navlaka revolvera za rame bila je izlizana od upotrebe, no Tapa to očito nije smetalo jer ju je u hipu navukao, a drugi revolver zataknuo za remen hlaća. Provjerio je u ogledalu da li se revolveri naziru ispod kaputa i zadovoljno namignuo sam sebi: oružje se nije zamjećivalo.

Zatim je posvetio malo pažnje sam sebi i promotrio se u ogledalu: pred njim se ocrtavao lik vitkog muškarca, preplanula lica i očiju boje lešnjaka. Na njegovim širokim ramenima kaput je pristajao kao salijen i on s osmijehom pomisli koliko je puta čuo da laskavo govore o njegovu izgledu. Da, možda je bio privlačan, ali bile su mu trideset i tri godine, imao je bogato životno iskustvo i nekoliko ožiljaka. I to je uglavnom bilo sve. Ipak, bilo je nešto što ga je bacalo u neraspoloženje: ljudi njegovih godina u većini su slučajeva stekli ono za čime su težili, a on je po vlastitoj ocjeni još bio nitko i ništa.

Okrenuo je leđa ogledalu i pokupio stvari. Izvježbanom kretnjom prebacio

je mornarsku škrinju na rame i pošao na palubu.

Stigavši do ograde ugurao se među znatiželjнике koji su, jednako kao i on, htjeli vidjeti uplovljavanje u Indianolu. Poneke od prisutnih znao je iz viđenja, a po raznoraznim pojednostima nagađao je kakve su struke i čime se bave. Jedino je bio u nedoumici pogađajući svrhu plovidbe dvojice putnika: suhonjavog mrzovoljastog muškarca, u tamnom odijelu i djevojke od koje se taj muškarac ni na tren nije odvajao.

Djevojka je bila mlada i lijepa, sličila je na rančerske djevojke koje ne slijede gradsku modu i ne pribjegavaju umjetnom uljepšavanju. Onako izdaleka Tap je zaključio da se ova plavuša nimalo ne raduje dolasku u Indianolu.

U nekoliko navrata je osjetio na sebi njen ispitivački pogled. Kad se djevojka posljednji put prema njemu okrenula, Tap joj pristupi.

— Gospodice, pretpostavljam da poznajete Indianolu — obrati joj se skidajući šešir.

— Da, svakako — odgovori djevojka. — Teksas je moj dom.

— Kako sam čuo, ovdje je lijepo. Pomislio sam da biste mi vi možda mogli reći gdje bi trebalo da potražim Toma Kitteryja?

Njen pogled odjednom postane odbojan, neprijateljski. Izazivački ga je promatrala prije nego što je dodala:

— Ako tražite Toma Kitteryja, morat ćete ga sami potražiti. Ne vjerujem da bilo tko zna gdje se on sada nalazi.

— Ništa zato. Nadam se da će on mene potražiti kad dozna da sam prispio. Kako sam čuo, Tom ima dosta neprijatelja, zar ne?

— I previše — kratko odvrati djevojka.

I dalje su stajali jedno uz drugo. Tap je krajičkom oka motrio djevojku. Bila je odjevena s ukusom, iako ne i raskošno. Sigurno je bila negdje u posjeti i sada baš nije naročito sretna zbog povratka kući.

— Vjerujem da vam je bilo lijepo u New Orleansu — javi se Tap. Plavuša je kimnula.

— Oh, da! Bilo je divno. To je prekrasan grad. Vidjela sam ondje mnogo lijepo odjevenih ljudi... A koliko tek imaju mjesta za razonodu! Naravno, to vam može biti dostupno jedino ako vas netko redovito izvodi...

— Imate li tamo prijatelje?

— Tetu i tetka. Samo, oni nisu ljudi koji svraćaju na takva mjesta.

— Slažem se s njima — ozbiljno će Tap. — Najuzbudljivija mjesta u New Orleansu nisu za mladu pristojnu ženu. A što se mene tiče, raduje me dolazak u Indianolu i Teksas, gospođice — naravno je.

— Zar namjeravate ovdje OSTATI?

— Iliđam se s njima — ozbiljno će Tap. — Najuzbudljivija mjesta u New Orleansu nisu za mladu pristojnu ženu. A što se mene tiče, raduje me dolazak u Indianolu i Teksas, gospođice — naravno je.

— Na njenom se licu čitalo iznenađenje.

— Niste mi rekli kako se zovete i odakle ste?

— Oh, oprostite. Zovem se Tappan Duvarney i iz Virginije sam.

— VI STE Tap Duvarney?

Dio je zapanjen.

— Znači li to da ste od nekoga čuli za mene?

— Ja sam Mady Coppinger — reče djevojka i obazrivo se osvrne da bi se uvjerila ne pokušuje li netko njihov razgovor. — Tom Kittery je moj... prijatelj. On mi je pričao o vama. Da budem sasvim iskrena, ni o čemu drugome i ne priča otkako je doznao da stižete. — Ponovno ga je presjekla pogledom. — Tom mi je rekao da ste živjeli u Richmondu i Charlestonu.

— Da, no to je bilo davno. Godinama sam odlazio tamo, ali službeno, to jest dok sam bio u vojsci.

— Zavidim vam. Svaki drugi kraj bolji je od Teksasa — reče, a lice joj postade sumorno. — Oh, kako bih bila sretna da se nisam morala vratiti! Ljudim se na samu sebe zbog povratka!

— Odlazite li često u New Orleans?

— Sada sam bila tamo prvi put, a vjerujem i posljednji — reče djevojka i zavodnički ga odmjeri. — Naravno, ako ne pronađem nekoga tko će me povesti sa sobom.

Tap se pretvarao da je ne razumije.

— Dosad sam — nastavi ona — bila jedino u Indianoli, Victoriji i Beevillu... znate, moj je otac rančer...

— Živate li blizu Toma?

Djevojka zatrese glavom.

— Gospodine, prijeko je potrebno da shvatite jednu stvar: Tom Kittery je čovjek koga progone. Munsonovi ga traže, i kada ga nađu, ubit će ga. Ako želite ostati na životu, tada ne spominjite glasno njegovo ime, jer ćete ubrzo i vi postati njihova meta.

— Ali ja moram pronaći Toma! — pobuni se Duvarney.

— Vjerujte mi kad vam kažem da u tome nećete uspjeti pukim zapitkivanjem. Najpametnije bi bilo da unajmite dvokolicu ili konja. Jašete li?

— Služio sam u konjici dugo vremena, gospođice.

— Onda nabavite konja i krenite na jug prema Mission Riveru. Nemojte žuriti. Ako vas nitko ne zaustavi, samo polako nastavite dalje i Tom će vas pronaći.

— Sve mi se više čini da nisam izabrao baš najprikladnije vrijeme za sakupljanje i odvođenje stoke — reče Duvarney.

— Ne brinite, Tom uvijek dovrši započeti posao — gordo će djevojka. — Baš sam se prisjetila što je uradio s govedskim kožama...

— Nemam pojma.

— Kitteryjevi su, kao i svi ostali, imali svoj određeni znak za žigosanje. To je bilo veliko slovo K čiji su krajevi završavali rogovima. Munsonovi su bili oteli jedno stado i žigosali ga svojim znakom. Svi su znali što se zbilo, ali nitko se nije usudio prosvjedovati. A onda je jednog jutra Munsonove čekalo veliko iznenađenje. Posvuda unaokolo njihova ranča bile su razape-te govedske kože, dlakavom stranom pričvršćene o zidove i stabla. Tako je svatko tko je prošao mogao vidjeti kako je preko rogatog K naknadno utisnuto M u krugu, znak Munsonovih. Svi nepristrani su se grohotom smijali toj podvali, međutim to nije dugo potrajalo jer je uskoro Jim Hart ubio u Beevillu jednog od tih nedužnih veseljaka. Otada više nitko nije zucnuo ni riječi.

— A kože?

— Pojavljuju se i dalje, i u Indianoli i Victoriji, a nedavno su se pojavile i u Brownsvilleu. Munsonovi se grizu od muke, ali uzalud. Ništa im to ne pomaže.

Tap se nasmije.

— Nije čudo što su podivljali. A što je s vama? Je li im poznato da ste Tomova prijateljica?

— Naravno, samo u Teksasu nitko ne dira žene. Oni me vjerojatno ne vole, no sigurno je da mi neće naškoditi. Pa i da se ne boje ostalih Tekšašana, ne smiju ništa poduzeti zbog Jacksona Huddyja.

— Zar on nije u njihovu klanu? — začudi se Tap.

— To je točno. Jackson Huddy, najbrži revolveraš u ovom kraju, član je njihova klana, ali isto tako i najveći džentlmen u gradu i okolici. Poštuju žene. Pripazite se njega, neki misle da je brži i od Toma...

Tap dodirne šešir u znak pozdrava i udalji se. Nije imalo smisla da joj stvara neprilike. Bilo je malo vjerojatno da već znaju za njegov dolazak, ipak je valjalo biti na oprezu. S obzirom na to da im nije promaknuo Johnnyjev i Tomov dolazak, postoje svi izgledi da očekuju i njega.

Kapetan Wilkes je izašao iz kormilarnice da bi se oprostio od putnika koji su se spremali za iskrnavljanje.

Na doku se postrojilo nekoliko kočija. Polako su preuzimale putnike i lijeno odmicale prema gradu. Uskoro je ostala samo jedna. Svuda uokolo bilo je dokonih promatrača: ljudi koji, nemajući bolju zabavu, besposličare u luci dočekujući i ispraćujući brodove. Tapovo izvježbano oko smjesta je otkrilo trojku koja se razlikovala od znatiželjne svjetine. Dvojica su predstavljala tipične ulične razbijače, dok je treći, koji je stajao po strani, bio za razliku od njih uredan, pomno izbrijan, a njegova se trenutna znatiželja svodila na munjevito zvjeranje očima na sve strane. U jednom djeliću sekunde njegov se pogled susreo s Tapovim, što je došljaka uvjerilo da se nije prevario u procjeni. Toliko je puta dosad Tap bio u prilici da se susretne s takvim tipovima, izazivačima

koji bi se pobili, tako reći, šale radi. Uvijek u takvim situacijama bio je spreman za sukob, međutim, sada mu to nikako nije odgovaralo. Sve u svemu, ne bi imao ništa protiv jedne propisne tučnjave, samo tko mu može jamčiti da ga neće pogoditi metak s leđa.

Kad se i posljednji putnik našao na obali, Duvarney podigne svoju škrinju i zaputi se niz mostić.

Laka dvokolica još je stajala na prijašnjem mjestu, međutim nigdje u blizini nije bilo njenoga vozača. Tap krene prema kolima osluškujući iza sebe korake onih koji su ga slijedili. Spusti stvari i okrene se. Dvojica onih koje je ugledao još s broda polagano su se primicali. Malo su se razdvojili i Tap pomisli kako već postaje dosadno što se svi služe istim načinom napada.

— Tražite vozača, gospodine? — upita jedan.

— Znaite li možda gdje je? — mirno im se obrati Tap.

— Kažu da se zove Forester. Možda je negdje u blizini, a možda i nije. Nego, gospodine, odgovorite nam: otkud vam pravo i sloboda da se zadržavate u našem gradu? Vjerojatno imate novaca jer rijetko koji stranac dolazi bez prebijena novčića. Lijepo bi bilo da nas počastite pićem.

— Slažem se. Prvo ponesite moje stvari do hotela i ja ću vas tamo počastiti — hladnokrvno predloži Tap.

— Mi da ponesemo vaš vrtljag? Što vi sebi uobražavate? Uopće, što vi mislite tko smo mi? Prosjaci?

— Nismo se razumjeli — reče Tap. — ja sam vam samo htio omogućiti da zaradite za kupanje i brijanje. Možda će vam se svidjeti da jednom ponovno budete čisti ... poslije toliko vremena.

Zablenu su se u njega. Viši mu se približi.

— Ne pravite li se suviše pametni, ha? Zar ste mislili reći da smo prljavi?

Duvarney nedužno raširi oči.

— Vi pretjerujete! Ja sam vam samo ponudio priliku da zaradite novac za piće koje biste tako željno ispili!

— Mi nismo zahtijevali nikakvo piće! Nas je jedino zanimalo s koliko

novaca raspolaze tako otmjeni došljak kakav ste vi!

— Žao mi je. Ako me želite opljačkati, morat ćete se dobro pomučiti.

Dok je uzmicao pred naletom višeg momka, Tap dohvati zavežljaj koji je nosio preko leđa i baci ga pod noge drugome, tako da se ovaj istoga trena opnužio po zemlji. Tek tada se pozabavi dugajlijom: podigne koljeno i zaustavi njegov nasrtaj. Čulo se krckanje nosne kosti, ali to Duvarneya nije zadovoljilo. Zgrabi momka za kosu i svom ga snagom udari u želudac, tako da se napadač skljoka tiho stenjući. Tap se strelovito okrene kako bi dočekao drugog izazivača, jer se ovaj u međuvremenu osovio na noge. Duvarney se neočekivano nasmije i taj tren mladićeva pažnja popusti. Istog časa Tap mu zada nekoliko snažnih udara u žličicu, a zatim ga obori odmjerenim udarcem u bubrege.

Mirno kao da se ništa nije dogodilo Duvarney poravna kaput. Treći iz družine, koji je još s brodske ograde privukao njegovu pažnju, primakne se i reče gotovo nemarnim glasom:

— To ste dobro obavili. Čini se da ste vješti u šakanju.

— Nešto malo — odgovori Tap.

— Ne brinite za njih — napomene neznanac pokazujući na Tapove maloprijašnje napadače koji su ležali izvaljeni na zemlji — nikad nisu bili od neke osobite koristi. Ako tražite vlasnika kola, naći ćete ga tamo s druge strane ulice. Što ćete, zapao čovjek u loše društvo ...

— A čije je društvo ovdje na cijeni? — zapita Tap ne pokazujući da je zbunjen neznančevom opaskom.

— Svačije, ukoliko nema oznake Kitterjevih. Ovdje ih nipošto ne podnosimo. Jednostavno ih ne možemo vidjeti.

— Zar ih se bojite? — naivno upita Tap.

Neznanac ga ledeno pogleda i prosiće:

— Ja sam Jackson Huddy — reče i ode.

II

Duvarney se zapiljio u izbljedjele kućne fasade. Pomisli kako ovaj grad više slični na neko stjecište stočara u podnožju Stjenjaka negoli na glavnu luku u Meksičkom zaljevu.

Dvojica napadača pomalo su dolazila k svijesti. Momak koji se sudario s Tapovim koljenom pokušavao je opipati nos; bio je toliko otečen da mu je gotovo prekrivio oči. Momci se jednostavno nisu znali tući, zaključili Tap. On je taj zanat izučio dok je plovio očevim brodovima. U to vrijeme pretpostavljeni nije mogao sprovesti nikakvu naredbu ako nije bio jak na šakama.

Kad su mu razbijači nestali iz vida, svrne pogled na bale pamuka u blizini. Primakavši im se bliže, spazio je čovjeka u lokvi krvi. Duvarney se prigne i okrene ga. Ubijen je nožem, bio je njegov zaključak. Rane na želucu potjecale su isključivo od noža. Dok ga je pretresao, pažnju mu privuče navlaka za revolver. Na njoj je bio utisnut poznati znak — rogato slovo K.

Duvarney se vrati do kola i straga napravi mjesta za mrtvaca. Smjestivši ga u kola, zgrabi pokrivač koji je prekrivao vreću zobi i nekoliko omota hrane. Nije bilo nikakve sumnje: pokojnik je bio vozač kojega je tako strpljivo čekao.

Prekrivši jasnog Fostera preko glave, popne se na kola i potjera konje niz ulicu. Zaustavio se istom pred prvom željeznarijom. Čim je ušao, oko kola se okupila prilična gomila radoznalaca koji su svakog časa dizali pokrov i motrili mrtvaca.

— Postoji li u ovom gradu neki pogrebnik? — zapita Tap.

Sjedokosi trgovac zaniječe glavom.

— Nema takvog koji bi sahranio Kitterjeva čovjeka, a Foster je to neosporno bio.

— Zar je to takav grad? — zgrozio je Tap.

— Gospodine, vi ne živite ovdje kao mi. Munsonovi ovdje zapovijedaju, oni su glavni. Žao mi je, gospodine, zaista žalim.

— Imaju li Kitteryjevi na groblju svoj dio?

— Koliko je meni poznato, uplatili su za dva ili tri mjesta — reče starac.

— Trebat će mi pijuk i lopata.

— Trebat će vam više od toga. Jedna dobra puška, na primjer.

— Dobro. Dajte mi jednu od onih vinčesterki i oko pet stotina metaka.

— PET STOTINA? — zapanji se trgovac. Pa vi kao da se spremate u rat!

— Možete slobodno pronijeti vijest da ja nemam, niti želim imati udjela u toj osvjeti. Ali ako me netko izazove, snosit će posljedice. Također možete reći svima koji su zainteresirani da namjeravam pokopati ovoga jadnika i da mi pomoć nije potrebna.

Starac je u tišini zamatao izabranu robu. Kad mu Tap gurne novac u ruku, reče:

— Gospodine, nemojte misliti da smo svi ovdje bezosjećajni. Razumijte, taj njihov rat traje već četrdeset godina i nastradali su mnogi nedužni. Stoga sada ne želi nitko biti umiješan. Njihova je to stvar, pa neka je i sami riješe.

— A ja jedino želim pokopati onoga mrtvaca.

Tap je potjerao konje, a da se nijednom nije osvrnuo.

Prošao je kolima kroz velika željezna vrata na ogradi groblja, a zatim sišao i zatvorio ih. Nakon kratkog razgledavanja otkrio je gdje su Kitteryjevi pokapali svoje mrtve. Skine kaput i prebaci ga preko obližnjeg spomenika, sakrivši revolver ispod njega. Drugi u navlaci o ramenu ostavi, a pušku smjesti na dohvatu ruci, ali tako da ne bude uočljiva izdaleka. Kad je sve to obavio, počne kopati.

— Kopate li taj grob za jednoga ili dva mrtvaca? — zapita nečiji glas.

Duvarney ne obrati pažnju na izazov, sve dok se pitanje ne ponovi. Tada se uspravi, osloni o lopatu i pomno odmjeri znatiželjnike. Bio je u jami do visine struka, a pred njim je ležala gomila iskopane zemlje. Tri velika spomenika zaklanjala su mu leđa.

— Pitao sam vas je li to grob za jednog ili dvojicu? — grune prijetećim

glasom neki čovjek širokih bokova i uskih ramena.

— Za jednoga — odgovori Tap. — Međutim, ako želite mjesto i za sebe, morat ćete se sami pobrinuti.

Netko od prisutnih nasmije se nakon Tapova odgovora i izazivač se naglo okrene. Hihot je zamuknuo.

— Kad završite, bit ćete iznenađeni — nastavi izazivač. — Naime, tu nećemo pokopati nikoga drugoga nego osobno VAS.

Jackson Huddy, koji se u međuvremenu bio pojavio, bez riječi je promatrao što se zbiva.

— Vi, momci, baš niste naročito pametni — mirno će Duvarney. — Prije svega, imam bolji zaklon od vas. Namjeravam ubiti barem trojicu ili četvoricu prije nego što me dotučete... dakako, ako vam to uopće uspije.

To ih je na trenutak zaustavilo. Trebalo je samo da se baci na koljena i dohvati pušku. Oni nisu imali zaklona i bili su izvršna meta.

Kako nitko nije ništa odvratio, Duvarney produži kopati. Kao da je baš to i očekivao, drznik pođe prema njemu.

— Shab — procijedi Jackson Huddy — odmah se vrati! Ovaj čovjek pokapa mrtvaca i neka se nitko ne usudi ometati ga! Osim toga, on nije iz Kitteryjevog klana.

— Ali želi pokopati Kitteryjevog čovjeka — pobunio se Shab.

— Pusti ga! Cijenim hrabre ljude! — zaključio Huddy.

I tako zadirkivanje prestade, no nitko se nije udaljio. Ne žureći se, Duvarney završi kopanje, zatim zamota mrtvaca u ponjavu, položi u raku i zatrpao ga. Potom skupi alat i ubaci ga u kola. Uzme kaput sa spomenika, gledajući da zajedno s njime podigne revolver koji je pod njim prikrpio. Smjestivši se na kolima, lijevom rukom potegne uzde, dok je u desnici držao pripravnju vinčesterku. Stigavši do vrata na ulazu u groblje, uperi pušku u najbližeg znatiželjnika i nasmiješivši se reče mu:

— Prijatelju, bio bih ti od srca zahvalan kad bi mi otvorio ta vrata.

Čovjek se na tren zbunio, očito ozbiljno pokoleban u prvobitnoj namjeri, ali ipak poslušao i skloni se u stranu povlačeći za sobom teška željezna vrata.

— Hvala — nakloni se Duvarney i svrne pogled na Jacksona Huddya, koji ga je sa zanimanjem promatrao. — A hvala i vama, gospodine Huddy. Nikoga ne bi trebalo smetati pri odavanju počasti jednom mrtvacu.

Duvarney je tjerao konje laganim kasom sve do prvog raskršća, gdje naglo skrene na cestu što je vodila izvan grada prema jugu. Potpuno smetnuvši s uma da provjeri je li mu puška puna, privuče uzde i zaustavi kola.

— Prokleta budala — reče sam sebi — zaboraviti tako nešto ravno je samoubojstvu!

Ošinuo je konje svjestan toga da nema prikladnog odmorišta do područja zaljeva San Antonio. Nije gajio nikakve iluzije o Jacksonu Huddyu. Taj revolveraš bio je dosljedan nekim svojim principima i jedino zbog toga nije dopustio da na groblju dođe do krvoprolića. No isto tako Tap je bio siguran da pod drugim okolnostima taj plaćeni ubojica ne bi ni na tren oklijevao da ga ubije.

Još na brodu proučio je karte kape-tana Wilkesa i to mu je pomoglo da se snađe i bez nakrivljenih i zaprljanih putokaza. Nekoliko se puta zaustavljao da bi konji predahnuli. Bili su to kratki odmori, a i konji kao da nisu bili naročito umorni, kao da im je prijalao hitanje prečacem do Green Lakea.

Sunce se pomaljalo na obzorju kad je Tap skrenuo kola u šumu. Pronašavši prikladno mjesto za logorovanje, ispregne konje i povede ih do vode. Sačekao je da se dobro napoje, a zatim ih ostavi zavezane na travnatoj čistini nedaleko od kola. Ovi se pokrivačem i s revolverom u ruci prepustili snu.

Probudi ga podnevno sunce čije su se zrake probijale kroz krošnje drveća. Nekoliko je trenutaka ležao osluškujući, a onda se oprezno uspravi. Pa-

zeći da ne učini nikakav suvišan šum, pođe po konje i upregne ih u kola. Potom uzme pušku i skutri se iza grma, odakle je neotkriven mogao nadzirati put kojim je jutros stigao.

Tek što se pritajio iza grmlja, kadli se izdaleka začulo drndanje nekih kola. Tap pomakne grane koje su mu zastirale pun vidik: djevojku je odmah prepoznao. Sjedila je na kolima kojima je upravljao neki Indijanac, dok je s obiju strana jahao po jedan jahač. Što li je Mady Coppinger tražila u ovom kraju, zapitao se Duvarney.

Tap se nije javljao. Nije znao ove ljude, pa iako se po svemu činilo da je to Coppingerova družina, nije htio riskirati. Gledao je djevojku i razmišljao. Lijepa djevojka, djevojka koja bi mogla ispunjavati svačije snove... u ovom slučaju Toma Kitteryja. Uostalom, ona je bila njegova djevojka. A i on, Tap, ima djevojku, to jest imao ju je kad je napuštao Virginiju.

Čim se prašina za njima slegla, Tap požuri do svojih kola. Uklonivši tragove kako je najbolje znao i umio, istjera konje na put. Zrak je bio svjež i čist, mustanzi odmorni i Tap ih nagna u galop, osvrćući se s vremena na vrijeme.

Trećeg dana poslije susreta s Mady Coppinger ulogorio se u šumarku nedaleko od morske obale. Zapalio je malu vatru i baš bio pristavio kavu kadli je iza sebe začuo neuobičajene šumove. Zgrabi revolver i zavuče se u sjenu obližnjeg stabla.

Iz obližnjega grma izvije se nečiji grohot, a malo potom pred njega istupi Tom Kittery u pratnji dvojice prijatelja.

— Vidite li? — cerlo se Tom. — Zar vam nisam rekao da njega ne možete zateći nesprennoga? Bogme, nikad nisam poznavao plašljivijeg stvorenja — pecne Toma Duvarneya.

Iako vidno oslabio, Tom Kittery nije izgledao loše. Očigledno iscrpljen stalnim progonima i skrivanjem, Tom je ovoga trena djelovao mladenački. Pohitao je u susret Tapu pružajući ruke.

III

— Čovječe, da samo znaš koliko se radujem što te ponovno vidim! Pogledajte ga, momci! To je čovjek kojemu je jedino me pošlo za rukom da me zarobi! I ne samo to, prokrijumčario me preko neprijateljskog područja gdje bi me svatko s užitkom objesio, jer sam se borio na strani Konfederacije. To je sve uradio ovaj Jenki, glavom i bradom!

— Zdravo, Tome, kućo stara! — reče Tap. — Prošlo je dosta vremena otkad se nismo vidjeli!

Kittery se nasmiješi. U očima mu se čitala iskrena dobrodošlica starom ratnom drugu.

— Tape, često sam mislio na tebe.

— Jesi li prikupio stado?

S Kitteryjeva lica nestade smiješka.

— U neku ruku, gotovo bih mogao reći da sam ga prikupio. O tome moramo ozbiljno porazgovarati. A sada da te upoznam s prijateljima. Ovo je Johnny Lubec, a ovaj dobri čovjek iz močvara Louisiane jest Cajun.

Lubec, iako malen rastom, izgledao je žilav. Nešto stariji od dječaka, imao je oči starca, oči koje su vidjele mnogo zla. Promotrivši stasitog Cajuna, Tap zapazi da ovaj Indijanac nosi u ušima zlatne naušnice.

— Što je sa stokom? — bio je uporan Duvarney. — Tome, ti dobro znaš da sam ti povjerio svoj posljednji novčić. Sve što sam imao uložio sam u taj posao.

— I nećeš požaliti! Zbog stanovitih neprilika nije baš sve onako kako smo se dogovorili ...

— Čuo sam nešto o tome.

— Kad smo nas dvojica ugovarala posao, osveta je pripadala prošlosti i zato je nisam spominjao. Kao što znaš, trebalo je samo okupiti očevu stoku. S tvojim novcem prebacili bismo stoku u Kansas, gdje bismo je prodali s izvanrednim dobitkom. Tako smo planirali. Ali je nevolja u tome što je veći dio stada ukraden ...

— Dakle, ništa od toga?

— Ni govora! Mi već okupljamo stoku. Da budem određeniji, jedan dio

stada već je okupljen i sakriven. No to je još manji dio. Moramo na neki način izvesti iz države tri tisuće grla, ali tako da Munsonovi ništa ne naslućte.

Pošli su do vatre i sjeli. Cajun se izgubio u tami.

— Čuvat će stražu — objasni Tom. — Ništa ne brini, nema boljega od njega za takve zadatke.

— Na brodu sam upoznao Mady Cop-pinger.

Tom ga pogleda sa čuđenjem.

— Vratila se? Bogme, nisam bio u to siguran.

— A ja sam shvatio da među vama postoji neki dogovor.

— Pa gotovo bi se tako moglo reći — odvrati Tom. — Mady je sista Teksasa, prašine, krava, kuhanja za pomoćnike na ranču. Pošašavila je za stvarima o kojima je čitala u nekim modnim žurnalima za žene i otada samo jadikuje. Ja joj stalno ističem da nisam gradski čovjek, ali ona me uopće ne sluša — dodao je, namignuo Tapu i zapitao: — Kako sada izgleda, prijatelju?

— Izvrsno. Privlačna mlada žena, nema što. Ljepotica!

Tom napuni šalice kavom.

— Jesi li vidio nekoga od Munsonovih? Mislim, tamo dolje u Indianoli?

— Kako si znao da sam se iskrcao? — prekine ga Tap prelazeći preko njegova pitanja.

— Kapetan Wilkes mi je javio. Imamo ugovoreni znak za takvu priliku: on spusti zastavu u blizini rta... Kako to da si sam dovezao kola? Što je s Fosterom?

— Ubili su ga. Jedino što sam još mogao uraditi za njega bilo je da ga sahranim na vašem dijelu groblja.

— Što KAŽEŠ?

— Zar sam pogriješio? Meni se činilo najnormalnijom stvari na svijetu da se pobrinem za pokojnika.

— Dopustili su ti da ga pokopaš? Neshvatljivo! Naravno da si ispravno postupio. Meni nikako nije jasno kako ti je to uspjelo kad je Indianola grad Munsonovih? Točno je da ih u gradu žive svega dvojica ili trojica, međutim, svi ostali svakoga se trenu vrzu onuda.

Duvarney im ispriča o događaju na groblju i prepirci s napasnikom po imenu Shab ili Shabbat. Tučnjavu na doku nije spominjao.

— Tome — naglo će Tap — skupimo tu stoku i krenimo za Kansas. Ta osveta ne tiče me se i ne želim sudjelovati u tom besmislenom razračunavanju. Mene prije svega zanima moja stoka jer sam u nju uložio sav novac koji sam posjedovao, i to do posljednjeg novčića.

Tom Kittery ga oštro pogleda.

— Imaš pravo. Tebe se nimalo ne tiče ono što se ovdje zbiva i ja od tebe ne očekujem pomoć. Na žalost, ipak se može dogoditi da budeš umiješan u ta naša, kako ti kažeš, besmislena razračunavanja prije nego što istjeramo svu stoku odavle.

Johnny Lubec se ljutito podiže.

— Koliko se sjećam, ti si nam govorio da je Tap tvoj prijatelj? Po onome što smo maločas čuli ne bi se to moglo reći.

Zagledan u jezičke vatre, Tom ne odgovori.

— Da se razumijemo, ja jesam i ostajem njegov prijatelj — javi se Tap — ali to me prijateljstvo ne obavezuje da se uključim u rat koji traje tko zna otkad. Da sam član porodice, možda bih se drukčije osjećao, no to nije slučaj, kao što znate. Osim toga, Tom i ja smo sklopili posao i Tomova je dužnost da ispuni obavezu.

— Molim vas da se ne zabunite i mene također ne proglasite svojim navodnim prijateljem! — poviče Lubec. — Tko nije s nama, protiv nas je i naš je neprijatelj!

Tap se obrati Kitteryju.

— Ako ti se ne sviđa to što sam rekao, vrati mi novac i zaboravi da smo se ikada poznavali.

— Znaš ti proketo dobro da ti novac ne mogu vratiti — zareži Tom. — Potrošio sam ga da bih kupio stoku. Dakle, možemo razgovarati samo o prikupljanju krda ...

— Tada sve ostaje po starome. Ja sam ujutro spreman za skupljanje stoke.

— Morat ćete pričekati — uplete se Lubec. — Najprije ćemo potražiti Fosterove ubojica.

Tap Duvarney je pijuckao kavu očekujući da Tom nešto prozbori. No kako je Kittery i dalje zamišljeno pijlio u vatru, Tap reče spokojnim glasom:

— Tome, u svitanje bit ću spreman za polazak. Bude li potrebno, sam ću okupiti i izvesti odavle svoje stado, ali ako tako postupim, nakon prodaje loše ćeš proći.

— Vraga smiješ tako postupiti! — odjednom će Kittery bijesno. — Polovica toga stada je moja!

Tap se naceri i pljesne rukama.

— Tome, ne budi budala. Poznato ti je da je pogodba glasila: moj novac, a tvoja snalažljivost. Ako ne sudjeluješ i ne baviš se onim što je dogovoreno, pogodba ne važi. Ja sam ovdje, molim. Moj je novac uložen, molim. Sklopili smo pogodbu, a koliko je meni poznato, Teksašani su ljudi od riječi.

— Znači li to da ja nisam od riječi?

— Ni govora. Želim samo reći da je ta osveta tvoja osobna stvar i da se nikako neću složiti s time da se to vaše pucanje i ubijanje dovede u vezu s mojom trgovinom.

— Imaš pravo — tmurno će Tom. — Prokletstvo! Žao mi je, Tape. Nemam prava očekivati od tebe da ulijećeš u moj osobni rat.

Johnny Lubec skoči na noge.

— Tome! Razočarao si me, povlačiš se zbog tog ... tog ...

Tap Duvarney se smrkne.

— Johnny, ako namjeravaš završiti tu rečenicu, neka bude pristojna ili odmah povuci revolver.

— Na noge, prokletniče! Ja ću ...

— Johnny! — odlučno drekne Kittery. — Prestani već jednom! Tap će te ubiti prije nego što uopće dohvatiš revolver. Ja sam ga vidio na djelu, dječake.

Lubec je oklijevao. Ako Tom Kittery, koji mu je značio više nego itko drugi na svijetu, kaže da je ovaj stranac brz, onda je sigurno tako. Još je nekoliko časaka stajao pokoleban u svojoj namjeri, a onda se najednom trgne, okrene i izgubi u tami.

Tap isprazni šalicu i uspravi se.

— Umoran sam. Odoh na počinak.

Kittery progunda:

— Oprosti nam, stari moj. Što ćemo, uz sve ostale sada smo izgubili i Fostera. Živci su nam prenapeti...

— Hajde, smiri se. Već sam sve zaborio.

Tap pođe do mjesta gdje je ostavio pokrivač i razmota ga. Skine čizme, skuplja ih i učini prikladnim za uzglavlje. Vinčesterku i revolver zajedno s navlakom smjesti uz ležaj, a drugi revolver ugura pod pokrivač, također na dohvatu ruci.

Drijemajući zamijeti da se Cajun vratio sa straže i bez riječi navalio na večeru. Ispivši kavu, nestao je u mraku. Tom Kittery ostade sjediti uz vatru. Nakon nekog vremena pojavi se Johnny Lubec i zavuče se u pokrivače.

Vatra se gasila i Tap zaspi.

Nije bio svjestan toga što ga je probudilo. Nad njime se pojavila nečija prilika. Pri odsjaju posljednjih ugaraka uspio je nazreti cijev revolvera. Revolver nije bio uperen u njega, već je jednostavno visio u Tomovoj šaki. Nema dvojbe, bio je to Tom! Što li je smjerao, mozgao je Tap ojačeno. Ne izvlačeći svoga revolvera ispod pokrivača, nacilja u Kitteryja.

— Tome, vrijeme je da pođeš na spavanje. Ujutro ćeš se bolje osjećati. Osim toga, ovaj kolt pod mojim pokrivačem mogao bi ti priskrbiti priličnu glavobolju.

Tom zahihoće.

— Prokletstvo, Tape! Još nikad nisam susreo nekoga nalik na tebe! Nikad i nigdje! Dobro, do đavola s osvetom! Stoka prije svega!

— O —

Prve sunčeve zrake prenule su Duvarneya. Nekoliko je časaka mirno ležao i promatrao logorište. Vatra je već bila pripaljena i divan miris kave nadraži mu nosnice. Podigavši glavu spazi Cajuna kako sjecka slaninu nad tavom.

Poslije doručka pokupili su stvari i spremili se za polazak. Kittery sveže svog konja za kola i pridruži se Duvarneyu. Ostala dvojica odjahala su naprijed.

— Love nas — napomene Tom — i jednog će nas dana svakako pronaći.

Varava je nada da ćemo im prije toga prorieđiti ljudstvo.

— Koliko pomoćnika možeš skupiti?

— Malo. Osam ili možda najviše desetoricu. Brojčano im nismo ravni. Čini se da na jednog našeg dolazi četiri ili pet Munsonovih.

— Gadno, Tome.

Polako su odmicali prema pašnjacima. Tu i tamo ugledali bi stoku na livadama, a više su puta nailazili na tragove jahača.

— Je li Indianola već odavno luka?

— Od 1844. godine po prilici. Izgradio ju je neki njemački princ i nazvao po sebi Carlhafen. Zvao se, ako sam dobro upamtio, Carl zu Solms-Braunfels. Doveo je u Teksas prve emigrante. U to su doba stizali odasvud Nijemci, Francuzi, Švicarci... i još uvijek ih ima dosta. Na primjer, Castroville, D-Hapis, Fredericksburg utemeljili su doseljenici. Uostalom, u Fredericksburgu i sada govore njemački. Indianola se stanovito vrijeme lijepo razvijala — nastavljao je Tom — a onda se u gradu oko 1846. godine iznenada pojavila kolera i zamalo ga satrija. Napričali su mi koješta o tim danima, ali sam bio premlad da bih većinu pojedinosti upamtio.

— A gdje je brigada Shanghaija Piercea? — sjeti se Tap.

— Čuo sam za njega. Zapravo, teško da postoji netko tko nije čuo za njega. Po nekim vijestima, gore je na sjeveru kod Tres Palacios Creeka — reče Tom i kimne. — Vas dvojica dobro biste se slagala. I ti si plovio kao i on. Bio je kapetan parnog broda prije nego što se smirio u ovom kraju. Slobodno mogu reći da je doista dobar čovjek. Susreli smo se nekoliko puta.

Uslijedio je tajac i nekoliko je milja proteklo u tišini. Johnny je iznenada banuo vodeći za sobom osedlanog konja crne grive i isto takvog repa.

— Ostavit ćemo kola — javi se Tom. — Tebi je namijenjen ovaj ljepotan. Nadam se da nemaš ništa protiv toga, je li tako, Tape?

— A što ćemo s mustanzima?

— Oslobodit ćemo ih orme i pustiti. Kola mogu biti ovdje u grmlju dok nam opet ne zatrebaju — objasni Tom.

Tap uzme svoju opremu s kola i prstom pokaže na kutije.

— Ovo će nam i te kako dobro doći.

Tek sada Kittery svrne pogled na kutije s municijom.

— Jesi li pobesjavio? Zar kaniš sve to upotrijebiti? Što ti je?

Duvarney slegne ramenima.

— Upozorili su me u kakvoj si gužvi. Kao što sam već istaknuo, to nije moja stvar, ali ako netko počne pucati po meni, odlučio sam uzvraćati dokle god me bude volja.

Tovarenje na konje bilo je okončano i valjalo je ići dalje. Držali su se šurne i sjena pamukovca i tek predvečer su izbili na malu čistinu okruženu visokim i gustim grmljem. Oko tek uspijantjele vatrice stajala su trojica muškaraca s puškama u rukama.

— Zdravo, Tome! — usklikne bradati među njima. — Johnny! Cajune! — Nasmiješi se spazivši Duvarneya. — Kako ste, majore? Nisam imao sreće da se sretnem s vama za vrijeme rata, iako smo se više puta mlimoišli na jedva stotinjak metara. Ja sam Joe Breck!

— Vi ste kapetan Joseph Breck? Vrlo se dobro sjećam vaše jedinice. Baš mi je drago da se sastajemo u miru. Uz vas se borilo nekoliko odličnih ljudi — polaska mu Tap.

— Neki od njih još su sa mnom, a tu je i jedan vaš borac.

— Moj borac? Tko bi to mogao biti?

— Ja, majore — javi se jedan mladić i istupi naprijed da bi ga Duvarney mogao vidjeti. — Kaplar Welt Spicer.

Tap se glasno nasmije.

— Kako si, Spiceru? Nisam te zaboravio, momče. — Okrenuvši se Kitteryju, reče: — Zar ti nije pričao? Ratovali smo zajedno i zajedno pročešljali golemo područje.

Kittery pogleda mladića, no ništa ne reče.

— Kakav nam je plan, Tome? — upita se Breck.

— Hvatamo stoku — odgovori Tom. — Sa skupljanjem počinjemo u zoru, a čim dogotovimo taj posao, polazimo u Kansas.

Prisutni su se zbunjeno meškoljili, međutim, nitko se nije usudio prigovoriti. Malo zatim Tap zamijeti kako

Breck napregnuto motri Toma. Očigledno, njemu se ova nenadana promjena plana nije dopadala.

Umoran od naporna puta, Tap se zavije u deke i stavi šešir na lice. Posljednje što je prije sna vidio bila je grupica ljudi koja je poluglasno čavrljala oko vatre.

Pa, pomisli Tap, samo neka raspravljaju. Sutra će se ipak pozabaviti okupljanjem raštrkanog stada.

IV

Tri naredna dana radili su od jutra do mraka. Istjerivali su goveda iz šipražja, žigosali ih i dogonili na travnom bogatu ledinu koju je presijecao hladan gorski potočić. Na nekim se govedima još raspoznao znak porodice Kittery.

Zbog vrućine cijeli je posao sporo napredovao. Tap, nevičan lasu, usredotočio se na pronalaženje stoke i njenom dotjerivanju pred Tomove momke.

Pred kraj četvrtog dana broj ulovljenih goveda popeo se na četiri stotine komada.

— Moramo hitno nabaviti svježije konje — rekao je Kittery iste večeri. — Trebat će nam oko četrdeset odmornih konja, želimo li nastaviti ovom brzinom. Najbolje bi bilo poći do Coppingerove farme, ona nam je najbliža.

— Za tebe je to ujedno mogućnost da se sastaneš s Mady — dobaci Johnny Lubec. — Da pođem s tobom? Pobrinuo bih se da se na povratku rashladiš...

— Nemam povjerenja u tebe. Svaki put kad sjašemo na njihovu ranču, izgubiš glavu za onim malim Meksikan-kama — ne ostade mu dužan Kittery. — No, dosta šale! Kao što smo se dogovorili, polazak u svitanje. Sa mnom će Johnny, Pete i Roy. Tape, ako ti je po volji, možeš nam se priključiti.

— Radije ću vas ovdje pričekati — odvrati Duvarney.

Slijedećeg jutra, odmah poslije Kitteryjevog odlaska, Tap je uzeo revolvere i osedlao konja.

— Idem malo u izviđanje — reče. — Ako naletim na neko govedo, dotjerat ću ga ovamo.

Welt Spicer ustane.

— Mogu li s vama?

— Dapače.

Cajun ih je bezizražajno promatrao, dok ih je Joe Breck upozoravao:

— Pripazite se. Munsoni su svakako negdje u blizini. Ako vas nanjuše, prvo će vas poubijati, a tek onda potavljati vam pitanja.

Stazom kojom su pošli mogao je jahati samo jedan konjanik, dvojica uporedo ni u kojem slučaju. Unaokolo je priroda stišano treptala pod sunčevom jarom. Samo bi katkad odnekud s krošnja doprlo kriještanje neke ptice. Na mnogim su se mjestima ocrtavali nečiji tragovi u prašini. Njih dvojica, međutim, nisu skretala sa staze.

Odahnuli su kad se pred njima iznenada ukazao Copano Creek. Bio je to širok krivudav potok čija je voda naprosto mamila. Obojica sjašu i potrče do potoka da zagnjure glavu u bistru vodu.

— Majore, vaš se plan, čini se, ne ostvaruje onako kako ste ga zamislili.

— Zovi me Tap.

— Dobro, Tape... Recimo, taj tvoj prijatelj Tom. Dobar je čovjek, ali lud, lud za ubijanjem tih Munsonovih. Ništa drugo nije na pameti ni ostalima. Svi bi oni radije gađali u žive mete nego galopirali za stadom. Uostalom, sigurno si to i sam zaključio.

— A što je s tobom?

— Ja sam uz tebe. Ako mene pitaš za mišljenje, ja bih rekao da je daleko mudrije za sve nas da sretno ispratimo tu stoku do Kansasa. Tebi će na tom nimalo lakom putu biti potrebni odani i hladnokrvni pomagači, ljudi na koje ćeš se moći osloniti u svakom trenutku ma što te snašlo.

Zaista, razmišljao je Tap, morao bih okupiti stado mnogo brže, jer inače me koješta može iznenaditi i jednostavno zadržati u Teksasu. Moram preduhitriti ostale i krenuti sa stokom za Kansas, a oni će se morati pridružiti ako žele imati koristi od cijelog tog pothvata.

— Imaš pravo, Spiceru. Treba mi još ljudi. Ti si već dosta dugo u ovom kraju. Gdje bih ih mogao naći?

— U Fort Brownu... Brownsvilleu. Slučajno mi je poznato da se u Brownsvilleu ukida jedan konjički puk. U takvim prilikama nađe se priličan broj nezaposlenih jahača, raspoloženih da prihvate bilo kakvu ponudu.

— Odlično, momče! Odjaši onamo i izaberi desetoricu. Napomeni da je plaća trideset dolara na mjesec, ali i da postoji mogućnost da metkom zarade taj novac. Još nešto, oni su odgovorni jedino meni nikome drugome. Ti već znaš kakvi su mi ljudi potrebni. Neka budu barem približno nalik na ljude iz naše bivše jedinice.

— Tape, računaj da će mi trebati za taj zadatak najmanje sedmica dana. O desetorici je riječ, je li?

— Zadrži se i dva tjedna ako bude potrebno. Ali pronađi mi te ljude i dovedi ih!

Poslije Spicerovog odlaska Duvarney je nastavio tragati još dva dana. Svuda je nailazio na raspršena goveda. On bi ta mjesta obilježavao na karti koju mu je poklonio kapetan Wilkes. Pretpostavljao je da goveda neće u narednih nekoliko dana odlutati još dalje, tako da će ih s družinom lako pronaći.

Pri povratku u logor dočekao ga je Joe Breck s otkočenom puškom koju je sklonio istom kad ga je prepoznao.

— Već sam se zabrinuo što je s vama — uzdahne Joe. — A gdje je Spicer?

— Poslao sam ga u Brownsville.

— KAMO ste ga poslali? — zapanji se Breck i ne sačekavši Tapovo obrazloženje doda: — Tomu se to nipošto neće dopasti.

— Bez brige, svidjet će mu se — suho otpovrne Tap. — Istočno odavde na poluotoku ima dosta stoke i važno ju je dotjerati ovamo, je li tako?

— Pričekajte Toma i njegovu odluku — natmuri se Breck. — On obično ima svoje zamisli i one su za mene zakon.

— Slušajte, Joe, svako ima svoje zamisli. Ujutro počinjemo.

Breck se bez riječi zagleda u njega, ali se Tap na to i ne osvrne, već stade pripremati svoj ležaj za noć.

— Ja ću ipak pričekati Kitteryja — ponovi Breck, sada s primjesom ljutnje u glasu. — On me unajmio i ja isk-ljučivo njemu odgovaram.

— Kad Tom dođe, zatraži da te ispla-ti, jer više nećeš raditi za nas — poko-si ga Tap.

— Vidi ti njega! Što sve taj sebi ne dopušta, a tek je stigao!

— Breck, saberi se! — nastavi Tap. — Nisi loš čovjek, čak mogu reći da si predobar. Čemu da svugdje podmećeš svoja leđa? Ako se kaniš boriti protiv Munsonovih, radi to u slobodno vrije-me. Ti se klipani mene uopće ne tiču, meni je jedino stoka važna. Uložio sam novac u taj posao i ne mogu dopustiti da sve propadne zbog nečije tvrdoglavosti, bez obzira na to o kome je riječ.

— Ali to može postati i vaša stvar. O tome niste razmišljali?

— Breck, razumi je me. Ta stvar nije moja sve dotle dok se ne umiješa u odvođenje stoke do odredišta. Zapam-ti, ova stoka putuje u Kansas. Ako mi se bilo tko ispriječi, bili to Munsonovi ili tkogod drugi, čak i ti, ja ću poseg-nuti za onim svojim kutijama s muni-cijom i poubijati onoliko ljudi koliko će biti potrebno.

Ne mareći za Joea, čije su se oči kri-jesile od bijesa, Tap se pokrije i u hipu zaspi.

U praskozorje, kad je ustao, zatekao je Cajuna uz već naloženu vatru. Ku-hao je kavu.

— Zar ti nikad ne spavaš? — zapita ga Tap.

Cajun se osmjehne. Bilo je to prvi put da je Duvarney zapazio nekakav izražaj na Indijančevu licu.

— S vremena na vrijeme — glasio je odgovor. — Što mislite odakle da po-čnemo? — obrati se Tapu pružajući mu šalicu vruće kave.

Duvarney uze štap i počeo šarati po pijesku.

— Krenite jugoistočnim pravcem i produžite prema sjeveru, a zatim skre-nite goveda na poluotok.

Poslije im se šuteći pridružio Joe Breck držeći u naramku svoju opre-mu.

Polu sata nakon toga jahali su pre-ma jugu zavrivajući u svaki grm.

Navečer su bili mrtvo umorni. Posebno ih je iznurila sparina.

— Nadam se da smo prikupili dobar dio — raspoloženo reče Breck. — Nah-vatali smo više nego što sam očeki-vao. Nema što, bili smo vrijedni.

Tap kimne. Bio je tako malaksao da su mu bile mrske sve misli vezane za goveda. Radije se prisjećao one tihe noći u Virginiji kad se opraštao od Jessice Trescott.

Stari sudac Trescott, koji je nekad prijateljvao s njegovim ocem, ponu-dio mu da radi za njega. Bilo je i dru-gih ponuda, međutim on je težio da se osamostali. Je li ga čežnja za samostal-nošću dovela na Zapad? Ili je to bila svojevrsna radoznalost? Čežnja za upoznavanjem nečega novog? Dan-da-nas nije bio načisto s time što je pre-vagnulo. No svejedno, sada je bio ovdje, zakopan do grla, pa da je i htio ne bi se mogao povući. One nezaboravne večeri Jessica ga je uhvatila za ruke i ozbiljno mu zaprijetila:

— Tappane, ako se ubrzo ne vratiš, doći ću za tobom! Ni jedna Trescotto-va nije dosad izgubila svoga čovjeka zbog neke gluposti, najmanje zbog nekakve pustinja. Pazi, ne želim biti izuzetak!

— Ali to nije mjesto za ženu — uvje-ravao ju je Tap. — Ti me lijepo čekaj. Čim prodam stoku i zaradim novac, porazgovarat ćemo o svemu. Dajem ti riječ!

— Tappane, dobro upamti što sam ti kazala! Ne prispiješ li u predviđenom roku, eto me za tobom!

On se nasmije, poljubi je i mahne žureći niz ulicu. Možda je bio budala? U ovoj državi čovjek sigurno ne može naći takvu djevojku. Ali isto tako ni drugu koja bi bila nalik na Mady Cop-pinger. Tom Kittery je sretnik jer je sada sigurno uz Mady, tužno zaključiti Tap.

— Netko dolazi — upozori ih Cajun i prekine Tapovo snatrenje.

Nakon toga Indijanac iščezne u šika-ri. Tap oslušne i udalji se od vatre u pomrčinu, gdje su se sklonili i ostali. U logor ujaše neki osamljeni konja-nik.

— Hej! — poviče došljak. — Ima li koga? Dolazim kao prijatelj, nisam naoružan.

Nitko ne progovori ni slova. Pridošlica priđe vatri podignutih ruku.

— Tražim majora Duvarneya. Je li on ovdje?

— Tap zakorači bliže vatri.

— Ja sam Tappan Duvarney.

— A ja sam Darkly Foster, brat Lightlyja Fostera kojega ste pokopali u Indianoli.

— Nè laže, on je! — dobaci Breck. — Prijatelj je.

— Sjašite i pridružite nam se — ponudi ga Tap. — Ima još tople kave.

Promatrao je neznanca kako silazi s konja, zaista rasnog pastuha. Lagane i spretne kretnje stranca odavale su da se ispod istrošenog odijela kriju snažne mišice.

— Žao mi je vašeg brata — potihlo izusti Tap kad se Darkly spustio do njega.

— Ne morate ga žaliti, Lightly je živio punim i udobnim životom. Valja žaliti one koji su ga ubili. Došao sam ovdje da bih upoznao čovjeka koji je imao hrabrosti da ga pokopa. Bilo je to lijepo od vas.

— Nisam imao čast da poznajem vašeg brata, ali činilo mi se da je bio dobar čovjek.

— Slažem se s vama, majore. Bio je solidan, vrijedan i hrabar. A to ste sigurno i vi, jer bi se malo tko usudio na onaj čin dok su mu Shabbit i Munsonovi za vratom. Pogotovu poslije onoga događaja na doku.

— O čemu je riječ? — zapita Breck.

Foster pokaže na Duvarneya.

— Pretukao je Wheelera i Eggena Munsona. Oni su zapodjeli kavgu, međutim, on ih je onesposobio tako brzo da mu se ni vlas na glavi nije dospjela pomaknuti. Cijeli grad bruji o tome.

— Niste nam govorili o tome — spomenu Breck.

— Čemu? Zasvrbjeli momke dlanovi, ali koja im korist od toga kad se ne znaju tući.

— Ja sam spreman da vam pomognem u svakoj vašoj akciji — javi se Foster. — Uvjeravam vas da sam vješt

na revolveru, a isto tako ide mi od ruke i sve što se tiče konja ili stoke.

— Tjeramo stoku preko u Kansas... i to je sve — reče Tap.

— Kako god želite! Imate još jednog pomoćnika. Svida mi se način na koji radite — srdačno nadoveže Foster i pruži ruku Tapu.

Ponoć je bila već davno prošla kad se Tap naglo probudio. Vatra je još samo tinjala i svi ostali spavali su osim Fostera koji je jednako kao Duvarney napeto osluškivao. Nije bilo zabune, stizali su neki jahači.

— To bi konačno mogao biti Tom Kittery — došapne Tap Fosteru. — Odavno ga očekujemo da se vrati sa svježim konjima.

Pritajili su se u mraku i čekali da se grupa konjanika približi. Prepoznavši jahače, Duvarney opsova.

Roy Kittery se ljuljao u sedlu, Pete Remely je ležao svezan i prebačen preko konja, dok je košulja na Tomu Kitteryju bila posuta krupnim krvavim mrljama. Činilo se da je jedino Johnny Lubec ostao nepovrijeđen.

— Gadovi, znali su da dolazimo — precijedi Tom spuznuvši s konja. — Bit će da su motrili na Coppingerovu farmu, tako da su nam pripremili zasjedu čim smo krenuli. Eto, ubili su Petea. Ova put njega...

Duvarney je pridržavao Roya.

— Pođi do vatre, Tome — dovikne prijatelju preko ramena. — Moramo vam pregledati te rane.

— Jeste li vi koga ubili? — zapita Breck.

— Sumnjam — odgovori Tom. — Mi ih zapravo nismo ni vidjeli. Sakrili su se u grmlju uz cestu i kad nas je mjesčina obasjala, zapucali su po nama sa svih strana. Što ćeš, možda smo i dobro prošli.

Ni Tomove ni Royeve ozljede nisu bile teške, jedino je Roy bio izgubio dosta krvi. Tap im je previo rane koristeći se iskustvom stečenim za vrijeme svog vojevanja.

Dok je previjao Toma i njegova pratioca, razmišljao je o sumnjama koje su ga sve više zaokupljale. Nitko iz poražene družine nije spominjao konje po koje su poslali. Tapu je bilo prilično jasno da su oni zapravo izjahali

u potrazi za borbom, dakako u nadi da će negdje naletjeti na nekoga od Munsonovih.

Tom Kittery pođe prema vatri.

— Bio je to Huddy — reče ogorčeno. — Nitko drugi ne bi bio u stanju prirediti tako podlu zasjedu. Ja sam pretpostavljao da nadziru taj ranč i stoga nismo izravno krenuli tamo. Ostale sam ostavio na nekoliko stotina metara udaljenosti u napuštenom koralu, dok sam se sam privukao potočiću iza imanja. Od toga potočića vide se prozori na drugom katu zgrade i Mady može lako zamijetiti ako netko ondje zapali vatru. Potpalio sam vatru i poslije sat vremena Mady mi se pridružila rekavši da je sve čisto i da slobodno možemo doći na ranč. Coppingerovi nemaju udjela u tom našem obračunu. Da budem iskren, ne dopuštaju mi da se oženim s Mady dok se cijeli taj cirkus ne okonča. Munsonovi ih ostavljaju na miru, jer stari Coppinger ima trideset otresitih radnika za koje nipošto ne bi željeli da su im protivnici. Večeras sam proveo pričajući s Mady, a zatim sam se preko potočića zaputio ostalima. Ništa sumnjivo nismo zapazili u blizini, ali zato kad smo se spustili prema Victoriji, oni su već bili iza grmlja.

Duvarney ga zapanjeno pogleda.

— I ti to pripisuješ Huddyju? Ot kud je on mogao znati da ste bili na ranču Coppingerovih? Kako ti nije palo na pamet da vas je netko izdao?

— On je vidovit — odvrati Tom. — Ima nešto neprirodno u tome tipu.

Kako nitko ništa ne pripomene na ovu Tomovu opasku, Tap zaključio da su i ostali istoga mišljenja.

— Ja ne znam ništa o ljudima na Coppingerovu ranču, ali jesi li siguran da im možeš vjerovati? — upita Tap.

Tom Kittery zatrepta očima.

— Mogu li njima vjerovati? Svaka-ko! Pa ja se namjeravam oženiti s Mady, zar si to zaboravio? To je tako reći gotova stvar. O tome je ozbiljno bilo govora još prije rata.

Duvarney ne reče više ništa. Unatoč svernu, bio je uvjeren da je netko s ranča kriv za ovaj napad. Njemu se to nikako nije dopadalo. Potraga za

stokom ne napreduje kako je zamišljao, a sada još i to. Sve se oteže...

Tom ga potapša po ramenu.

— Zao mi je, stari. To će malo otežati okupljanje goveda. Mislim na naše ranjavanje. Ako se samo malo strpiš, otići ćeš zadovoljan.

— Davola ću se strpjeti! — uzvikne Tap. — Nastavljamo dalje posao. Kad se oporavite, možete nas dostići. Znaj da ja ne odustajem od svog plana.

— Tom se namršti.

— Pa, Breck i Spicer mogu dosta toga obaviti — reče i tek tada opazi da nema Spicera. — Gdje je Spicer?

Breck požuri da rastumači.

— Duvarney ga je poslao u Browns-ville.

— Jesi li lud? — zasoptao je Kittery. — Prokletstvo, Tape, kako možeš moje ljude slati na tako glupe zadatke?

— Netko od nas morao je otići u taj gradić i unajmiti nekoliko goniča stada.

Kittery je šakom pokrio lice.

— Namjeravaš li ih i sam platiti? — zapita. — Nadam se da imaš dovoljno novaca za to.

— Oprosti, Tome. Taj se novac nalazi kod tebe. Valjda pamtiš da sam ti posudio toliko novaca da bi mogao platiti i goniče. Nisi, nadam se, potrošio cijelu svotu?

— Smatrao sam da je sav novac moj. Ti si tim novcem kupio ortaštvo u ovom poslu — zlovoljno će Tom.

— Varaš se. Kupio sam polovicu stoke koju ćemo rasprodati, a ne i revolveraški rat. Nešto od te svote bit će prije-ko potrebno kao zaliha za putovanje na sjever.

— Ne plaši se, nisam potrošio sve što si mi dao — zagrmi je Tom. — Ja sam samo smatrao...

— Ne tiče me se! Bez obzira na to kakvi bili ti tvoji planovi, to je novac našeg ortaštva, a ne zaliha za naredne bitke!

— Dobro! Dobro! Zaboravi na to! Tvoja je vruća želja da se što prije dočepaš stada za koje si platio i imat ćeš ga — praskao je Tom. — Covječe, budi malo manje sebičan. Nemam namjere i s tobom ukrstiti oružje.

Ako sam ikad imao prijatelja, onda si to bio jedino ti. Nekoliko puta u ne tako dalekoj prošlosti spasio si mi glavu i ja to nikada ne zaboravljam.

V

Svakog jutra već izrana Tap je bio u sedlu. Tjerao je stado prema poluo-toku, a ponekad bi za oseke preplivao s konjem do otoka i provjeravao jesu li goveda na okupu. Breck i Cajun su mu pomagali, a uskoro, kad je prizdravio, priključio im se Roy Kittery. Lubec je, kao i obično, lunjao uokolo, kako bi pravovremeno otkrio ne slijedi li ih tkogod, a usput je odabirao put kojim će se kretati kad budu tjerali stoku.

Desetog dana otkako se bio zaputio u Brownsville u logor je ujahao Welt Spicer. Uz njega su kaskali na konjima dojučerašnji vojnici koje je uspio nagovoriti da se zaposle kao goniči stoke. Bilo ih je osam. Trojica među njima nosila su dijelove uniforme. Na svaki način, Spicer je doveo prave momke: sve odreda bili su to snažni i očito prekaljeni ljudi, spremni da se uhvate ukoštac s bilo kakvim neprilikama.

Gallagher, Shannon i Lahey bili su porjeklom Irci rođeni u New Yorku, Lawton Bean je stigao iz Kentuckyja, Simms iz Oregona. Doc Belden bio je Teksašanin, dok su posljednja dvojica, Judson Walker i Lon Porter, potjecali iz Kansasa. Iako iz raznih krajeva zemlje, svi su služili u konjici i borili se s meksičkim banditima.

Tom Kittery priđe Tapu.

— S ovakvim ljudima mogli bismo potući sve one klipane.

— Već sam ti rekao da me time ne gnjavaš — odvrti Tap. — Ja sam ih pozvao i unajmio da pomognu oko stoke.

— Dobre, bio si dovoljno jasan — suho će Tom. — Ispijmo kavu i poslušajmo što je Johnny otkrio.

Lubec se priгне i grančicom počе crtati po zemlji.

— Po mom mišljenju, najbolje bi bilo krenuti sjeverozapadno od Goliada, prijeći u toj visini San Antonio i zatim udariti ravno na sjever. Morat ćemo logorovati daleko od potoka i riječice i držati se guštara. Na nekoliko mjesta možemo slobodno prespavati, a da nas nitko ne zamijeti.

Mladić zastane pozorno motreći lica prisutnih.

— Ova je ruta — reče — prihvatljiva jedino ako ne odlučite potjerati stoku do Indianole i odanle je prebaciti brodom dalje.

— Indianola? — zatrese Tom Kittery glavom. — To nam ne bi uspjelo.

— Čekajte! — nastavi Lubec. — Prije nego što sakupimo svu stoku, Munsonovi će doznati za naše planove. Zapravo, njima je već sada i te kako jasno što kanimo. I sigurno vjeruju i očekuju da se otpravimo za Kansas. Ali oni ne mogu ni sanjati da imamo hrabrosti odjednom osvanuti u Indianoli.

— Nije loše — potvrdi Breck. — Moglo bi zaista uspjeti.

— Recimo — oduševljeno će Johnny — mi počnemo tjerati stoku prema San Antoniju. Odande skrenemo na sjeveroistok kao da nam je namjera prijeći južno od Victorije. Budemo li uvjerljivi, postoji mogućnost da izvučemo sve Munsonove iz Indianole. Dok oni shvate što se krije iza naše varke, mi ćemo već utovariti svu stoku na brod.

Svi su šutjeli. Tap Duvarney je u sebi razglabao ovaj zaista smioni prijedlog. Bio je u nedoumici: može se dogoditi da im naumljeni pothvat ne uspije i da će nakon toga njihove nevolje biti još veće, ali bi se isto tako ostvarenjem Johnnyjeva prijedloga dobilo mnogo na vremenu, a samim tim i zarada bi bila znatno veća. Do Indianole ima nekoliko milja. Bilo bi kolosalno kad bi donle dotjerali stoku i prodali je zainteresiranim trgovcima.

Tom prvi progovori. Njegov glas prene Tapa iz razmišljanja.

— Sviđa mi se ta zamisao. Nadam se najboljem — reče i gurne Duvarneya laktom pod rebra. — Ortače, što kažeš?

— Pričekajmo još malo — odvrti Tap. — O tome ćemo odlučivati kad se cijelo stado nađe na okupu. No prije

svaga želio bih nešto svima utuviti u glavu, a to je: kad jednom krenemo, nitko se ne smije udaljiti, ma kakav osobni razlog pronašao!

— Što je sada to? — razgnjevi se Lubec. — Zar nam ne vjerujete?

— A vjerujete li vi meni? — procijedi Duvarney. — Ako se nitko ne bude udaljavao, neće biti nikoga da Munsonove obavijesti o našim nakanama. Da li me razumijete?

— o —

Matagorda je bio otok dug gotovo sedamdeset milja, a širok — zavisno od plime i vjetrova — od jedne do pet milja. Obala koja je bila okrenuta prema zaljevu obilovala je dinama i nizom malih plaža, dok je suprotna strana, ona prema kopnu, bila pošumljena. Sredinom otoka prostirala se travnata zaravan koja je mogla poslužiti kao pašnjak za veće stado.

Na tom su otoku carevali odmetnici koje je zakon otpisao, zatim komarci, zvečarke i razna sitna divljač.

Tap Duvarney je preplivao na konju do Matagorde u društvu Welta Spicera, Juda Walkera i Doca Beldena. Čim su se izvukli na suho, naišli su na mnogo goveda koja su bila žigosana znakom Kitteryja, ali je bilo i nešto neobilježene stoke.

— Doc — zapovijedi Tap — kad si već ponio žigove, iskoristimo ih. Potpalili vatru.

Oko podneva je na petnaest goveda bio utisnut novi, dotad neviđeni znak u tom kraju — inicijali T D u krugu.

— Tvoj znak? — zapita Belden. — Ako nije registriran, požuri do općine da ga prijaviš. Inače se može dogoditi da ova goveda prisvoji netko drugi. Pravilo je da onaj tko prijavi svoj znak samim tim postaje i vlasnik stoke koju je obilježio.

Spicer je sve to promatrao sa strane. Kad je i posljednja krava odgegalas oznakom koja se još pušila na njenom boku, nakrivio je šesir i obratio se Duvarneyu:

— Čemu sve to? Mislim da je žig Kitteryja rogato K?

— I jeste... međutim, iako smo ortaci, posjedujemo samo jedan znak i ja ni na koji način ne mogu dokazati svoj udio, pa sam stoga dao napraviti

žig sa svojim inicijalima. Tako ćemo biti ravnopravni, je li tako?

Spicer kimne.

— Budi oprezan! Možda se to Tomu neće svidjeti.

— Hoće, hoće! Polovica sveukupne stoke žigosana je na taj način, a podsjećam te da sam ja uložio početni kapital.

Nastavili su obilježavati stoku još neko vrijeme, a zatim se vratili u logor. Prilazeći improviziranom oboru, Tap odmah zamijeti dvadesetak novih konja. Na svim se jasno raspoznavao žig Coppingerovih. Tap ih je zamišljeno ogledavao sa svih strana, a onda se pozabavio tragovima oko korala i na svoje veliko čudjenje otkrio da su ogradu prošla trojica jahača.

Pridošlice su sjedile uz vatru i o nečemu žustro razgovarale s Tomom. Bili su to ljudi s Coppingerova ranča: dvojica Meksikanci, a treći vitak delija sa smiješkom oko usana, no zato ledena pogleda, s nisko spuštenim opasajem o kojem su visjeli revolver u otkopčanoj navlaci i dugi lovački nož.

— Lin Stocker... Tap Duvarney, moj ortak — upozna ih Tom.

Stocker je podozrivo mjerkao Tapa i upravo se spremao da nešto kaže Duvarneyu, međutim, ovaj se primakao Meksikancima.

— Onaj garavko sigurno je snažan — prozbori Tap, a potom se okrene drugom Meksikancu: — Je li točno?

— Imate pravo, jer to je moj konj.

— Tako sam i mislio. Dopada mi se — završi Tap taj neobičan dijalog.

Bilo mu je otprve jasno da je Stocker od one vrste koja uvijek izaziva kavgu i zato je odlučio kloniti se njegovoga konja. Trojka uz vatru navela ga je na kojekakve zaključke; budući da su oni doveli konje, nema sumnje da otprije znaju gdje se Kittery obično zadržava. Isto tako bit će da su upućeni zbog čega su im potrebni svježi konji. Njegov prijatelj Tom kao da je bio manje oprezan u posljednje vrijeme. Davo će ga znati, možda je namjerno tako postupao kako bi navukao Munsonove. Za razliku od njega, Tap je postajao sve mrzovoljniji, sve zabrinutiji.

— Kako ste pogodili da Pedro jaše garavka? — progunda Stocker. — Sigurno ste nas vidjeli kad smo delazili?

— Konj nosi meksičke uzde, a njegov se jahač pobrinuo da ostavi tragove na mjestu gdje je konja privezao kao i na mjestu gdje je bacio sedlo.

Tap je bio siguran da Stockeru ne može vjerovati. Njegove su sumnje porasle kad je zapazio da se visoki kauboj neprestance ogledava.

Duvarney odšeta do Toma.

— S nekoliko momaka odlazim u Refugio — izvijesti ga Kittery. — Vratit ćemo se preko Victorije. Imaš li kakvu želju da ti štogod obavim na tom putu?

— Tome — polako će Tap — ja znam da bi te obradovalo kad bih se i ja pridružio tom tvom ratu, iako sam se ovdje pojavio isključivo zbog stoke. Ako te zanima, ja smatram da je ta vaša osveta glupa. Taj vaš rat trebalo je okončati još prije mnogo godina... Znam da su ti spalili kuću i poubijali nekoliko članova obitelji, ali ti im nisi ostao dužan. Poubijao si njihove. Mene jedino zanima ovo stado koje kanim prodati i valjda nisam lud ako očekujem da i ti sudjeluješ u svemu tome. Budemo li postigli pravu cijenu ili u Kansasu ili u samoj Indianoli, nitko nas ne može spriječiti da podignemo rančeve negdje na sjeveru... u Wyomingu ili u Montani.

— O čemu ti to pričaš? Ja sam Teksasčanin i to ću ostati do smrti — usprotivi se Tom.

— Ne lupetaj! — uzvikne Tap. — Ja sam bio na sjeveru i moraš mi vjerovati kad ti kažem da je polovica tamošnjih rančera iz Teksasa ili čak iz Engleske. Kakvih ima tamo pašnjaka? Čovječe, ja odlično poznajem taj kraj. Mogli bismo prodati odrasla goveda, a povesti sa sobom telad. Zaboravi na tu glupu osvetu, unajmi novu družinu, oženi se s Mady Coppinger-i napokon živi u miru. I ne samo u miru nego živi i sretno!

— Kako to lijepo zvuči kad to ti govoriš — čežnjivo nadoveže Kittery.

— Imaš li bolje rješenje? Hoćeš li ovako ili da budeš živa meta Munsonovih?

— Kad da krenemo sa stokom?

— Otprilike za sedmicu dana. Nije važno da li ćemo dotad skupiti svi stoku. Polazimo u Indianolu. Ako tamo ne rasprodamo, možemo produžiti na sjever prema Crvenoj rijeci. Putem će se stoka oporaviti, prelazeći od jednog do drugog pašnjaka. U Kansas stižemo u pravi čas na sajam.

— O —

Refugio je bio malen stočarski gradić. Tap je lako pronašao zgradu s natpisom »sudnica«. Odvojio se od trojice pratilaca koji su otišli do najbližeg saluna.

— Dakle, slova TD u krugu? — ponašiv činovnik otvarajući knjigu s popisom žigova stoke. — Ne sjećam se da netko već posjeduje takav znak, pa prema tome vjerujem da je sve u redu ako ga uvedem u knjigu — reče i dok je zapisivao, šaputao je poluglasno: — Tappañ Duvarney... Tappañ Duvarney... Cuosam za vaš — reče zatknuvši držalo s perom za uho. — Vi ste prijatelj Toma Kitteryja, zar ne?

— Upoznali smo se u toku rata.

— Je li i on ovdje s vama? Možete mu prenijeti da je Mady Coppinger u gradu.

Cudeći se sam sebi, Tap osjeti u tom trenutku stánovito uzbuđenje. Da li zato što već odista dugo nije susreo žensko biće ili...

Stavi šešir na glavu i požuri niza stepenice. Prije nego što je zakoračio na pločnik, zaštafne iz oprežnosti na vratima. Brávo, dečko, to je jedan od najboljih načina da se izbjegnú suvišne nevolje, pohvali sam sebe.

Malo podalje Doc Belden, koji je ostao uz konje, upravo je pripaljivao tananu cigaru. Tap duboko uzdahne i raskopča kaput kako bi mu revolverio pasu i ispod pazuha bili u slučaju potrebe lakše dohvatljivi. Krene prema konjima i namigne Beldenu.

— Sve u redu? — zapita.

Doc slegne ramenima.

— Šest jahača je ovog časa ujahalo u grad. Po svemu sudeći, dobro su pobrzali da bi što prije osvanuli u Refugiju.

— Uzjaši! — naredi Tap. — Idemo do saluna da se pridružimo momcima.

Vezujući konje o prečku ispred saluna, Tap se namršti spazivši da su tek pristigli ali još zasopljeni konji nose zloslutan bijeg — »M u krugu«.

— Otvori četvore oči — prišapne Beldenu. — Možda ulijećemo u zamku.

U salunu je vladala ugodna svježina. Spicer se nalazio pri kraju šanka, odakle je imao odličan pregled cijele prostorije. Jud Walker je stajao kraj njega. Dva jahača s ranča »M« bila su nešto podalje oslonjena na šank. Druga su dvojica sjedila za stolom, udaljeni pet metara, dok se preostala dvojica smjestila na dnu lokala.

Tap je, odmjeravajući situaciju, zauzeo položaj s jedne, a Belden s druge strane vrata. Jedan od one dvojice za stolom osvrnu se i žmirkajući pokuša prepoznati došljake. Bio je to Shabbit.

— Kako ste, momci? — veselo poviče Tap. — Ispijmo zajedno neke piće. Je li da se slažete?

Najednom se sve izmijenilo: sada su Munsonovi bili opkoljeni, a ne njihovi suparnici. Shabbit je oklijevao.

— U šank! — navaljivao je Tap. — Ja plaćam. Kenobaru, postavite piće na sredinu šanka.

Tap je revolverom pokazivao prema šanku. Nitko nije vidio kad ga je izvađio. Jednostavno mu se našao u ruci, i to je za prisutne bilo dovoljno.

Jedan od Munsonovih, kojega se Tap prisjećao s groblja, pokunjeno je ustao od stola.

— Nemam ništa protiv toga — odrezao je mrgodno. — Znači, odlučio si jahati s Kitteryjem?

— Ja sam s njim sklopio poslovnu suradnju — rastumači ravnodušno Tap. — Mene se ne tiče nečija krvna osveta i neću dopustiti da me upletete u svoje glupave obračune.

Munsonovi su se poredali uz šank i drhtavim rukama punili čaše. Poslije prve runde Duvarney je kretnjom glave naredio Spiceru i Walkeru da izađu iz saluna, a sam prišao šanku da plati piće.

— A sada, budite tako ljubazni, pa se naličevajte koliko vam guše mogu podnijeti — reče Tap. — Budući da sam malo nervezan, mogao bih zapucati, a to bi produžio moj boravak u ovom prekrasnom salunu za barem desetak

minuta. Osim toga, iskreno bi mi bilo žao da moram pucati na nekoga sažno zato što bi mu palo na pamet da viri kroz vrata na ulicu.

Pridruživši se ostaloj dvojici, uzjaši konja i prvi pojuri iz grada. Krenuli su cestom prema Victoriji, a zatim zavili do rijeke San Antonio. Bilo je već zanoćilo kad su napokon izabrali proplanak na kojem će prespavati do jutra. Zora ih je zatekla u sedlima. Tek u predvečerje, gotovo u sam sumrak, ujahali su u Victoriju.

Spicer i Walker nisu silazili s konja, dok su se Tap i Belden zaputiti ulicom. Sasvim neočekivano nabasali su na Mady Coppingera.

— Veoma mi je drago što vas ponovo vidim — naklonio se Tap.

— Ne razumijem vas, majore — počne djevojka. — Zašto uopće čovjek vašeg kova navraća u Teksas? Tom mi je rekao da imate moćne prijatelje u Virginiji, da ste proputovali cijelom zemljom i da ste upoznali mnoštvo ljudi. Što onda radite ovdje?

— Volim Teksas.

— Vama se dopada Teksas? Ne vjerujem!

— Točno je da je to država muškaraca, ali mogu vam reći da nekohi stanovitog vremena veliki građovi očajno dosade i posve se zaboravi na njihovu prvotnu draž.

— Svugdje je bolje nego ovdje — narogušila se Mady. — Lakše je vama tako govoriti kad ćete za koji dan otići... Kad bih mogla, otišla bih zauvijek. Vi muškarci možete zavoljeti prašinu, stoku, uznojene konje. Željela bih biti tamo gdje se živi, gdje ima uzbuđenja.

— Jednog bi vam dana i to dosadilo — primijeti Tap i kradomice promotri ulicu uzduž i poprijeko. — Ako ste raspoloženi i imate vremena, pozivam vas na ručak! Čini mi se da tamo u daljini nazirem neki restoran. Bilo bih vrlo sretan da budete moj gost.

— Oho! Prihvaćam sa zadovoljstvom — odgovori djevojka. — Dopustite mi jedino da prije toga nešto kupim.

Duvarney se nakloni.

— Ostati ćemo u gradu neko vrijeme — saopći Tap mornički. — Počet ću na ručak s gospođicom Coppinger.

— Sila ste, majore — ote se Walkeru.
 — Prava je to žena, nema što.
 — Smiri igru, mladiću — zabruna Tap. — Djevojka je zaručena. Ako ti nije nitko rekao, to je djevojka kojom će se oženiti Tom Kittery.
 — Po načinu kako vas je gledala nitko to ne bi rekao — dodao je Jud. — Uostalom, što me se tiče. Ne bi bilo loše da se nađemo u blizini. Naslućujem neprilike.
 — Drugari, na kraju grada ima jedan zgodan šumarak i tamo ćemo se naći kad svi obave što su naumili. Točno za jedan sat.
 Welt Spicer je oklijevao.

— Jeste li sasvim sigurni da nas ne želite u blizini? Čuo sam da je to grad Munsonovih.

— Hvala na brizi. Kao što je već rečeno, u šumarku za jedan sat.

Tek što je Tap sjeo, već se na vratima restorana pojavila Mady.

— Čudit ćete se ovome što ću vam sada povjeriti — zacvrkuta djevojka ozarenih obraza. — Iako sam skoro cijeli život provela u okolici Victorije, ovo mi je tek drugi put da ovdje jedem.

— Ali, vi ste često u gradu. Kamo onda navraćate?

— Nosimo hranu sa sobom, a ponekad ručamo kod prijatelja. Moram vam reći, majore, da još nemate pojma kako je teško u Teksasu steći gotovinu. Moj otac, na primjer, ima više stoke nego većina naših susjeda, pa ipak jedva sastavljamo kraj s krajem. Ja sam se koječega odrekla kako bih uštedjela novac za put do New Orleansa. Ne može se reći da nismo bogati, ali u Teksasu vam je to tako, uvijek je premalo gotovine.

Tap je shvatio da je Mady zapravo duboko nesretna. Znao je da voli Toma, ali nije znao da joj je vruća želja odvući ga što dalje odavle. Tada je, uvjeravala je Tapa, bila presretna. Zanimalo ga je odakle djevojci predosjećaj da Tom neće pobijediti u tom svom ratu. Je li joj takav zaključak nametalo srce ili je ponavljala nečije riječi? Iznova ga je stao zaokupljati izdajica u Tomovoj družini. Kako inače protumačiti pojavu Munsonovih kaubojâ u Refugiju?

Jašući prema glavnom logoru, mogao je o svim tim pojedinostima i prvo odlučio da njihovi postupci moraju biti nepredvidivi.

Tom Kittery je skočio na noge čim je čuo topot njihovih konja.

— Gonit ćemo stado u Kansas — pozvicao je Tap umjesto pozdrava. — Polazak prekosutra.

VI

Šćućuren kraj ugaraka koji su tinjali Tap se obrati svojim ljudima:

— Polazimo u osvit zore. Okupite se na Matagordi, a zatim krenite na jug. Polazna točka je ovdje — upozori ih i svoje riječi poprati crtanjem po pijesku. — Tjerajte ih prema obali, a zatim vodu pregazite na ovom mjestu. Tome — nastavi Tap pozivajući prijatelja da im se približi. — Što misliš o tome da sa svojim momcima kreneš istočno i udariš na sjever od Copano Creeka. Pokupite koliko možete goveda, međutim ne zadržavajte se hvatajući pojedine tvrdoglavce. Darkly Foster može povesti Shannona, Laheya i Gallagheera do poluotoka Black Jack. Radit ćemo brzo, makar uz gubitke. Važno je da se kod jezera Horseshoe sastanemo sa što je moguće većim brojem stoke.

Kittery kimne.

— Meni izgleda izvedivo. A na koju ćeš ti stranu?

— Na otok. Sa mnom idu Doc, Lawton, Bean, Spicer i Jule Simms. Walker i Porter mogu s tobom.

— Dobro si to smislio, no teško da će ti uspjeti. Pogotovu u tako kratko vrijeme. Treba prokrstariti prilično veliko područje.

— Nekal Svjestan sam ja toga, ali to nam jedino preostaje. Vi započnite s tjeranjem i budite stalno u pokretu. Ono što ćemo pohvatati, otjerat ćemo dalje, a ono što propustimo okupit ćemo drugi put.

— Dobro, majore — podsmješljivo će Kittery. — Ti komandiraj, a naše je da te slušamo.

Za to vrijeme Breck i Lubec su se ponašali kao da ih se taj dogovor uopće ne tiče. Tupo su buljili u zemlju omalovažavajući Duvarneya. Sa svoje strane, Cajun je, kao i obično, krio svoje mišljenje i svoje osjećaje.

— Ako svatko obavi svoj dio posla — Tap je dalje obrazlagao ne obazirući se na Brecka, Lubeca i Cajuna — bit će to izvanredan posao i odlična zarada. Možda čak izbjegnemo borbu.

Lubec prasne u smijeh.

— Vi očigledno ne znate tko su Munsoni, majore. Oni su toliko lukavi da će pričekati dok ne skupite svu stoku, pa će tek onda napasti. Vidjet ćete.

— Nadam se da ćeš ti tada biti spreman s revolverima u rukama — dobroćudno doda Tap. — A sada odoh na spavanje. Umoran sam kao pas.

Malo zatim udalje se svi osim Brecka, Kitteryja i Lubeca.

— Majore, njima se to ne dopada — prošapće Spicer.

— Što to?

— Ovo tvoje preuzimanje komande.

Cijelu se noć Tap nemirno prevrtao, a kad se ujutro rasanio, bio je sav slomljen i zlovoljan. Cajun je već nešto radio oko vatre. Tap je još jednom raščlanio svoj plan. Bilo je u njemu štošta neđorečeno i on bi ga najradije izmijenio, međutim, nije imao drugog izbora.

Cajun mu pruži tanjur s grahom i komadom sušene govedine. Tek što je doručkovao, već su se i ostali stali pridizati i okupljati oko vatre.

Malo zatim Duvarney je sa svojim momcima krenuo prema otoku, samo drukčijim smjerom nego što ga je sinoć najavio. Umjesto prema jugu, poveo je kauboje na sjever. Kad su napokon bili na otoku, izvalio se na pijesku i pripalio cigaru.

— Poslušajte! — pozvao je pratioc. — Radit ćemo nešto drukčije nego što sam jučer rekao. Stoku ćemo tjerati na sjever otoka, odakle ćemo za oseke prijeći na kopno. To naše krdo odmah ćemo zatim odvesti u Indianolu.

— Slažem se — odobri Spicer.

— I ja — prihvati Doc. — Tako ćemo mnogo brže stići do grada.

— Netko je — reče Duvarney — ili previše brbljao ili suviše bio neopre-

zan pred svojim znancima. I zato, ako bilo koga sretnete, ne odajte kojim ćemo smjerom produžiti nakon što odemo s otoka.

— Ovdje ima dosta šikara — zamišljeno dobaci Jule Simms. — Izgubit ćemo mnoga goveda.

Tap posegne u bisage i izvadi nekakvu zgužvanu kartu.

— Evo, tu je označen stari krijumčarski put kojim su se još prije njih služili Indijanci. Uz malo veću pažnju poći će nam za rukom provesti stoku tim putem, ja se nadam bez nekih osobitih gubitaka.

Do podneva su sakupili prilično veliko stado. Jule Simms je pošao natrag u logor po odmorne konje, dok su drugi iskoristili taj predah da počinu. Kittery je trebao da uputi nekoga s konjima pred njega, pa ukoliko se sve odvijalo kako je utanačeno, susreli bi se na pola puta.

— Što mislite hoće li doći do gužve? — zapita Lawton Bean.

— Neće, budem li to ikako mogao spriječiti — odvrati Tap. — Unatoč svim mojim naporima kao da se sve urotilo protiv nas.

— Namjeravate li i ostatak stada goniti istim ovim putem?

— Ne... osim toga, o tome je još prerano govoriti. Dakle, okupljeno stado tjerat ćemo u Indianolu i ondje ga prodati ako nađemo pogodne kupce. Pretpostavljam da oni već znaju kako nam je stoka na putu za Copano. Nisam li pogriješio, to će odvući sve Munsonove iz Indianole.

Nakon odmora opet su nastavili hvatati goveda. Na sreću, stoka kao da je odlučila da bude krotka, pa su dobro napredovali.

— Nesnosnije je nego u paklu — prostenje Welt Spicer koji je pričekao Tapa na uzvišici. — Kao pred oluju.

— Jule je valjda već stigao. Moj je konj sasvim iscrpljen.

— I moj. Koliko još ima do obale? — upita Welt.

— Devet milja.

— Nemoguće je toliko prevaliti u jednom jedinom danu. Pitanje je hoće li i sutra dospjeti donle.

— Sutra svakako moramo biti tamo. Na kopno ćemo prijeći do podneva. S

obzirom na to da se šikara prorjeđuje, bit će nam lakše. Tebe i još nekoga poslat ću naprijed da dočekujete i zadržavate stoku dok mi prispijemo.

Nisu bili odmakli ni dvije milje kad ih je dostigao Simms sa deset čilih konja.

Dok je Tap prenosio sedlo sa svog konja na dovedenog mustanga, Jule Simms poluglasno prozbori:

— Čuo sam neke razgovore,

— Da čujem — otpovrne Tap.

— Kane vas ubiti... Breck i ostali.

— Je li im poznato da si ti čuo taj njihov razgovor?

— Bavit sam se oko konja, pa nisu znali da sam u blizini. Zele vas ukloniti... a kad jednom više ne bude vas, jurnuli bi u obračun s Munsonovima.

— Tom o tome nije obaviješten?

— Po načinu kako su se dogovarali, rekao bih da on nije umiješan. Naravno, ne mogu to prisegnuti. Breck vas mrzi, jer ste ratovali uz Jenkije, a Lubez smatra da ste uobraženi. Uglavnom, oni smatraju da tiranizirate Toma svojim zahtjevima dok istodobno njima ne dopuštate da se potuku s Munsonima.

— Jesi li možda doznao što zapravo sprejaju? Kako me se žele otarasiti?

— To nisam čuo. Shvatio sam da im se žuri. Možda će to pokušati kod jezeze Horseshoe, premda je isto tako moguće da to bude i negdje drugdje u toku puta.

— Hvala, Jule — brižnim će glasom Tap. — Mnogo ti hvala za to obavještenje.

— Nema na čemu, majore. Momci i ja držimo da ste nam vi gazda. Vi ste nas unajmili i mi ostajemo s vama. Razmislite, možda vam se učini zgodno da ih mi onemogućimo prije nego što poduzmu neku glupost. Jednostavno bih otišao tamo s momcima i završio s njima.

— Počasćen sam vašim povjerenjem Jule. Ipak, zasad ćemo to odložiti. Bolje je da nastavimo goniti stoku.

Jašući prema rtu nekoliko su puta ugledali zaljev. Kretali su se mnogo brže nego što su predmnijevali i Tap je bio silno obradovan, vjerujući da će stoka stići na kopno o predviđenom roku. Raspoloženi kauboji sada su se

međusobno šalili i zadirkivali. Pri tome nisu štedjeli ni njega. Dobacivati su mu da je pokupovao polovicu cjelokupne stoke Teksasa.

— Koliko smo goveda nahvatali? — upita Simms.

— Nekoliko stotina — oprezno odgovori Tap.

— Zar brojite i jelene? Među kravama sam zamijetio pet ili šest jelena.

U sumrak je Tap stao tražiti konačiste. Konačno prihvati da se ulogore na zaklonjenom dijelu obale u blizini pješćanih dina.

— Tu ćemo prespavati — dovikne ostalima. — Naložit ćemo malenu vatru i stražariti na smjenu.

— Kad ćemo preko vode? zanimalo je Spicera. — Sutra?

— Da, sutra. Stado ćemo zaustaviti nešto podalje od grada, a ja ću otići i ugovoriti posao — reče Tap i čvrsto pogleda svakoga od njih u oči. — Od ovoga trenutka ponašajte se kao da očekujete napad neprijatelja. Ako se nisam prevario u računici, zaradit ćete svoju plaću prije nego što napustimo Indianolu.

— Kako ćemo prebaciti stoku? Da voda ne bude za njih preduboka?

— Njima da bude voda preduboka? — javi se Welt umjesto Duvarneya. — Čovječe, pa ta goveda ne znaju što više vole, prerijske pašnjake ili morsku travu. Plivaju kao ribe. Legendarni Shanghai Pierce naziva svoju stoku morskim lavezima.

Jule Simms je priredio obilnu večeru za družinu. Baš tog dana bio je ustrijelio srnu i sada je obilno pogostio prijatelje. Nakon toga su pili kavu. Doc Belden je ustao i pošao do obale. Ubrzo se vratio do vatre i predložio:

— Pustite me da prvi stražarim. Ne spava mi se.

Malo zatim svi su polijegali. Tap je odšetao do izvora i nakon što se umio, našao se u blizini mjesta gdje se ušančio Doc s vinčesterkom preko koljena.

— Zašto vas zovu Doc? — prenuo ga je Tap.

— To vam je moj nadimak iz mladosti. Iz vremena kad sam sebi uvratio u glavu da postanem liječnik. Studirao sam, četiri godine radio s prvorazred-

nim liječnjakom... a onda je sve otišlo k vragu.

— Što se dogodilo?

— Bio sam balavac, a djevojka za koju sam mislio da je volim više nego sebe samoga udala se za drugoga i ja sam vam lijepo pobiegao. Možda je takva želja negdje čekala prilazna u dubini moje duše. Uglavnom, ja sam vam se poslije tog svog nazovitragičnog otrežnjenja od ljubavnog zahoša odao skitnji.

Sjediti su osluškujući valove mora. Tap pokaže na zaljev:

— Ne sviđa mi se... praviše je tiho.

— Ja nemam pojma o moru, majore.

— A ja sam odatle započeo — reče Tap. — Nešto se sprema, siguran sam. Spavat ću ondje ispod onoga stabla, pa ako štogod iskrсне, samo me zovnite. Ne ustručavajte se, imam vrlo lagan san.

Provjeravajući jesu li mu revolveri puni i zamatajući se u deke, Tap se nehotice prisjetio koliko je već noći proveo na takav način. Koliko će ih još tako provesti, zapitao je sam sebe. Na primjer, Belden je bio od one vrste ljudi kojima je svejedno gdje liježu i čime se pokrivaju. Je li i on, Tap, bio takav? Ne, njemu nije svejedno... on je želio dom... želio je Jessicu i sve što uz to ide.

Probudio ga je nečiji dodir na ramenu. Sirom je otvorio oči i zgrabio revolver. Tih do njega čučao je Lawton Bean, treći u smjeni za stražarenje. Tap namah izračuna da je negdje jedan sat prije svanuća.

— Majore — dahao mu je Lawton na uho — netko je tamo... netko na konju.

VII

Tap Duvarney odbaci pokrivače i skoči na noge. Nekoliko je časaka napeto osluškivao, ali ništa nije čuo. Pogleda prema momcima koji su i dalje spokojno spavali. Dobro je bilo da su svi prije spavanja potražili neki zaklon, pa ih je sada bilo teško nazreti

u grmlju. Tap sjedne da navuče žir-me. Pričvrsti opasat i navlaku što ju je nosio ispod pazuha.

— Dolaze li s juga? — šapne Duvarney.

— Da...

Tap mahne da se izvuku iz logora. Dalje, prema jugu, prostirala se gola ravnica. Na njoj nije bilo, tako reći, ni vlati trave, jer je stoka sve popasla. Tap je odabrao tu голу ledinu za noćenje baš zato što se svaki uljez mogao izdaleka otkriti.

Dvojica muškaraca suspregnu dah i stanu osluškivati. Uskoro su začuli kako se netko približava, i to hodom.

Lawton Bean je napregnuto pokušavao raspoznati u tmimi osobu koja im se primicala.

— Majore — reče uzbuđenim glasom — mogu se zakleti da to nije isti čovjek. Ja sam maloprije vidio nekoga drugog.

— Vjerujem ti — uzvratí Tap.

U njemu se sve uzburnilo. Gotovo je bio siguran u to tko je taj noćni gost.

— Vratí se na stražu — naredí Beanu. — I budno pazi da ti nešto ne promakne.

Tap je mirno čekao da mu se spodbija nađe na domet revolvera, a onda resko vikne:

— Tome, slobodno pridi, samo praznih ruku!

Tom Kittery zakorači naprijed.

— Hej, pa ti si to ozbiljno mislio!

— Naravno da sam ozbiljno mislio. Priča se da neki od tvojih momaka imaju želju da mi skinu glavu.

— Moji momci? Ti si lud!

— Oni se navodno žele boriti, a ja ih u tome priječim. Toliko su opsjednuti tom glupom krvnom osvetom da su odlučili najprije mene ubiti, a zatim pohrliti na okršaj s Munsonima — rastumači Tap.

— Čekaj, čekaj. Ima nešto u tome — natmureno doda Tom. — Ne možeš ih tako osuđivati. Munsoni su i njima, kao i meni, pobili članove obitelji. Zar je to uvreda što tebe smatraju smetnjom?

— Poruči ti njima da me se okane. Nije to samo poruka nego i savjet. A tiče se u prvom redu Lubeca, Brecka i njima sličnih. Slušaj, Tome, ja nemam

vremena za ratovanje, no ako me izazovu, dobit će svoje. I jedni i drugi.

— Ti se zaista nisi promijenio — nasimije se Tom. — Uvijek si se pošteno borio. A to je ono što neki članovi naše družine još nisu naučili — reče Kittery i osvrne se, očito zato da provjeri je li ga tkogod mogao čuti. — Ideš prema sjeveru, pametnjakoviću?

— Aha... prodat ću ovu stoku u Indianoli, dok se Munsonovi budu igrali s tobom skrivača oko jezera Horseshoe.

— Nema što, lukavo... bogami, uvijek si bio lukav. Mogu li saznati koliko stoke imaš u svom stadu?

— Osam ili devet stotina, što krava, što bikova.

Tom povuče dim iz cigare prije nego što odgovori.

— Zao mi je što ću te razočarati, momče. Morat ćeš se vratiti. Ne postoji put kroz močvaru.

— Postoji. Samo pazi da o tome ne zuciš ni riječi kad se opet nađeš u svom logoru.

Na Tomov prijekoran pogled Tap nastavi:

— Ne ljuti se, imaš špijuna u logoru. Ako ne u logoru, onda je to netko tko te povremeno posjećuje. U Refugiju su nas zamalo poubijali. A znaš li zašto? Zašto što su znali da dolazimo. Eto, je li ti to išta govori?

— Zar da je netko od mojih momaka uhoda Munsonovih? — upita Kittery, pa zatrese glavom. — Tape, to svakako nije, niti može biti istina. K vragu, valjda ja poznajem u dušu svoje kauboje. Sa mnom su godinama.

— Opet ti jedno te isto! Ali ti jahači u Refugiju dobro su izmučili i naznojili konje da bi nas dostigli dok smo u gradu.

Tom Kittery ne kaže ništa, a Tap je znao da u sebi bjesni. Tom je imao povjerenja u svoje prijatelje i teško mu je padala svaka sumnja u njihovu čestitost.

Da bi smirio Toma, Tap zapita:

— Kako to da si se pojavio ovdje usred noći?

— Mady je pobjegla od kuće. Njen je otac kao orkan dojahao u logor nadajući se da se tamo sakrila. Kako nije navraćala k nama, ja sam pohitao ovamo.

— Zašto ovamo? — zapanjeno će Tap.

Tom odgrize kraj cigare i ispljune ga kraj sebe.

— Čuo sam da si bio s njom u Victoriji. Pretpostavlja sam da vas dvoje možda nešto spremate.

— Tome, ne budi budala i ne pokušavaj da mi baciš cigaru u oči dok se budeš mašio revolvera, jer ti to neće uspjeti — prasne Tap.

— Lukavo. Znači, djevojka nije ovdje?

— Nema ona ovdje što tražiti. Mi smo samo malo porazgovarali, i to je sve. Tome, ja sam zaručen i to je za mene svetinja. Osim toga, bio bih posljednja hulja kad bih se upustio u bilo što s djevojkom svoga prijatelja.

— Dobro. To je tvoj stav, ali što je s Mady? Stalno mi puni uši pričama o onima iz grada i njihovu ponašanju... pogotovu svojim nazorima o tebi.

— Saberi se, Tome, ona nije ovdje. Hajde, pustimo to i pođimo popiti kavu — miroljubivo ga ponudi Tap.

U lončiću se našlo još kave i njih su dvojica šutke napunila šalice. Tap je iz prikrajka promatrao Toma. Činio mu se mršaviji, zagriženiji. Vladao se poput bombe koja može svakog trenu eksplodirati.

— Odspravajmo — predloži Tap. — Možeš spavati na Beanovom ležaju.

— Ponio sam svoje pokrivače — odgovori Tom, a zatim se vrati na prijašnji razgovor. — Ako je ti nisi vidio, ja jednostavno ne znam gdje bih te potražio. Kakva je to mušičava djevojka...

Tap su posljednje Tomove riječi zatekle pri svlačenju čizama i te su ga riječi prisjetile Beanova upozorenja. Ako je to kojim slučajem bila djevojka, Tom mu neće nikada vjerovati da djevojka nije bila u njihovu logoru i da Tap nije u to upleten. A što ako se neopazice uvukla među njih i Tom je jutro tu pronađe?

Tap je nastojao pronaći najbolje moguće rješenje, međutim, to mu nikako nije uspijevalo. Psovao je u sebi. Kad se žena umiješa, muškarci potežu revolvere. Zašto li je samo utekla iz roditeljske kuće?

Bio je umoran... strašno umoran.

Najednom mu se učini da je iza sebe čuo nečiji šapat. Naglo se uspravi i krene do vatre. Napuni šalicu kavom i odluči budan dočekati jutro. Nije imao namjere dopustiti da ga netko ubije ili da on nekoga ubije zbog neke svojeglave Mady Coppinger. Ako ju je čuo Bean? Sjedio je neko vrijeme naoko miran i srkao kavu. Napokon se predomislio i pošao do svojih pokrivača. Izvalio se ne skidajući čizme. Istog trenu slomio ga je san.

Već je svanulo kad je ustao. U logoru je vladao mir. Nigdje ni žive duše. Tek kad se ushodaio, naišao je na list papira koji je sadržavao poruku za njega: »Mislio sam da je najbolje ako se čestito naspavaš. Dostići ćeš nas kod Bayucosa. K. je u blizini... Spicer.«

Znajući da ga očekuje naporan dan, Tap pripremi obilan zajutrak. Zatim ugasi vatru. Pospremio je svoje stvari i pažljivo razgledao tragove oko svog ležaja. Kao da mu se netko noćas prilazio. Tragovi su se prilično jasno raspoznavali na pijesku.

Kako je i pretpostavio, svoje je kauboje dostigao u podne.

— Znači, kod tebe je ostao lončić za kavu — dočekao ga je srdačno Simms. — A ja sam već bio pomislio da smo ga izgubili.

Tap mu tobože razljučeno baci lončić u ruke, a zatim mu se lice razvuče u osmijeh.

— Baš vam hvala, momci. Jutros mi je kava neobično prijala i lijepo je od vas što ste mi ostavili propisan gutljaj.

— Prešao sam vodu nešto niže odavde — izvijesti ga Lawton Bean. — Gaz je dobar. Nekoliko teladi morat ćemo prenijeti na konjima, ali s drugima neće biti poteškoća.

— Odlično. Lawtone — kimne Tap. — Vi slobodno krenite dalje, a ja ću još malo ispitati okolne putove.

Ostavio ih je uz vatru i odjahao. Pola sata poslije toga bio je na kopnu. Samo na jednom mjestu njegov je konj zaplivao, inače je drugdje razina mora bila niža nego što je bio zapisao. Udaljivši se od kamenite obale, opet je nabasao na trag koji je po mnogoče-

mu odgovarao onome uz njihov logor. Netko je ovuda prošao rano ujutro, zaključio. Taj netko je jahao netom potkovanog konja. Morao je hitno provjeriti sve staze. Njegova je karta bila dosta stara, a teren se mogao izmijeniti.

Izenada spazi nekog jahača među drvećem. Brzo se s konja skloni u sjenu, povuče udarač i počeo se prikradati neznancu. Kad se došuljao na nekoliko koraka od njega, gotovo nije mogao vjerovati vlastitim očima: na stablo se oslanjala Mady Coppinger.

— Tape — uzdahne ona s olakšanjem kad ga je ugledala — morate mi pomoći.

Duvarney sumnjičavo preleti pogledom preko grmlja iza Mady.

— Što to ja mogu učiniti, a Tom Kittery ne može?

— Vi mi možete pomoći da odem odavde. Želim otići u New Orleans.

— To nije obitavalište za djevojku bez porodice i prijatelja — blago će Tap. — Od čega ćete ondje živjeti?

— Oh... naći ću već nešto! — govorila je nestrpljivo, na izmaku snaga. — Tape, ja to jednostavno više ne mogu podnijeti. Ne mogu se saživjeti s tim ljudima koji odlaze na počinak čim se smrknju! Želim otići nekamo gdje ima svjetla i glazbe, gdje se nešto zbiva! Dosta mi je učmale provincije! Ovdje ću uvenuti!

— Jeste li o tome razgovarali s Tomom? — prekine je Tap. — On se pripravlja za vjenčanje. Koliko sam ga je razumio, on namjerava živjeti u ovoj zemlji. Uostalom, ja ga shvaćam, to je jedini život na koji je navikao.

— Ne marim za Toma — podigne ona pogled prema njemu. — Gotovo je, Tape. Čujete li me? Nema više ništa od veze s Tomom. Ja sam njegovo ime izbrisala u sebi! — reče i potjera konja bliže njemu. — Tape, ako me želite povesti u New Orleans, ja sam spremna. Ja ću... napraviti sve što od mene zahtijevate.

— Stid vas bilo! Imate dobrog momka — oštro reče Tap — a nijedan grad nije onakav kakvim ga zamišljate. Svi su veliki gradovi isti ako nemate mnogo novca, a po načinu kako govorite zaključujem da ga ne biste ni mogli

ni znali zaraditi. Osim toga, što posebno možete doživjeti ako vas neki muškarac odvede u takav veliki grad? On vas, recimo, smjesti u neku unajmljenu kuću i posjećuje vas kad mu se sviđi. Je li to taj život pun uzbudenja koji vas mami?

— Kad bi tako bilo, ja bih ga napustila.

— I posli biste s nekim njemu sličnim? Mady, vi ste suviše dobra djevojka da uradite takvu glupost. Ovdje ipak nešto posjedujete: dobrog momka koji vas beskrajno voli, primjeren ugled, okruženi ste prijateljima. A vi biste to odbacili... zbog čega? Da biste živjeli u gradu, gdje će vam vrata onih do kojih vam je stalo biti zatvorena! Prestanite se ponašati kao naivka i vratite se kući!

Mady ga prostrijeli pogledom.

— Vidite, a ja sam mislila da ste vi nešto posebno! Osjećala sam da ste vi čovjek kojega sam dugo čekala, vi sa svojim gradskim držanjem. A vi govorite takol Toga sam i kod kuće imala previše. Ne bih sada posla s vama da me i molite!

Tap okrene konja.

— Mady, ja vas nisam molio za tako nešto, koliko se sjećam.

Malo zatim Tap naiđe na stazu koju je imao ucrtanu na karti. Bila je zarasla u visoku travu, ali je po tragovima bilo očito da je netko povremeno koristio. Vjerojatno su se njome služili Indijanci koji su se spuštali do mora radi ribolova.

Priveže rupčić za visoki grm, kako bi označio početak staze, te produži dalje. U blizini jezera Powderhorn pronašao je prikladno mjesto za logorovanje. Zapali vatru i ugrije kavu. Razmišljao je. Odavde više nije bilo ni pet milja od Indianole. Po svemu sudeći, put do luke neće biti naporan. Pa ipak je bio zabrinut. Dosad je sve teklo po planu. Možda je njegova podvala zaista nagnala sve Munsonove da odjure iz grada, ali u to nije mogao biti siguran.

Duvarney je znao što ga čeka. Morat će poći do grada s nekim tko može prepoznati članove Munsonova klana. Taj će čovjek po svojoj prilici

biti Spicer. Povest će možda još jednog momka. Pokušat će sklopiti posao. A kad dobiju gotovinu, pridružiti će se Tomu Kilteryju i glavnini stada.

Uskoro su se pojavila prva goveda i Tap im pođe u susret. Od momka se prvi pojavio Lawton Bean. Izvijestio ga je da je prijelaz bio lak i da nisu imali nikakvih poteškoća. To Tapa još više uznemiri. Ništa mu u životu nije olako polazilo za rukom, uvijek su iskrsavale neakave nevolje s kojima se valjalo obračunavati. Negdje iz prikraja vrebala ga neko zlo, u to je bio gotovo siguran.

— Moram priznati da mi je laknulo kad smo napustili otok — rekao je Doc kad im se pridružio. — Dakle, trebalo je da vidite kako je more podivljalo iza naših leđa. Takve valove još nikad nisam vidio.

— Doc — reče Tap — tebi prepuštam vodstvo. Stoka će se uzvrpöljiti ako se vrijeme promijeni i stoga je pošteno držite na oku. Sa mnom će poći Spicer i Bean.

— Po svemu sudeći, Spicer poznaje Munsone — progundala zainišljeno Doc. — On je ovdje prilično dugo. Budite oprezni!

— Nastojat ću završiti posao u najkraćem mogućem roku. Možda neću postići najbolju cijenu. Međutim, ipak će to biti i te kako korisna i poželjna svota za početak. Doc — nastavi Tap — Mady Coppinger je u blizini. Ona je Tomova djevojka, kao što znaš. Mala je sebi utuvala u glavu ludu ideju da ode u New Orleans. Tom je posvuda traži, dok ona čeka na prvu priliku da pobjegne odavde. To je dovoljno jak razlog da otvorite četvore oči... jer onaj koji će biti zatečen s njom, loše će se sprovести. Rekao sam Tomu da je nisam vidio, što je tada i odgovaralo istini, ali sada je ona tu negdje u blizini. Jutros sam razgovarao s njom. Sasvim je poludjela.

— Gdje je žena, tu su i nevolje — pridometne Belden. — Ne brinite, Tape. Mi ćemo se potruditi da sve bude kako treba biti, samo nemojte se predugo zadržati. Ne sviđa mi se nekako ovo vrijeme...

Jackson Huddy nije izjahao s ostalima iz Indianole.

Namjerno se zadržao u gradu jer se nije želio stopiti s tom, po njegovoj ocjeni, bučnom i glupom ruljom. Htio se ravnati po vlastitim instinktima. Uvijek je volio putovati sam, a sam je odlazio i u lov. U prisutnosti drugih bio je krut, hladan, ali kad bi se našao sam u noći u divljini, postajao je svirepi ubojica.

Po naravi osamljenik, ostavljao je nelagodan osjećaj u onima s kojima se silom prilika družio. Neobično uređan, odijevao se neupadljivo; njegova odjeća bila je bespriječna kroja i uvijek ištetkana. Prorijeđenu kosu je začesljavao glatko, nikad nije bio neobrijan. Nikad ga nitko nije vidio da se zavalio u naslonjač, da bi stajao oslonjen o zid ili ogradu.

Istini za volju, nitko od Munsonovih momaka nije bio nesretan zato što je Huddy odlučio ostati u Indianoli, kako bi im se poslije priključio. Svi su znali da su mu bila mrška kaubojska prostacnja. Jednostavno, Huddyjevo je ponašanje odudaralo od posla kojim se bavio.

Što se tiče obračuna, pravila časne borbe bila su mu besmislena. Svoje je protivnike ubijao gdje god bi na njih naišao, bez obzira na vrijeme i mjesto. Ali je ubijao na svoj osobit način. Izbjegavao je ulične okršaje ili pak u lokalima, naročito u salunima. Njegove su emocije bile velika nepoznanica. Prepoznavali su ga izdaleka po karakterističnom hodu i uspravnom držanju, i ne može se reći da nije privlačio svačiju pažnju. Govorili su za njega da je bezličan, dok su ga zapravo sa strahom izbjegavali na ulicama.

Majka revolveraša Jacksona Huddyja svojim je porijeklom spadala među Munsonove, iako je bila rođena u Alabami. Huddy se nalazio u Missouriju kad je čuo za krvnu osvetu između Munsonovih i Kitteryjevih i odmah je rođacima pritekao u pomoć. Prvi Kittery koji se našao pred njegovim revolverom i kojega je on munjevit

ubio bio je zgodan mladić po imenu Al, koji je stigao u posjet iz El Pasa. Momak je u salunu neoprezno izjavio da želi biti od koristi svojim. I naravno, kad je Al Kittery napustio salun, Jackson Huddy mu je već bio za petama. Pričalo se da je mladi Al bio vrlo vješt u rukovanju revolverom, ali još nikad ni na koga nije pucao. Besposličari u salunu su čuli dva uzastopna hica koji su se gotovo sili u jedan prasak. Smjesta su istrčali napolje i ubrzo pronašli Ala Kitteryja s dopola izvučenim revolverom i dvije rane u visini srca. Jackson Huddy je već bio otišao.

Sada, stojeći na pločniku glavne ulice Indianole, Jackson Huddy je očekivao dilžansu kojom je trebalo da stigne Every Munson, jedini iz te velike teksaške porodice s kojim je bio barem donekle blizak. Po svojoj vanjsтини Ev Munson se po mnogočemu razlikovao od svog rođaka: bio je mlad, privlačan, nemarna izgleda. Zbližavalo ih je samo... ubijanje! Gotovo je Ev po hladnokrvnosti i brzini rukovanja pištoljem bio jednak Jacksonu.

Kako kočija nikako nije stizala, Huddy je odmjerenim korakom šetao pločnikom, razgledavao izloge. Zbog Everyja je ostao u gradu, htio se nasamo naći s Evom prije nego što počne veliki lov na Kitteryjeve.

Zamalo se podigne oblak prašine u daljini: dilžansa se približavala. Koji tren zatim već su putnici izlazili.

Prvi side neki debeljko raskopčana kaputa. Poslije njega provirila je djevojka izuzetne ljepote čija je pojava svima prisutnima suspregnula dah. Debeljko joj pruži ruku i ona spretno skoči na tle.

Našavši se napokon, poslije bezbrojnih sati truckanja u kočiji, na prašnjavoj glavnoj ulici Indianole, Jessica Trescott se radoznalo osvrne oko sebe, ničim ne pokazujući kako je se dojmio ovaj mali, otrcani gradić. Djevojka je odisala dostojanstvom, elegancijom i prirođenim šarmom. Dugotrajno putovanje očigledno ju nije naročito zamorilo.

Sve žene u blizini, njih najmanje tucet, okrenule su se kao na zapovijed i zaplijile u Jessiku koja je bila odje-

vena po najnovijoj pariškoj modi. Poslije zaista dugog vremena imale su priliku da vide jedan od posljednjih modela te sezone.

Upravo tog časa ujahala je u grad Mady Coppinger. I ona je bila zabezegnuta. Očarana i bez riječi zagledala se u nepoznatu putnicu.

Jessica Trescott se nasmiješi.

— Dobar dan. Ja sam Jessica Trescott. Molim vas, budite tako dobri, pa mi recite je li onaj hotel tamo pristojan? Željela bih se smjestiti negdje gdje je čisto...

— Da, da, dobar je to hotel — promuća Mady i predstavi se. — Ja sam Mady Coppinger.

— Jesam li vas ispravno razumjela, rekli ste Mady? Ah, naravno! Vi ste zaručnica gospodina Kitteryja, je li tako? Vi ćete mi onda svakako znati reći gdje mogu naći Tappana Duvarneya?

Mady se najednom smrknula.

— Čovjek za kojega ste pitali upravo je na putu ovamo — odvrati ledenim glasom. — Koliko je meni poznato, trebalo bi da stigne u grad prije mraka.

— Poznajete li vi Tappana? Mislim, ako ga slučajno poznajete...

— Da, znam ga i možete ga zadržati za sebe.

Jessica se ponovo nasmiješi.

— To mi je namjera. Zašto bih inače dolazila ovamo?

— Baš zanimljivo! Zbilja ne mogu zamisliti zbog čega bi netko dolazio ovamo kad isto tako može biti u nekom drugom mjestu.

Vratar iz hotela pristupi djevojka-ma i posegne za Jessikinim kovčegom. Međutim, nosač iz poštanske postaje je donio još dva kovčega.

— I to je sve vaše? — zapanjila se Mady.

— Dakako. Ne očekujete valjda da djevojka koja sama putuje prispije u takvo mjesto neprikladno opremljena? — reče Jessica i podigne rub suknje u nakani da pođe za vratarom. — Mady, idem se osvježiti. Bilo bi mi veoma drago ako biste mi se malo poslije pridružili. Htjela bih popiti čaj i nešto prigrusti. Da budem iskrena, umirem od gladi!

Otišla je ostavljajući Mady koja je, zelena od zavisti, požudno udisala njen parfem. Krenuvši prema pločniku, naglo se zaustavila. Pred njom je stajao Ev Munson.

— Mady, što kažeš, kakva žena! — poviče.

Mady oštro odgovori:

— To je djevojka Tapa Duvarneya, ako te zanima. Uskoro će se vjenčati.

Ev se raspoloženo cerio.

— Premlada da bi bila udovica, a to će, čini se, postati prije nego supruga!

Još obuzeta zavišću, Mady zakorači na pločnik.

— Imaš li što reći? — zapita je Ev.

Tren-dva se kolebala, a zatim se primakne Evu i šapne:

— Duvarney će noćas biti u gradu. To samo po sebi ne bi bilo toliko značajno kad ne bi dolazio sa stokom...

— Sa stokom? Jesi li ti pri sebi? — Ev nije mogao doći do daha. — Meni je javljeno da se okupljaju oko jezera Horseshoe. Uostalom, tamo su ih i vidjeli. Momci su već na putu onamo.

— Misli što hoćeš, ali večeras budi u blizini i na svoje ćeš oči vidjeti krdo Tapa Duvarneya. Bit će to samo dio stoke s otoka Matagorde.

— Koliko ih ima?

— Trojica ili četvorica. Svi su stranci, osim Welta Spicera.

— Kažeš, stranci? — naziralo se u Evovom glasu razočaranje. — Jesi li sigurna da su to stranci?

— Eve — prvi put ga Mady pogleda ravno u oči — želim da mi sada predaš sav moj novac.

— Novac? Slušaj, ti prokleta dobro znaš...

— Eve, zahtijevam svoj novac. Obećao si, je li tako? Obećao si mi da ću dobiti dvije stotine dolara ako ti kažem gdje su i što rade. Ima tome već dva mjeseca kako si se zakleo da ćeš mi dati tu svotu!

— Naravno, srce! Samo, strpi se malo...

— Ne želim čekati, Eve. Želim svoj novac i ja ga moram dobiti. Odlazim u New Orleans.

Ev je prostrijeli pogledom.

— A što ako ne dobiješ taj novac? Hoćeš li me tužiti Tomu? Ili onom tipu Duvarneyu?

— Ne, Eve, prevario si se. Prijavit ću te nekome drugome, nekome tko će te lako zgaziti!

— Lajavice obična!

— Reći ću Jacksonu Huddyju kakav si!

S mladićeva lica iščezne drzak izražaj.

— Ništa ti nećeš uraditi, prokletnice! Ja ću tebi...

— Želim svoj novac, Eve — ponovila je. — Želim ga sutra... ne, želim ga večeras. Isplatit ćeš me do posljednjeg novčića. Nije lijepo ono što sam napravila; ali mi je potreban taj novac, i ako mi ga ne daš, poći ću ravno Jacksonu i sve mu reći. Ti znaš kakav je on kad čuje da je netko pogazio zadanu riječ. A što je najvažnije, ti vrlo dobro znaš kakav je on prema ženama. Ubit će te kao psa, Eve.

— Neka te đavo nosi — prosikta Ev i zagleda se niz ulicu. — Ja mislim da mogu pobijediti toga tvog viteza. Brži sam od njega.

— Što si se uzoholio! Kako bi bilo da i to kažem Jacksonu? Bez obzira na to koliko si brz, on će te ubiti prije nego što dospiješ ispaliti jedan jedini metak. Konačno, on te može ubiti kada se ti tome budeš najmanje nadao...

Ev opsuje.

— Dobro. Dobro. Dobit ćeš svoj novac. Večeras ću ti ga donijeti u hotel.

Djevojka se okrene i ode. Eve je motrio niz ulicu nagrizan mržnjom i bijesom. Sve dok se nije pojavio Jackson Huddy, on je, barem što se tiče rukovanja revolverom, bio glavni među Munsonima. Nakon njegova dolaska morao se zadovoljiti mjestom broj dva, i to mu se nije dopadalo. Istovremeno je Jackson bio onaj pokretački stroj koji ih je držao na okupu, s obzirom na to da se zamalo polovica obitelji protivila ratu s Kitteryjevima. Činjenica je da je Jackson preuzeo na sebe dobar dio ubojstava i samim tim postao kolovođa.

U gradu se pronosio glas da je Tom Kittery također brz na potezanju, međutim, on nije brinuo Eva. Ako ga je itko brinuo, onda je to bio Jackson Huddy. Točno je da ga se nije usudio ubiti iz potaje, što je najviše že-

lio, jer bi se bez Jacksona Munsonovi povukli iz daljnje borbe. Huddyjev ugled hladnokrvnog ubojice ulijevao im je hrabrost kojom se sami nisu odlikovali.

—o—

Kad se smjestila u svojoj sobi, Jessica je odlučila da se ne presvlači. Skinula je jedino šešir, umila se i očešljala.

Zatim dohvati novčarku i krene prema stepenicama. Tek što je u blagovaonici sjela za stol, banula je Mady Coppinger i pridružila joj se. Mady nije mogla da gošću ne promatra s divljenjem.

— Vi izgledate tako sjajno... tako dotjerano. Nemate pojma kako bih bila sretna da sam barem malo nalik na vas — rekla je iskreno.

— Pa, to nije tako teško — odgovori Jessica. — Ali, zašto biste izgledali kao ja? Vi ste lijepi i gospodin Kittery je svakako toga svjestan.

— Mislim, da. Zapravo, ne znam. Ja samo želim da me odvede odavde. Ne želim provesti cijeli život na nekom zabačenom stočarskom ranču u Teksasu... Tko zna, možda će se jednog dana i on odlučiti da pođe odavde... ako tamo vani izgubi... ako propadne taj njihov zajednički plan.

Jessica iznenađeno podigne obrve.

— Odnosi li se to na njegovu suradnju s Tappanom? Zar vjerujete da će to propasti?

— Ne znam... Ja mislim da je cijeli taj posao obično kockanje. A čemu sve to vodi kad bi i uspjeli? Namaknuli bi novac za naredno kupovanje stoke i iznova bi počeli tamo gdje su stali.

Jessica počne pripovijedati o životu na Istoku, o tome kako je ondje sve mnogo skuplje nego u Teksasu. Mady no nezadovoljstvo bilo je očito i Jessica se ponadala da će shvatiti kako Istok nije obećana zemlja.

Konačno, kad ju je Mady ostavila, Jessica s olakšanjem uzdahne i naruči kavu. S mjesta gdje je sjedila mogla je promatrati ulicu i prolaznike. Uskoro spazi mladića s kojim je Mady toga dana razgovarala. Bio je u društvu nekoga visokog muškarca koji je, ugledavši je kroz prozor, podigao šešir i

naklonio se. Mladic je to zamijetio i uradio isto, a zatim su njih dvojica stala povjerljivo šaputati.

— Još kave? — zapita je konobarica.

— Da, hvala. Usput da vas nešto upitam: jesu li ovi ljudi vani stočari? — obrati joj se Jessica.

— Oni tamo napolju? Ni govora. Sve su to besposličari. U gradu uvijek ima stočara koji dolaze radi kupovine, te ponešto pomoraca, ali ostali su najobičnija bagra.

— A onaj tamnokosi u crvenim čizmama? Je li on stočar?

— Možete ga i tako nazvati. To je jedan od Munsonovih. Zna, to su vam oni koji vode bespoštedni rat s porodicom Kitteryjevih. Iako zaista uzgajaju stoku, najviše su zauzeti proganjanjem Toma Kitteryja ili ispijanjem čašica.

— Munson? Čula sam već za to prezime — pretvarala se Jessica.

— To je Ev, glavni u obitelji otkako je ubijen njegov stari. Do Eva je Jackson Huddy.

Jessica ustane. Što je Mady Coppinger, djevojka Toma Kitteryja, imala razgovarati s Evom Munsonom, vođom protivničke strane? Iako je još bila prilično mlada, Jessiki nisu bile nepoznate ljudske izopačenosti. Mnogo je toga naučila idući s ocem s ročišta na ročište. Najednom, posve nehotice, poveže Madyu čežnju da napusti Teksas sa šaputanjem s Evom Munsonom...

IX

Jessica izađe na ulicu. Huddy se postavio pred njom ne prepriječivši joj sasvim prolazak.

— Gospodice — reče nakašljavši se — da sam na vašem mjestu ne bih u ovo doba bio na ulici. Zna, ovdje se dosta često događaju nezgode... ima svakakvih ljudi... ponekad se i puca.

— Hvala na pažnji. Samo unutra je veoma zagušljivo. Željela sam malo na zrak.

— Imate pravo. Sigurno je unutra sparno. Čini se... to jest mislim da se sprema oluja — reče muškarac i podigne šešir. — Ja sam Jackson Huddy. Vi samo nastavite šetati i ako vas tko bude uznemiravao... ako vam bude dosadivao, slobodno mu recite da sam ja u blizini.

— Vrlo sam vam zahvalna, gospodine Huddy.

Naklonio se i pomakao u stranu, pa ona krene dalje. Njoj se činilo da mu je bilo neugodno, kao da se prepa. Sve to poveća njenu znatiželju.

Jackson Huddy i Ev Munson su, znači, odlučili ostati u Indianoli, a stoka bi trebala da stigne noćas. Jessiki se stegne srca. Tappan se može pojaviti u ovoj ulici svakog trenutka.

Kad je stigla do kraja ulice, prijeđe na suprotnu stranu. U daljini se mogla nazreti visoka figura Jacksona Huddyja. Baš tog časa začuli su se potmuli udarci kopita. Stajala je nape-to osluškujući. Bilo je to više konja. Nadomak prvoj kući jahači su zaustavili konje i Jessica zamijeti kako oprezno izviruju iza ugla.

Tada jedan progovori:

— Pretho je. Majore, ovo mi se ni najmanje ne sviđa.

— Gdje je hotel u kojem će odsjesti Brunswick? — odjeknuo je u tami glas Tappana Duvarneya.

— On je u mom hotelu, Tappane — prošaptala je Jessica prilazeći jahačima.

Sve su se glave okrenule kao jedna, a Tap začuđeno izusti:

— Jessica! Jesi li to zbilja ti ili neka utvara?

— Da, Tappane, to sam ja... Budi oprezan. Huddy i Ev su u gradu i znaju za vaš dolazak sa stokom.

— Otkud to, do đavola! — razljuti se Tappan. — Pa tko je to tebi napričao?

— Upoznala sam Mady Coppinger i ona mi je to rekla. Mislim da je ona najavila vaš dolazak. Vidjela sam je na ulici vrlo blizu Eva i gotovo sam sigurna da mu je nešto šapatom povjeralavala.

— Jessica, koliko si dugo u gradu?

— Jedva nekoliko sati — odvratila je djevojka.

— I već ti je sve to poznato? Već znaš tko je Ev Munson?

Jessica prasne u smijeh.

— Štoviše, znam ja tko je i Jackson Huddy. Ako ne produžim šetati, začas će prispjeti ovamo da provjeri što se događa. Rekao mi je da svakome tko mi dosaduje kažem da je on u blizini.

— I to ti je rekao Jackson Huddy? — zapanjio se Tap.

— Takav je on sa ženama — umiješa se Spicer.

— Imaš li ti još namjeru da se sastaneš s Brunswickom? — zapita Jessica. — Čula sam da je u hotelu i ako želiš ja ga mogu potražiti i ugovoriti s njim sastanak. Kad sam izašla, bio je u predvorju i čitao novine.

— Odlično! Pametna si ti glavica! Najbolje bi bilo da ga zamoliš da dođe do korala. Ili ne — naglo Tap promijenio odluku — zamoli ga da pođe u svoju sobu. Ja ću ga tamo potražiti. Welte, ti i Bean klonite se ulica, je li vam jasno? Ima li pitanja?

— Čekat ćemo kraj staja. Majore, čuvaj se! Taj je Jackson živi otrov, a Ev je davao u ljudskoj spodobi kad mu se nađe revolver u ruci. Dosad je, koliko je nama poznato, ubio već devetoricu.

— Jessica — upozori je Tap — budi oprezna.

— I ti također! Ne mogu dočekati da se pošteno narazgovaramo. Vidjet ćemo se poslije u hotelu, zar ne?

— Ako dospirem.

Boba Brunswicka više nije bilo u predvorju kad je ušla u hotel. Uzimajući ključ, kradomice je pročitala u knjizi gostiju da je Brunswick u sobi nedaleko od njene. Pođe uz stepenice. Kad je stigla do svoje sobe, otključa je i otvori vrata. Onda krene niz hodnik i potihopokuca na jedna vrata.

Krupan čovjek u košulji najprije proviri, a zatim širom otvori vrata.

— Gospodin Brunswick? Ja sam Jessica Trescott. Moram razgovarati s vama, veoma je važno.

— Oprostite, gospodice, ali ja zaista nikoga nisam očekivao.

— Gospodine Brunswick, vi trgujete stokom, i to je u redu. Moj zaručnik Tappan Duvarney nalazi se dolje na ulici. Uskoro će za njim stići njegovi

momci s jednim stadom. Jackson Huddy i Ev Munson također su negdje vani na ulici, a Tappan ne želi neprilike. Zamolio me da vam kažem da ga pričekate u sobi. On će vas posjetiti.

— Čija je to stoka?

— Njegova i njegovog ortaka Toma Kitteryja koji trenutno sada negdje na jugu čuva još jedno stado.

— Dobro, čekat ću — reče Brunswick i pruži ruku za cigaretom, ali se predomisli. — Gospodice Trescott, da je to moj čovjek i da ga volim, ja bih ga natjerao da ode odavde što prije.

Ona razvuče usne u osmijeh.

— Gospodine Brunswick, vi to ne biste učinili... to jest da ste na mom mjestu. Tappan je muškarac i svoje poslove vodi kao pravi muškarac. On je, sam izabrao taj posao i ja se u to ne kanim miješati. Što se tiče opasnosti, ima u ovom momentu na tisuće ljudi koji su izloženi kojekakvim nevoljama.

Brunswick slegne ramenima.

— Tko god bio, mora biti pravi čovjek da bi vas zavrijedio. Dogovoreno, čekat ću ga.

Jessica se vrati u svoju sobu i odloži šešir. Još jedhom je ponavljala u sebi razloge koji su je doveli u Teksas. Tjednima je opsjedala oca prije nego što ju je pustio. Duvarney je jedini muškarac, govorila je ocu, za kojega bi se udala. Ali Tappan je bio beskrajno ponosan, suviše ponosan da bi o nekome ovisio. Znala je da bi on bio kadar ne vratiti se ako propadne posao sa stokom, a ona to nipošto nije htjela riskirati.

— Idem za njim oče, idem u Teksas — rekla je nepokolebljivo.

— Dobro — prihvatio je. — Ako voliš Tapa, pođi i ulovi ga.

U toku toga spremanja sudac Trescott je navratio u kćerkinu sobu i držeći kolt kalibra 44 rekao joj:

— Smjesti i to negdje. Ovdje imaš i pedeset metaka. Može ti to dobro doći.

— Oče, misliš li da će mi to zaista biti potrebno? — problijedjela je Jessica.

— Sumnjam — odvratio je otac — ali stalno valja biti na oprezu. Teksas je zemlja gdje poštuju žene, no svako pravo obiluje i izuzetima.

Sjetivši se sada najednom očeva revolvera, Jessica ode do svoje putne torbe i izvadi ga. Bio je napunjen. Kako je imao kratku cijev, lako ga je stavila u ručnu torbicu. Za nekoliko minuta poći će u blagovaonicu na večeru, a zatim će nastaviti sjediti, kako joj ništa ne bi promaklo. Bila je sva napeta... Osluškiivala je. No u gradu je bilo tiho. Nitko nije pucao.

— 0 —

Tappan Duvarney u predvorju zapita recepcionera za broj Brunswickove sobe i hitro pojuri uza stepenice. Starčić je po opisu prepoznao Tappana Duvarneya i protrnuo je. Strahovao je što će se zbiti.

Tap pokuca.

— Uđite — pozove ga Brunswick otvarajući vrata, a zatim odmah prijeđe na stvar: — Čuo sam da imate stoku za prodaju. Koliko goveda?

— Oko osam stotina i trideset — odgovori Tap.

— U kakvom su stanju?

— Sigurno ste već bili u prilici da vidite kako izgledaju otočka stada. Kao što znate, to su uglavnom krupna goveda i u izvanrednom su stanju.

— Vjerujem da je tako. Na otoku ima dosta ispaše, a ni voda im nije daleko. Samo, prijatelju, cijena govedine je naglo opala.

— Želim brzu pogodbu — reče Tap — a čuo sam da ste i žustar i pošten trgovac, pa bih zato rado s vama sklopio posao.

Brunswick zapali cigaretu.

— Morat ću ih prebaciti brodom do New Orleansa, dakle, bit će obaveznih gubitaka na tom putu. Pristajete li na dvanaest dolara po govedu?

— Svega dvanaest dolara? Vi ste, čini se, zaboravili što sam vam malo-prije rekao: u tom stadu ima i mladih volova koji već sada teže više od pola tone.

— Molim, molim, ali isto tako u tom vašem stadu ima i goveda koja nisu teža od stotinu kilograma.

— Pogodimo se za šesnaest dolara — cjenkao se Tap otirući znoj sa čela.

— Četrnaest i ni centa više! Iako sam vam povisio za dva dolara po govedu, nisam uopće siguran da na sve-mu tome ne gubim.

— Dobro — pristane Tap. — Napišite ček za osam stotina goveda. Ako ih bude manje, ja ću vam nadoknaditi razliku, a ako ih je više, u što sam duboko uvjeren, možete ih zadržati.

Brunswick sjedne, ispuni ček i preda ga Tapu.

— Evo, Tape, i pozdravite mi svoju malu damu. To je djevojka i pol.

— Brunswick, dopustite mi da vam nešto savjetujem. Ili odmah ukrcajte stoku i pođite na more ili je smjestite negdje na kopnu, ali barem desetak milja od obale.

— Postajete zagonetni.

— Sprema se veliko nevrijeme, može nadoći uragan. Ja vam to uvijek pravodobno namirišem i nikad nisam pogriješio.

— Dobro — kimne Brunswick. — Duvarney, vaši momci gone tu stoku ovamo, je li tako? Kako bi bilo da produže s njom dalje? Neka krenu prema Victoriji i neka se zaustave negdje oko izvora Placedo.

— Jeste li ikada vidjeli i doživjeli pravi uragan? Ja sam prije rata bio pomorac i, na žalost, veoma dobro znam što za sobom donosi taj orkanski vjetar... Ja bih stoku uklonio nekamo u preriju, ali u blizini Victorije.

— U tom slučaju morat ćemo je protjerati kroz grad — pobuni se Brunswick. — Zna li što to znači?

— Umorna je i bit će je lako goniti.

— Bit će lijepo ako prije polaska posjetite onu djevojku. Zabrinuta je za vas.

Tap otvori vrata i izviri. Skoro istog časa otvore se i vrata Jessikine sobe.

— Tape...oh, Tape...!

On pođe prema njoj i uhvati je za ruke.

— Nisi smjela dolaziti ovamo, ali sada kad si već tu, moraš se negdje skloniti što prije. Nailazi oluja.

— Samo ti idi — reče djevojka. — Ja ću se već snaći.

Mirno ga je slušala dok joj je razlagao što smjeraju sa stokom.

— Ako nas oluja gadno udesi, doći ću po tebe, samo nemoj me ovdje čekati. Čim uragan zapuše, požuri do sudnice. To je najsolidnija zgrada u gradu. Budi bez brige, ako se sve sruši, sudnica neće.

— Nadaјmo se najbolјemu — uzdah-
ne Jessica.

Tap se u hipu spusti stepenicama i
munjevito prijeđe kroz rasvjetljeno
predvorje. Izlazeći na ulicu, nađe se
licem u lice stasitom spodobom koja
kao da se ustremila na njega.

Bio je to Jackson Huddy.

X

Nekoliko su se časaka gledali i odm-
jeravali bez riječi. Jackson Huddy
prvi progovori.

— Gonite stoku obilježenu žigom s
rogatim K.

— Da, neka goveda nose taj znak, a
ostala moj vlastiti. Ja sam poslovan
čovjek, gospodine Huddy, trgujem go-
vedima. Nemam nikakva interesa u
ratu između Kitteryja i Munsona, to
sam već jednom napomenuo.

— Koliko će još vremena proteći da
se umiješate? — resko zapita Huddy.

— To ovisi o Munsonima. Ako napad-
nu mene ili moje ljude, neizbježno će
snositi posljedice. Ako nas ostave na
miru, nemaju se čega bojati.

— Majore Duvarney, mi se ne boji-
mo.

— Ali ne smijete zanemariti taj osje-
ćaj. Gospodine Huddy, mali strah na-
vodi na opreznost. Znam iz vlastitog
iskustva da je svaka pobjeda mješavi-
na određenog dijela straha i opreznos-
ti. A sudeći po onome što sam od vas
čuo, vi ste oprezan čovjek.

— Što ste to čuli o meni? — sa zani-
manjem upita Huddy.

— Da se nikad bez razloga ne izlaže-
te opasnostima, da vam je najvažnija
pobjeda, a načini kojima se ona po-
stigne potpuno su beznačajni.

— Vi to ne odobravate, je li tako?

— Gospodine Huddy, borio sam se s
mnogima. Njihove metode činile su mi
se korisne i lako razumljive. Kao i u
mnogim drugim stvarima, broj varija-
cija napada je, na žalost, ograničen.
Čovjek se često opredjeljuje za one
koje izgledaju neizvedive.

— Je li to prijetnja?

Tap izbjezne izravan odgovor.

— Gospodine Huddy, zašto riskirati
svoj ugled borbom protiv čovjeka koji
vam nije neprijatelj?

Nakon toga Tap odlučno krene uli-
com, ne žureći, naoko miran. Teško je
bilo predvidjeti koliko će dugo to što
je rekao zadržati Jacksona Huddya,
čovjeka koji se lukavo prilagođavao
situacijama, međutim, nije bilo drugog
izlaza, morao je tako postupiti ako je
barem privremeno htio spriječiti izliš-
no krvoproliće u kojem bi sigurno
stradali mnogi nedužni.

— o o o —

Doc Belden je već bio prispio na
mjesto sastanka. Stoka se nevoljko
kretala dalje. Tap im se priključio.

— Prodao sam stado — reče Beldenu.
— Kako bismo izbjegli oluju, potjerat
ćemo stado dublje na kopno. Proći
ćemo ravno glavnom ulicom.

— Srljaš u nevolju. Što će biti ako
pojuri u stampedo?

— Ah, neće se to dogoditi. Stoka je
umorna — otpovrne Tap. — Osim toga,
mislim da ne griješim ako kažem da i
stoka predosjeća oluju i da će i sama
pojuriti što dalje od mora odakle stiže
uragan — reče Tap i zamisli se. — Reci
momcima da jašu s otkočenim revol-
verima. Možda će biti gužve, pa će
biti dobro da budu spremni.

Već na prvom koraku glavnom
gradskom ulicom pokazalo se da su
Tapova predviđanja bila točna. Stoka
je lagano, lijeno kaskala i lako ju je
bilo tjerati. Ljudi koji su promatrali
tu rijetku sliku stajali su bez riječi.
Kad su već bili na kraju ulice, pale
su prve kišne kapi.

Jessica koja je sve to promatrala iz
svoje zamračene sobe bila je presret-
na. I to je prošlo! Tada se nedaleko
od hotela otvore neka vrata i neki čov-
jek izađe na pločnik. Jessica ga pre-
poznala. Bio je to Jackson Huddy. Slije-
dio ga je nepoznati muškarac s nemar-
no opuštenim rukama preko opasača s
revolverima. Odnekud iz tame pridru-
že im se još dvojica.

Premda je svjetlo u njenoj sobi bilo
ugašeno, a zastori navučeni, Jackson
Huddy se ipak u dva navrata zagle-
dao u njen prozor.

Makar što bili planirali, ona ih nije mogla zaustaviti. Jedino joj je preostalo da bdi je i čeka.

A onda poče snažno puhati vjetar.

Jessica otvori prozor i privuče drvene žaluzine. Čula je kako i ostali čine to isto. Kako se dotad nije bila razoglednula, odlučila da se ne svuče. Užge svjetlo i svjetiljku stavi na pod. Iako je sve bile zatvorene, jači nalet vjetrova lako bi mogao oboriti svjetiljku. Uzme knjigu pjesama i smjesti se na rub postelje. No nikako se nije mogla usredotočiti na tekst u knjizi. U međuvremenu se urlik vjetrova pojačao.

Netko zastruže po vratima njene sobe. Jessica provjeri je li joj revolver pri ruci, a onda otvori. Na vratima je stajala Mady Coppinger mokra do kože, zadihana i panično iskošćenih očiju.

— Molim vas — preklinjala je — pustite me da uđem.

Jessica se skloni i Mady uletji u sobu.

— Oh, nadam se da ćete mi oprostiti. Ne znam kamo bih se sakrila dok to ne prođe. Vani je jezivo! Jezivo!

— Morate se odmah presvući — reče Jessica. — Dat ću vam suhu odjeću.

— Vani je jezivo — ponavljala je Mady sada nešto mirnija. — Još nikad nisam doživjela takvu oluju.

— Brzo se presvučite. Možda ćemo biti prinuđene da napustimo hotel — upozori je Jessica. — Tappan mi je rekao da odem u sudnicu ako dođe žestoka oluja.

— Sudnica se nalazi na brežuljku — dodala Mady. — Zaista bi bilo najpametnije da odmah pohačamo tamo.

Djevojka se brzo odijevala. Jessica je za to vrijeme iz ormara izvlačila najtoplije odjevne predmete. Razmišljala je o Tappanovom prijedlogu i pitala se: što ako je sudnica zatvorena? Osim ostaloga mučile su je sumnje u vezi s Mady. Što li je radila napolju ta djevojka u to doba noći? Je li njeu paniku izazvala samo oluja?

Dok su silazile u predvorje, osjećale su kako se hotel trese. Svi gosti već su bili sišli. Neki su se tresli od straha, no većina je u tišini osluškivala demonsko divljanje oluje pomiješano s grmljavinom.

Jessica se probijala prema vratima. Uz sam izlaz stajao je Brunswick, a nešto podalje od njega još trojica muškaraca.

— Gospodine Brunswick, možete li nas pustiti da izđemo? — obrati mu se Jessica.

— Vi biste napolje? Ja po takvom vremenu ne bih ni psa pustio iz kuće, gospodice. Vani je potop, voda dosiže do koljena.

— Tappan...major Duvarney...savjetovao mi je da potražim sklonište u gradskoj sudnici. Smatram da je bolje poći sada dok je još to moguće — objašnjavala je Jessica zaprepaštenom trgovcu.

— Što Duvarney zna o takvoj oluji? — zapita nepoznati muškarac u blizini.

— Major Duvarney je prije rata bio pomorac — Jessica će odlučno. — Poznato mu je sve o moru i uraganima.

Starčić iz recepcije primakne se Jessici.

— Zar je on pretpostavljao da će to biti uragan?

— Prije nekoliko dana bio je na otoku Matagordi i odatle je na horizontu vidio goleme valove kako se približavaju, a to je najpouzdaniji znak da nailazi uragan — nije se dala zbuniti Jessica.

Kroz otvore na slomljenim žaluzinama nazirao se dio ulice. Vjetar i voda nosili su sve pred sobom.

— o —

Kad se oko deset sati navečer na Indianolu stutio prvi veliki olujni val, Tappan je već bio nekoliko milja zapadno od grada, te mahnjito gonio stoku dublje prema kopnu.

Nije mogao doći k sebi kad se osvrnuo. Oluja ga je pratila u stopu.

— Doc, pogledaj — pozvao je Belden. — Raširi oči i upamti što vidiš. Jednog dana moći ćeš pripovijedati kako si bio na vratima pakla.

Belden je bio blijed.

— Majore, što nam preostaje?

— Moramo nastojati da stoku po svakoj cijeni očuvamo na okupu. To je sve što možemo uraditi. Do đavola, pa ne može to trajati vječno!

Pridružio im se Lawton Bean. I na njegovu se licu očitovao strah.

— Baš bih volio znati što se zbiva u gradu — rekao je. — Dok sam još bio dječak i živio na Matagordi, sjećam se da je veliki val prijetio da prepplavi cijeli otok. Otac i ja dali smo se u bijeg...

— Imali ste sreću — primijeti Belden.

— Ja da, ali ne i...moj otac.

Stala je lijevati kiša kao iz kablja. Grmjelo je i goveda su se zaplašeno zbila u gomilu.

— Moramo pronaći neki zaklon — poviče Tap nadglasavajući zviždanje vjetrova. — Potražite neko pogodno mjesto gdje ćemo biti barem donekle zaštićeni od naleta uragana.

Na sreću, stoka se bez opiranja prepuštala goničima. Stoviše, sama od sebe je kaskala u onom pravcu koji je i njima najviše odgovarao.

Iz tame iskrснуše Jule Simms i Walt Spicer, mokri do kože.

— Jeste li vidjeli Lona Portera? — nezovoljno upita Simms.

— Lona? Zar on nije u grupi s Fosterom? — začudi se Belden.

— Ni govora. Bio sam s njim do prijete ulaska u grad. Rekao mi je da ima važnu poruku za majora. Poslije sam ga jednostavno izgubio iz vida — reče Simms.

— Do mene nije stigao — javi se Tap. — Je li rekao o čemu je riječ i od koga je ta poruka? Je li bilo što saopćio u vezi s porukom?

— Nije. Tražio je vas. Ako se dobro sjećam, napomenuo je da sa stokom nisu imali nikakvih poteškoća. Kad je on bio krenuo, već je više od polovice stada prešlo poluotok. Lon nam je to ispričao na brzinu, jer je smjestu pohađao za vama.

— Treba ostati ovdje i pričekati da prođe uragan — reče Tap. — Sada smo na višem terenu, a kako smo ušli dovoljno daleko na kopno, za nas nema nikakve opasnosti, osim da pokisnemo i da nas iz potaje ubiju Munsoni.

— Mislite li da su oni ubili Lona?

— Tko to zna? Slažem se da me je mogao lako pronaći, pa ako me već nije zatekao u oborima gdje je bila stoka, mogao me susresti negdje na ulici. Uostalom, sve će se uskoro razjasniti u Indianoli!

Svi ga zapanjeno pogledaju.

— Ideš NATRAS?! — zaurila Spicer. — Ti si lud!

— Lon je radio za mene — otpovrne Tap. — Želim ga pronaći ili barem doznati što mu se dogodilo. Nije moja namjera da se suprotstavljam Munsonima, ali ako su ga oni ubili, platit će to!

— Imate pravo — pridometne Belden i ustane. — Potpuno se slažem s vama. Idete li vi, idem i ja s vama.

— Ne, poći ću sam.

— To je najobičnija ludost — pobuši se Spicer. — Ako itko ide, to ću biti ja. Poznajem ja te razbojnice bolje nego njihova rođena majka.

Još koji časak stajali su uz vatru, a zatim se Tap zaputi prema svom konju.

— Budite oprezni, majore — dovikne za njim Belden. — Unatoč svemu, ne smetajte s umom da ćete ući u područje uragana.

Tap malo istrlja konja, a zatim ga osedla. Spicer je bio već spreman. I zanimalo je gručica uz vatru izgubila iz vida dvojicu jahaca koji su pognuti u sedlu, odjurili u olujnu noć. Njihova raspoloženja u potpunosti su se uklapala u ovu paklensku noć.

XI

Sviitanje nije donijelo Indianoli nikakvo olakšanje, a ni ohrabrenje. Uragan je i dalje lutnjao nad gradom, rušio kuće, obarao stabla i poigravao se u zraku drvenim krovovima kao dječjim papirnatim zmajevima. Odasvud je dopirao huk podivjale bujice koja je nezadrživo nosila pred sobom sve na što bi naišla.

Jessica se izvukla iz naslonjača, bljedela, neispavana.

— Gospodine Brunswick — rekla je drhtavim glasom — moramo se pokušati probiti do sudnice. Svako odlaganje može biti više nego kobno za sve nas. Smatram da nam je to jedina rješenje.

Istog trena bujica je pronijela mimo otvorenih i slomljenih vrata hotela nečije tijelo. Bio je dostatan samo jedan pogled da se zaključi kako taj jadnik nije bio žrtva oluje. Poginuo je od metka koji mu je netko ispalio u glavu.

Jessica nije bila načisto je li Mady kriknula zato što je shvatila da će se Tap po svaku cijenu pojaviti u Indianoli ili zato što je iznenada spazila leš usred blatnjave bujice.

Minutu-dvije ljudi su se kolebali, a zatim su Brunswick i Crain pohitali na kišu da zaustave truplo. Izvukli su ga na pločnik ispred hotela i počeli prevrtati njegove džepove. S obojice se cijeđila voda u tankim mlazovima, čanica, opasač i neke sasvim smočene no oni na to uopće nisu obraćali pažnju. Uskoro se Brunswick vratio u predvorje držeći u ruci smotuljak nov-papire.

— Možda će ovaj novac zatrebati njegovoj porodici — sumornim će glasom trgovac.

Pozabavi se pokojnikovim papirima. Bila je tu omotnica adresirana na nekog Lona Portera. Brunswick je omotnicu prevrtao među prstima, a zatim je spustio na stol.

— Ne poznajem ga — promrmlja više sam za sebe.

— Ovaj je čovjek mučki ubijen — upozori ih Crain. — Metak mu je ispaljen s leđa, dakle straga, i to iz blizine. Grozno! Sigurno su ga napali kad je to najmanje očekivao...

— Ovdje ima dvadeset i šest dolara — izvijesti Brunswick. — Gospođice, kako bi bilo da se vi pobrinete da novac dospije u prave ruke: Možda će vam pri tome pomoći ova omotnica s adresom...

— Dobro — prihvati Jessica i uzme novac i pismo.

Nešto joj je govorilo da je to jedan od Tappanovih pomoćnika. Brownswille! Fort Brown! Sada je bila još sigurnija da je to Tapov čovjek.

— Gospodine Brunswick — reče Jessica spazivši da je oluja nešto posustala — moramo odmah krenuti, inače nam neće biti spasa.

Crain se iznenada udari po čelu i uzvikne:

— Zaboravili smo na zatvorenike. Podaviti će se kao miševi, ako ih ne izvučemo.

— Bill Taylor je tamo — odgovori netko.

Upravo tog trena na ulici se ukažu dva jahača. Voda je konjima dosezala do trbuha, ali oni su svejedno smiono krčili sebi put do ulaza u hotel. Iako su obojica bili ogrnuti pokrivačima, a šešire veoma navukli na glave, Jessica je odmah prepoznala Tappana.

Tap dojaše do pločnika. Zamijeti djevojku i htjede još nešto doviknuti kadli spazi leš Lona Portera. Odmah skoči s konja i nagne se nad mrtvacem, pošto ga je pomno razgledao sa svih strana, ustane i vikne prema hotelu:

— Je li tko vidio kako se odigralo ovo s Lonom? Zna li netko tko ga je ubio?

— Donijela ga je bujica — objasni Brunswick. — Vjerojatno je ubijen negdje u istočnom dijelu grada. Tako barem ja procjenjujem.

— Mene je tražio — turobno će Duvarney. — Netko je želio ili spriječiti naš sastanak ili ga je zatekao i mučki ubio dok je okupljao grla s oznakom Kitteryjevih.

— Baš smo bili naumili da se prebacimo do sudnice — uplete se Crain. — Ja bih prije toga htio provjeriti kako je u zatvoru. Ako biste imali toliko razumijevanja da nam pomognete...

Tap smjesta skoči u sedlo i odmota konopac. Zatim ga dobaci najbližem čovjeku.

— Čvrsto ga uhvatite i ne ispuštajte ga ma što se dogodilo!

Ljudi požure da prihvate konopac. Welt Spicer uradi isto što i Tap. Dok su oni izdavali posljednje naredbe, na čnu ulice iskrснуše četvorica jahača.

— Pripazi, majore! — prošapće Walt — to su oni pogani Munsoni.

— Krenimo! — zapovjedi Tap okupljenima na pločniku ispred hotela. — Zapamtite: kad jednom pođemo, nema zaustavljanja!

Duvarney ponovo potjera konja. Okrenuvši se postrance u sedlu, odmjeri Munsonove jahače. Dvojicu je »upoznao« još na doku Indianole čim je stigao, onoga prvog dana kad je

pokopao njihovu žrtvu. Nije bilo nikakve sumnje da je i njima bio na umu taj njihov susret.

— Samo naprijed, majore! — prezri-vo dobaci jedan od njih. — Ti lijepo obavi to što si zamislio, a onda ćemo se mi pozabaviti s tobom... Nama se ni najmanje ne žuri, osim toga silno je zanimljivo gledati kako vučeš konopcem ljude.

Cetvorica njih, a tu samo on i Spicer, mozgao je Tap. Ovoga puta, bez obzira na oluju, neće moći izbjeći sukob. Duvarney ih je promatrao kako sjede u sedlima i ne pomišljajući da mu pomognu.

— Brzo požurite unutra — podbode Tap prisutne. — Ja se još moram vratiti po djevojku i Brunswicka koji me čekaju pred hotelom.

— Gospodica se odrekla prednosti u korist drugih — objasni neki starac s lulom u ruci. — Zato je i ostala pred hotelom.

— To sasvim sliči na nju — nasmije se Tap. — Takva vam je ona.

Da, potvrdi Tap u sebi, to je samo njoj slično. I da ga slijedi dovde, da ode iz udobnog roditeljskog doma. Eto, pojavila se ovdje u ovom iz dva razloga uskovitlanom gradu, a bila je potpuno svjesna toga kako neće zbog toga žaliti.

Tap okrene konja i približi se Weltu.

— Pa, tu smo, majore — odrešito će Spicer. — Okršaj je pred nama, htjeli mi to ili ne...

— Ako su oni ubili Lona Portera — prekine ga Tap — tada će i odgovarati za to.

U daljini je mogao nazreti likove Jessike i trgovca Brunswicka. Prvo je odlučio poći do njih, ali to nije bilo nimalo bezopasno. Da bi stigao do hotela, morao im je okrenuti leđa, a baš to je bilo ono na što su Munsoni čekali.

Jahao je ravno prema njima, dok se Welt zadržao nešto podalje i prema desnoj strani ulice u namjeri da im priđe s boka.

— Tko je od vas ubio Lona Portera? — resko upita Tap.

— Onog tipa koji se vrzao oko obo-
ra, navodno stoga što vas traži? — na-

ceri se jedan od jahača. — Zakašnjo sam da prisustvujem tom događaju. Je li ti poznato zbog čega te tražio? Uništili smo konačno prekjučer tvog velikog prijatelja i poslovnog partnera Toma Kitteryja... rasturili smo mu stado i poubijali sve njegove kauboje. Prema tome, stari je Tom, na žalost, izdahnuo ili se, dobro ranjen, krije negdje u močvari. Ne bih se čudio da se utopio... ha, ha, ha...

— Mi smo pošli u potjeru za tobom — pridometne drugi. — Čuli smo da te je veliki Jackson prisvojio za sebe, ali smatramo da to nije pošteno. Zar ti nešto i mi ne dugujemo nakon onog prijateljskog uvjeravanja na doku?

— Poslušajte me — blago će Tap, pa govoreći posegne za revolverom. — Hajde da se kao ljudi objasnimo, da u miru raščistimo to što imamo.

Obojica su Munsona držala svoje oružje pod kabanicama i podsmješljivo piljila u majora. Oni su izazivački čekali, uvjereni da je njihovom protivniku odzvonilo... Duvarneyev se revolver dizao brzo i već kroz djelić sekunde prasne prvi hitac. Viši Munson jaukne i uhvati se za trbuh. Slijedeći ga metak pogodi u grudi, dok je treći bio namijenjen drugom Munsonu. Istodobno se začuše još neki hici i Tap zaključivši da Welt obračunava s ostalom dvojicom. Pucajući u Lonove ubojice, Tap se uvjeri da su to najobičniji banditi, krvoloci spremni da čovjeku pucaju u leđa, a nipošto pravi borci. Sasvim je druga stvar dočekati nekoga u zasjedi i ubiti ga prije nego što ovaj shvati što se zbiva, nego se suočiti s protivnikom koji nije spreman na odstupanje. Bijedne kukavice, razgnjevio se Tap.

Odmah se osvrnuo prema Spiceru i zadovoljno ustanovio da je ovaj bio razboritiji od njega. Welt se zaustavio na nekih tridesetak metara od izazivača i izvukao vinčesterku. Po takvoj kiši i na toj udaljenosti nipošto nije mogao biti čestita meta za nekoga s revolverom u ruci. Jednoga od preostale dvojice već je bio ubio, a sada je nišanio na posljednjega koji je, videći da je izgubljen, odbacio oružje i podigao ruke uvis.

— Waite, je li sve u redu? — upita Tap.

— Jest. A ti?

— Pusti ovoga klipana, htio bih malo s njim porazgovarati — reče Tap.

Potom odjaše do hotela gdje je stajala Jessica. Lice joj je bilo blijedo, oči neprirodno velike.

— Došla si u surovu zemlju — prozbori Tap.

— Moj je čovjek ovdje, pa je prema tome i moje mjesto u toj surovoj zemlji — mahne rukom djevojka.

XII

Tap se sagne i pruži joj ruku koja ona prihvati i, zadigavši malinko suknju, stavi nogu u stremen i uzjaše ispred njega.

Stigli su do stepenica sudnice i on joj pomogne da side s konja.

— Skloni se unutra — reče djevojci. — Po svemu sudeći, ono najgore još nije minulo.

— Kamo ćeš?

Tap se nasmiješi.

— Najprije ću ovamo prebaciti Brunswicka. A zatim ćemo se Welt Spicer i ja vratiti do stada. Je li, male na, strpjet ćeš se do moga povratka? Bit će ti u sudnici dobro, je li tako?

— Naravno, Tappane. Ne tari glavu brigom zbog mene. Ja ću se već snaći.

— Žurim natrag — doda Tap i prigigne se da je poljubi, na što Jessiku oblije rumenilo, ali više od ushićenja negoli od stida.

Welt Spicer je preuzeo vodstvo. Kiša je nešto slabije lijevala, a vjetar bio manje oštar, međutim, Duvarney je iz iskustva znao da oluja još nije prestala. Isto je tako bio siguran da su odbrojeni trenuci do konačnog obračuna s bandom Munsonovih.

Spicer uspori i pričekava ga.

— Majore, kucnuo je čas da počnem razmišljati o onom krakatom Jacksonu Huddyju.

— Znam.

— Hej — poviče najednom Welt — pogledaj onamo prema brežuljku!

Na uzvišici iznad vode bili su okupljeni neki ljudi oko vatre. Iza njih su trupkala goveda, a vidjeli su se i vezani konji.

Duvarney upravi konja prema njima.

— Ako budu prijateljski raspoloženi, možda ćemo dobiti odmorne konje — reče.

Uz vatru su sjedila tri odrasla muškarca i dječak od otprilike četrnaest godina. Kad su im se primakli, jedan se muškarac digne i krene im u susret.

— Strašna oluja — reče Duvarney. — Ipak, ono najgore tek nailazi.

— Jeste li sigurni? Mi smo mislili da je već gotovo s nevremenom — odvratii čovjek.

— Kažem vam, ono najgore tek nailazi. Zadržite svoje stado ovdje, tu mu neće biti ništa. Pravi će pakao početi istom za nekoliko sati.

— Sjašite i odmorite se — predloži čovjek. — Vidi se na vama da ste posve iscrpljeni.

Malio zatim natisnuli su se oko vatre koja ih je ugodno grijala i krijeplili se vrućom kavom.

Duvarney se obrati čovjeku koji ih dočekađ i koji je, čini se, bio najstariji.

— Biste li prodali nekoliko konja? Ili ih možda mijenjati? Bit će nam prijeko potrebni odmorni konji.

— Zar bježite od nečega? — promuća starijač gledajući ih sa sumnjičavošću.

— Ne, prijatelju, mi upravo ulijećemo u nešto — javi se Spicer. — Bilo je neke puhnjave, a kako stvari stoje, bit će je još.

U njihovim se očima čitala jeza.

— Više od polovice grada bujica je naprosto odnijela unepovrat — nastavi Welt Spicer.

Dječak je bio zhatizeljan.

— Rekli ste da je bilo neke puhnjave?

— Ovaj ovdje je major Duvarney — uze objašnjavati Spicer. — On je, možda vam je to poznato, poslovnii ortak Toma Kitteryja. Nije nam bilo na krāju pameti da imamo udjela u toj njihovoj krvnoj osveti, ali su Munsoni iz potaje ubili jednog našeg čovjeka, a dok smo pomagali ljudima da se pre-

bace iz hotela u sudnicu, napala su nas četvorica njihovih jahača ne hajući da svojim ponašanjem dovode u pogibelj živote nećužnih građana.

— Jeste li rekli četvorica? — upita jedan od onih do vatre.

— Major je ubio dvojicu Munsona, ja sam jednog oborio vinčesterkom, a četvrti nije uopće bio vrijedan metka.

Rekavši to, Welt se trgne.

— Majore, pa smo potpuno zaboravili na njega! Sigurno je pobjegao! I Spicer opsuje.

— To je moja pogreška. Ja sam ga morao čuvati! Eh, lude li glave!

— Zaboravi na to — umiri ga Tap. — Ionako nemam pojma što bismo s njim radili.

— Možete dobiti konje — prekine ih starac. — Želite li samo dva ili više njih?

— Trebali bismo šest — odgovori Tap — ali da li ih toliko možete odvojiti.

— Za takva čovjeka kao što ste vi ništa nije teško, makar divljao najjači uragan.

Kad su sklopili pogodbu i Tap platio konje, rančer mu doliše kave.

— Majore — počeo nesigurno — niste li vi onaj stočar koji na sjever vodi neko veliko stado?

Duvarney mu ispriča o stadu koje je prodao u Indianoli i o glavni što je bila uz Kitterryja, a za koju su Munsoni rekli da je posvuda raštrkana.

— Zovem se Webster — predstavi se starac — i ovdje imam oko dvije stotine grla i oko trideset konja. Što mislite, da vam se pridružim?

Tap se zamislio. Ako su Munsoni i govorili istinu, ipak je postojala mogućnost da je nešto goveda ostalo zajedno, a on, unatoč svim poteškoćama, nije bio u stanju krenuti u potragu za tim govedima. Najvjerojatnije je sva preživjela stoka negdje na nekom brežuljku i lako će je biti pohvatati, a potom pripojiti već postojećem stadu.

— Ja sam suglasan — izjavi Tap. — Nešto bih vam predložio, Websteru. Kad se voda dovoljno povuče, krenite prema Victoriji i ulogorite se negdje uz rijeku Guadalupe, poviše grada, te

nas čekajte. Pretpostavljam da ćemo mi goniti i Brushwickovo stado.

Bilo se već smrkavalo kad su pošli. Držali su se uzvisina i s vremena na vrijeme nailazili na goveda na kojima je bio utišnut ili Kitterryjev ili Tapov žig. Zamalo su okupili oko tridesetak grla.

Zaustavili su se na zaravni odakle se iz daljine mogao raspoznati dimi Websterova logora. Welt je zapalio vatru i uskoro im je nosnice draškao miris svježe skuhanе kave.

— Welte, razmotrimo malo osobu Jacksona Huddya — predloži Tap. — Najvjerojatnije će krenuti u potjeru za nama. I brzo će naletjeti na ovo raštrkano stado, je li tako?

— Najvjerojatnije.

— I što bi uradio ubojica njegovog kova? Hajde, uživi se u njegov položaj. Što bi, dakle, poduzeo?

— Pa... ja bih se pritajio negdje u blizini. Ukratko, čekao bih da netko dođe po njega i onda ga ubio.

— Baš tako. To i ja mislim — potvrdi Tap. — Idemo dalje. Da si na njegovu mjestu, koje bi mjesto izabrao za zasjedu?

Poslije ovog pitanja obojica su šutke promatrala krajolik. Udoline između brežuljaka bile su poplavljene. Gdje bi se to Huddy mogao smjestiti? Nigdje drugdje nego na najvišim brežuljcima. Tada se Tap najednom predomisli i donese novu odluku.

— Welte, ostajemo ovdje. Bolje je kružiti oko lavljeg brloga i natjerati ga da se prije svoje nakanе ustremi na žrtvu nego mu uletjeti u rale. Ostanemo li ovdje, on će doći k nama, a ne mi k njemu.

Mjesto je bilo idealno za logorovanje. Nailazili su se u podnožju pješčane dine. Bio je to izvanredan prirodan zaklon, jer tkogod bi ih htio iznenaditi odalo bi ga odronjavanje pijeska.

— Spiceru, ti spavaj — naredi Tap. — Probudit ću te kad dođe vrijeme da preuzmeš stražu. Prilegni i ispruži tijelo, a ja ću dotle bdjeti.

Ruka u kojoj je držao šalicu kave klone mu i to ga na mah razbudi. Osjetiti kako jedva gleda i ode da probudi Welta.

— Možeš li me zamijeniti? — upita ga. — Jednostavno ne vidiš više bijelu mačku, a kamoli da bih bio kadar uverovati Jacksona Huddyja.

Welt ga prijateljski potapša po ramenu, podigne se i ogrne kaputom. Duvarney se odgega do ležaja i dok je Spicer provjeravao metke u pušci, već je hrkao.

Koliko je spavao, Tap isprva nije mogao ocijeniti. Također nije mu bilo posve jasno što ga je to naglo prenuilo. Nešto ga je upozorilo da je opasnost na pomolu i on je, ne pomaknuvši se, posegnuo za revolverom, otkočio ga i nastavio ležati. Bacio je pogled na logor. Welt Spicer je sjedio kraj vatre. U jednom trenutku kao da je osjetio Duvarneyev pogled na sebi, uspravio je glavu i zatresao je. Nakon toga opet ju je pognuo, i to do te mjere da mu je brada dodirivala grudi.

Tap hitro promotri okolicu i na vrhu podalje dine zamijeti nekakav bljesak koji je odmah zatim i nestao. Revolver ili puška?

Čovjek koji im se privlačio nije bio zadovoljan izabranim položajem, pa je isturio jednu nogu naprijed kako bi se bolje oslonio za gađanje puškom, međutim, to je za njega bila kobna pogreška. Onoga časa kad je prebacio težinu gornjeg dijela tijela na koljeno, pijesak se ulegnuo i on se sunovratio. Iako je pokušao da se odmah osovi na noge, Tap ga je već držao na nišanu revolvera i zapucao.

Prasak uznemiri stoku, a usput probudi Welta Spicera koji je buntovno žmirkao očima.

— Welte, pripazi, možda nije bio sam — napomene Tap.

— Oprosti, majore. Sigurno sam zadrijemao, naprosto me svladao san.

— Tako je, mladiću. Ali, nemaj brige, sada je opet sve u redu.

— Tko je to bio?

Duvarney pokaže rukom prema pješčanom brežuljku.

— Spremao se da puca na tebe s vrha dine, a kako sam ja taj njegov pokušaj protumačio neprijateljskim činom, ubio sam ga.

Tap je i dalje stajao na istom mjestu. Iznova je napunio revolver.

— Sve mi se čini da je taj tip krenuo u izvidnicu i kad nas je ugledao, pale su mu na pamet glupave misli.

Ostali iz njegove bande svakako su čuli pucanj, pa će nagađati jesmo li mi ili oni na gubitku.

— Koliko ih ja znam, njima će prvo pasti na pamet da je njihov čovjek ubio nekoga od naših, a kad ga dulje vremena neće biti, krenut će u napad.

Tap je kimnuo. Činjenica da ga ne očekuju pružala mu je mogućnost da se nesmetano uvuče u njihov logor. Pođe li pravo prema vatri, oni nipošto neće posumnjati da to nije njihov kauboj.

Duvarney uze pušku i potrča niz padinu. Primaknuvši se protivničkom logoru, zamijeti da oko vatre sjede petorica. Činilo se da uopće ne sumnjaju da bi ih netko mogao napasti, što se na neki način dalo protumačiti time što su doista obračunali s Kitteryjem.

Tap se nastavio spuštati ne vodeći računa stvara li preveliku buku. Na drugom kraju logora spazio je sedam osedlanih konja. Istom kad je već bio na nekoliko koraka od vatre, podigoše glave i jedan od njih zausti da nešto kaže jer je prepoznao Duvarneya.

— Samo mirno, momci — upozori ih Tap. — Ne želim da se nitko oprosti od života bez valjana razloga. Stoga pamet u glavu i nadasve budite pristojni.

Jedan od družine bio je čovjek kojemu su u Indianoli dopustili da utekne.

— Učinite kako kaže — reče on. — To je Duvarney o kojem sam vam govorio.

Najednom se Tap prisjeti važne činjenice. Oko vatre su bila petorica, jednoga je ubio gore u logoru, a ovdje je bilo sedam osedlanih konja. Znači, nedostajao je jedan iz bande!

— Gdje je Jackson Huddy?

— Ne pokušavaj ga tražiti, on će već tebe naći — naceri se najmlađi među njima.

— Čuo sam da je on u neku ruku lovac na ljude — nehalno će Tap — i kažu da se još nikad nije časno borio s nekim, licem u lice. Konačno, zasjedu može svatko postaviti. Za to nije potrebna hrabrost, nego kukavičluk.

Želio je da to Jackson čuje. Želio ga je razbjesniti, namamiti u otvoren sukob. A za njega je bilo važno da se to odigra što prije.

— Duvarneyu, ti stvarno tražiš gužvu!

— Ne bih baš tako rekao — nastavi Tap. — Po onome što se priča zaključujem da Huddy provodi toliko vremena puzeći po travi da nije sposoban uspraviti se i boriti pošteno.

— Jackson Huddy još nikad nije krenuo za nekim, a da na kraju nije bio pobjednik. Ti ćeš biti slijedeći, u to budi siguran — nadoveže jedan od njih.

— Ništa zato. Samo mu vi poručite da sam u blizini i da ga željno čekam. Nemojte nikako zaboraviti moje ime. Bilo bi zaista žalosno da se mimođemo... Još nešto: napomenite mu da ukoliko ne može smoći dovoljno hrabrosti za izravan obračun, neka obrati pažnju na svaki šuštanj jer se i ja šuljam jednako dobro kao on. Do viđenja, mladići, i ne budite tako neveseli! Otarasit ćete se u isti mah i oluje i Huddya...

Tap se idući natraške izgubi iz logora. Malo zatim je ispričao Spiceru što je napravio.

— Želim ga istjerati na otvoreno — tumačio je — ali neću čekati. Poći ću za njim, i to smjesta. Sigurno se krije negdje oko našeg logora. No da prije toga rastjeramo one uz vatru?

Welt se sasvim slagao s Tapovim prijedlogom.

Da bi izazvali pometnju među govedima, bilo je dovoljno ispaliti jedan jedini hitac, a zatim zaplašenu stoku potjerati prema protivničkom logoru.

Hitac prasne i krdo jurne. Munsonovi su se razbježali na sve strane. Jedan jedini među njima, koji je htio dograbiti pušku, strovalo se u blato jer se njegov konj preplašio podivljalog stada.

Zamalo su uz Duvarneya i Spiceru bili njihovi goniči koji su dotjerali nova goveda.

— Samo produžite — dovikne im Tap.

Prigruvši se u sedlu, motrio je tragove. Ako je sedmi čovjek stvarno bio Jackson Huddy, kako je on pretpostav-

ljao, tada se svakako sakrio negdje u guštari odakle je vrebao na njega.

Nije bilo druge, lisicu je valjalo istjerati iz njenog brloga. Tap je čeprkao po tlu ne bi li našao suhog lišća koje bi lako planulo.

— U svakom slučaju, Huddyu jedino preostaje pješačenje jer su im se konji razbježali — dobaci Lawton Bean. — Konji su svi do jednoga odjurili pred pomahnitalim stadom. Baš lijepo, je li tako?

Požar se postepeno širio, ali uz neprestano tinjanje i Tap nije bio zadovoljan. S obzirom na pojačanu važnost postojala je mogućnost da dim ne bude toliko jak da istjera Huddya, naravno ako je sedmi čovjek uopće bio taj hladnokrvni ubojica. Dim koji se širio mogao ga je smetati, ali ne i prisiliti da se nađe okom u oko s majorom Duvarneyem.

Od samog početka stvari su se razvijale nepovoljno, razglabao je u sebi Tap. Trenutno nije znao čemu bi poklonio prednost: potrazi za Tomom Kitteryjem koji se tko zna kako proveo u sukobu s Munsonima ili dvoboju s Huddyjem. Od svega toga najviše bi mu se dopalo da je pojahao konja i krenuo prema Kansasu. Dosta mu je bilo tih licemjernih Munsona i tvrdokornog Kitteryja. Oni će pucati na njega, on na njih, i na kraju netko će svakako biti pobjednik. Njega se sve to nimalo nije ticalo.

XIII

Potjeravši stoku iz glavnog logora, kretali su se, prema zapadu. Kišica je još sipila, a vjetar se opet pojačao. Duvarneyu se činilo da više ne pamti dane kad nije bio mokar i kad mu studeni vjetar nije prodirao sve do kostiju.

Predavši vodstvo Beldenu, pođe s Lawtonom i Spicerom prema jugu.

— Teško da ćemo ih pronaći po takvom vremenu — mrgodno će Bean. — Ako su kojim slučajem i preživjeli,

sigurno su se zavukli nekamo na sigurno.

— Pokušat ćemo — poviče Tap nadglasavajući novi nalet oluje.

Oko podneva dojahao je do neke kolibe iz čijeg se dimnjaka povijao dim. Približavali su se vratima s otkočenim revolverima.

Vrata se tek malo otvore i iz njih proviri uzano lice koje je krasio veliki brk. Kad spazi uperene revolvare, brkajlija htjede zatvoriti vrata, ali ga Tap pretakne i podmetne nogu.

— Stanite! Umorni smo. Možemo li kod vas dobiti šalicu kave?

Otvor se stjecajem okolnosti proširi.

— Dobro. Ostavite konje i udite. Samo, mirno. Držim vas na nišanu.

U kolibi je bilo veoma toplo i suho. Što se tiče brkajlije, on nije lagao: repetirka mu je bila na dohvatu ruci.

— Još nikad nisam odbio gladna čovjeka — reče brkajlija — samo, vi ste momci naoružani do zuba, pa mislim nije na odmet da budem oprezan. —

— Tražimo neke prijatelje — objasni Tap. — Je li se pucalo ovdje u okolici?

— Nešto sam čuo ... a da vam kažem pošteno, nešto i vidio. Dogodilo se to na oko devet kilometara jugoistočno oдавде. Bio sam u Refugiju, zbog prodaje nekih mula. Kad sam na povratku stigao do jezera Horseshoe, začuo sam neko puškaranje. Povukao sam se u guštaru i pritaјlo. Bilo je podosta pucnjave.

Čovjek je bio razgovorljiv poput svih ljudi koji žive u osami pa su zahvalni kad netko naleti put njihova doma. Vrzao se po brvnari pripremajući ručak.

— Polako momci! Nemojte me požurivati, ja ću vas sve nahraniti — govorio je i ispitivački ih promatrao plavim očima. — Vi ne nalikujete na Munsona. Sigurno ste neki rod onim nesretnim Kitteryjima.

— Ja sam Tappan Duvarney, prijatelj i ortak Toma Kitteryja, kojega ste maločas spomenuli.

— Tako sam i mislio. Dakle, moram vam reći ... krdo je posve rastjerano ... Roy više nije među živima ... Joe Breck također.

— A što je s Tomom? Gdje su Lubee i Cajun?

— Bit će da se negdje skrivaju. Čini se da su ovaj put pobijedili Munsoni. Među njima nitko nije nastradao.

Duvarney ustane i s nepovjerenjem pogleda domaćina koji je petljao oko vatre, suviše petljao da ne bi bilo sumnjivo. Tap se protegne, zijevne i usput neprimjetno promotri obor iza kuće. S jedne se strane nalazilo nekoliko hrastova i u njihovoj su sjenci pasli neki konji. Tap namigne Spiceru.

Shvativši što ga zanima, Welt se smješкао dok mu se u ruci presijavao kolt.

— Ti slobodno pođi i pogledaj. Čujem li pucanj, kuhar ga neće preživjeti. Ustrijelit ću ga tako brzo da neće ni shvatiti što ga je snašlo.

Starac se naglo uspravi, spreman da dohvati pušku, međutim ona je već bila u Beanovim rukama.

— Što ćemo sada, domaćine? Je li ti još želja da major ode sam provjeriti kakve imaš konje? Nemamo mi ništa protiv toga, tek moramo te upozoriti da ćeš, čim bude ispaljen prvi hitac, ti biti ubijen.

— Budite razumni — spetljao se starac. — Da sam vas upozorio, oni bi me ubili. A vi i sami najbolje znate kakav je Jackson Huddy. Poslušali me ili ne, ipak je tako kao što sam vam rekao: vi gubite bitku.

Starac se natmuri.

— Nisam kukavica i ne volim Munsona, ali što sam mogao učiniti? Živio sam ovdje sam ... a vi niste djeca, znate da je Huddy opak ... obilazio me, prijetio mi ...

— Neće on dugo šetkati ovuda — dobaci Spicer.

— Koliko ih je? — zapita Tap.

— Trojica. Zaustavili su se ovdje kad je počela oluja, ali kad ste vi našli, sakrili su se u guštiku iza obora s namjerom da vas ubiju kad izadete.

— Imaš li još jedan takav par? — upitao je Tap starca pokazujući na njegove mokasine.

— Možda.

Starac otvori sanduk i ubrzo izvuče jedne mokasine.

— Kupio sam ih od jedne Indijanke. Potpuno su nove, nenošene.

Duvarney mu dobaci srebrni dolar. Potom sjedne i skine čizme. Navukav-

VESNIKOV

KVIZ

KAS

OD 23. II

KVIZ

EXTRA

-PRILOG

KVIZA

16

STRANA

ENIGMATSKE

ZABAVE

VISE

16 NOVIH STRANICA

12 SKANDINAVKIVISE

KRIMIPRIČASPITANJEM

MATEMATIČKITEST

ENIGMATSKI STRIP

NOVEŠAHRUBRIKE

POČETNIČKI POLIGON-

STRANICANOVIH SURADNIKA

KVIZ

EXTRA

ZNANJE
IZABAVA!

šli mokasine, zadovoljno prošeta kolibom; zaista su mu odlično pristajale.

— Vi momci ostanite ovdje na miru — reče. — Pazite na ono šipražje, a bude li vam naš ljubazni domaćin zadavao brige, slobodno ga vežite.

Tiho poput duha iskrao se Tap kroz poluotvorena vrata. Vani je vjetar još zavijao noseći mu u lice hladne kapljice kiše. Nečujno poput mačke priušljao se do kolibe i iza nje pritajio. Neko je vrijeme napeto osluškivao, a onda otpuzao dalje u gustiš.

Nalazili su se na mjestu gdje ih je očekivao naći. Razbaškarili su se na proplanku odakle su mogli vrebati na kolibu i obor. U jednom se prevario: bili su kudikamo bliži nego što je pretpostavljao. Na svega dvadeset i pet metara. Ta udaljenost bila je vrlo povoljna za njegov revolver.

Nije ih htio natjerati da kao sumanutu skoče na noge i pripucaju iz svega oružja što su ga posjedovali. Bude li ikako moguće, nastojat će ih onesposobiti bez pucanja i ubijanja.

Stajao je ispod velikog stabla i promatrao ih. Tiho su razgovarali i pušili. Prije nego što ih je spazio njegove su nosnice namirisale dim vatre.

Jedan od trojice na proplanku istrese lulu lupkajući njom o petu čizme... Lupkanje je nadaleko odzvanjalo šumom. Lako je boriti se s takvim ljudima, pomisli. Čovjek htjede spremiti lulu, ali dok je petljao oko nje, slučajno je podigao glavu prema Duvarneyu i ugledao ga. Njegov se pogled skamenio. Kao da je spazio utvaru. Naprosto nije mogao vjerovati očima.

— Pinto — rekne iz svega glasa. — Pinto ... vidi ... vidi tko nam je došao!

Kad je Pinto okrenuo glavu, Tap zamijeti ružan ožiljak koji mu je prekrivao polovicu lica.

— Momci, je li vi to mene čekate? — podsmješljivo upita Tap. — Nema svrhe da pucamo. Vaše je da uslužno odložite svoje oružje i povučete se. Ako vam to već prije nisu rekli, ja sam stigao u vašu lijepu zemlju radi posla, a ne radi ubijanja. Ne volim vidjeti mrtvace!

Piljili su u njega ne htijući priznati da je on zaista ovdje, da je banuo u njihov tajni logor dok su oni pijuckali

kavu. Gotovo bi se moglo reći da im je bio povrijeđen ponos. Na kraju krajeva, bez obzira na to što su pripadali Munsonima, ipak su bili nekakvi borci.

Tap je držao revolver u ruci ne nišaneći ni u koga posebice.

— Momci, budite poslušni i uradite onako kako sam vam savjetovao — nastavi Tap. — Otpašite revolvare i odbacite ih.

Pinto Hart se polako uspravljao, dok je Tap netremice pratio njihove kretnje.

— Proklet bio ako te poslušam — reče Pinto kad se uspravio.

— Momci, uvjerite ga. Ja prilično dobro gađam. Njega ću sigurno ubiti, a isto tako i jednoga od preostale dvojice.

Onaj kojemu je puška bila prebačena preko koljena također nije bio u mogućnosti da iznenadi Tapa, jer bi se morao okrenuti za nekih devedeset stupnjeva i tek bi tada bio u pogodnoj prilici za paljbu.

— Nagovorite ga — nadovezao je Tap — ili će on biti kriv i za vašu smrt.

— Pinto — progovori čovjek s puškom — ja mislim da bi...

Pinto zakorači korak u stranu i maši se za revolver. Tap je oklijevao samo djelić sekunde da bi ustanovio kako će ostali postupiti, a onda zapuca Pinto ravno u grudi. Zapucao je svega jedan jedini put.

— Onda, momci? Ima li za vas nešto vrednije od revolverskog taneta?

Vrlo pažljivo, čak ponizno, kauboj s puškom je otpasao remen s revolverima, a zatim je odbacio i pušku. Drugi ga je slijedio.

— Zašto vi, momci, ne biste pošli do Refugija i tamo se popeli u kočiju koja vozi prema zapadu? Poslušajte me, i u Arizoni je lijepo, a isto tako i u Novom Meksiku. Ovako marljive momke svuda će rado primiti na posao. Ipak, nešto ste naučili u Indianoli, je li tako? Ne bih se želio praviti važan pred vama, ali mislim da vam je ova današnja pouka najkorisnija.

— Moramo uzeti svoje konje — reče jedan od njih.

— Šetajte — odvratí Duvarney. — Malena šetnjica po kiši i vjetru može vam pomoći da rashladite svoje usijane glave. Međutim, da se prije toga razumijemo: svakako se ukrcajte u kočiju. Vidim li vas tu negdje u blizini, mogao bih pomisliti da me pratite, a u tom slučaju pucat ću bez upozorenja.

Ispratio ih je pogledom dok su se udaljavali, a zatim je pohitao u kolibu. Starac se gotovo srušio sa stolice kad ga je spazio. Welt i Bean su se smješkali i jedan drugoga počastili prijateljskim gurkanjem.

— Dvojica su pošla na šetnju do prve poštanske stanice. Ja sam ih odvratio od toga, ali su oni bili uporni. Kažu da više nikad u životu neće ni na koga dizati ruku, a kamoli uperiti revolver. Vrlo osjećajni momci — reče Tap skidajući lišće s mokasina.

— Ništa ne shvaćam — prizna starac. — Oni su jednostavno vama predali svoje revolvare i otišli?

— Otrpili tako.

— A Pinto?

— Pinto je zauvijek ostao na onom proplanku. Kako bi bilo, amigo, da se pobrineš za njega? Mi ćemo se poslužiti njihovim konjima, po ovom će nam vremenu zaista dobro doći, jer naši su smrtno umorni.

— Ti si ubio Pinta Harta? — još nije mogao starac doći k sebi od iznenađenja.

— Zapravo, točnije bi bilo reći da se on sam ubio — odgovori Tap. — Pogrešno je prosudilo i to ga je stajalo glave. A nije moralo...

Poslije kraćeg predaha njih su trojica prvo kaskali prema jugu, a zatim su skrenuli na istok. Već nakon nekoliko milja nabasali su na stoku koja je nosila Kitteryjeve znak.

XIV

Jessica Trescott je sjedila zamotana u ogrtač i drijemala. Vani je vjetar zlokobno fujkao i povremeno bi zatrešao cijelom zgradom sudnice. Tko bi

djevojku motrio iz prikrajka, došao bi do pogrešnog zaključka da je posve smirena, međutim, ona je u svojojnutrini drhtala kao suhi list na grani po ovoj oluji. Ruke je zavukla duboko u džepove i podigla ramena gotovo do ušiju ne bi li barem donekle prigušila užasne zvukove što su navirali izvana.

— Gospođo?

Otvori oči i ugleda Billa Taylora kako se sa šeširom na ruci naginje nad nju.

— Gospodo — ponovi on — morate to svakako vidjeti. Vjerojatno nikad više nećete vidjeti nešto slično.

S Mady i Bobom Brunswickom popela se stepenicama na drugi kat. Kad su se napokon našli gore u potkrovlju, jedino je bila svjesna zavijanja vjetra i vlastite borbe za svaki dah.

Primakla se prozoru i ustuknula. Dokle god je dopirao pogled prostirala se voda. Indianolom su gospodarili podivljali valovi, rušili sve pred sobom, noseći i blago i plastove sijena i dijelove kuća. Više nije bilo ni luke, ni dokova, ničega. Čak je i drveće padalo kao da ga obara neki nevidljivi drvosječa. Pločnik na kojem su stajali prije svega nekoliko sati više nije postojao... Nije postojao ni hotel...

Jessica se najednom prisjeti da su u hotelu ostale njene stvari... slike oca i majke... njen djevojački dnevnik... sve je to odnijela bujica.

I Mady je tog trenu mislila na Jessikine stvari.

— Ah, te divne haljine — poviče izbezumljeno.

Jessica se trgne i okrene.

— Ne vjerujem da je ta odjeća bila od neke osobite vrijednosti. Sumnjam da će Tappan zapaziti da je više nemam.

— Kad je već tako, zašto te stvari nisu barem pripale meni.

— Jedino za čime iskreno žalim jesu neke meni drage uspomene i knjige, premda, što se tiče knjiga, ne znači da sam ih sasvim izgubila. Kad jednom pročitaš knjigu koja ti je mila, to je gotovo isto kao da je zauvijek posjeduješ.

Jessica još jednom baci pogled na grad u agoniji i nekako s osjećajem krivnje spozna da nju jedino hrane

Tappanova sigurnost. Gdje je? Je li se sretno izvukao iz grada?

Posebno teško joj je padao nerad. Čime da se zabavi, kako da provede to jezivo čekanje? Oni koji su uspjeli stići do sudnice bili su tu. Bill i nekoliko ostalih izložili su svoje živote opasnosti pomažući ženama i djeci da se sklone pod krov sudnice.

Vratila se do svog mjesta i sjela. U jednom času obrati joj se Taylor.

— Šire se glasine — počeo — da je na jugu odavde bilo pucnjave. Neka vas to ni najmanje ne zabrinjava. Taj vaš čovjek je pravi borac. Promatrao sam ga dok se borio s Eggenom i Wheelérom. Zna taj momak čuvati svoju glavu i njemu se neće ništa dogoditi.

Pričajući Jessiki, Taylor se uopće nije osvrtao na Mady, a kad mu je ova pokušala nešto reći, okrenuo je glavu od nje, na što se djevojka zarumenjela.

— Tom Kittery — nastavi Bill — upao je u pravu gužvu. Čini se da ga je netko izdao, jer su znali gdje da ga potraže. Meni je sve to prenio Feller... možete ga i sami pitati, on je dolje... dakle, Feller je čuo da su Pete Remley, Joe Breck i Roy Kittery mrtvi. Tom je povrijeđen i negdje se krije, barem tako tvrde. Netko mu je želio zlo — reče značajno — i to ljudi znaju. A ako se ikad itko pravio važan da može ubiti Toma, to je bio umišljeni Ev Munson.

Krajčkom oka Jessica pogleda Mady. Njeno je lice bilo blijedo poput krede. Činilo se da se nekako zgurila i samo je šuteći gledala pred sebe.

— Tomova je pobjeda neizbježiva — nadoveže Taylor. — Taj vaš čovjek, Duvarney, u stanju je da sam obračuna sa svima njima. Jest da su dobri i Tomovi momci, samo oni se ne mogu mjeriti s Tapom. U ovom trenutku on je taj koji prednjači, pobjeda je na strani onoga s kime je Tapp.

Malo zatim Taylor se udalji. Djevojke su neko vrijeme sjedile u tišini. Konačno se Jessica više nije mogla suzdržati.

— Mady, zašto ste to napravili?

— Oh... vi... uobražavate da vam je sve jasno! Otkud možete znati kako je živjeti ovdje iz godine u godinu? Uvi-

jek sam željela da Tom napusti ovaj prijavljiva grad koji je progutala poplava. Na žalost, znala sam od početka da on to neće učiniti, jer mu njegov rat to ne dopušta! Jesam li imala pravo? I što me se sada tiče njihov obračun? Ja s time nemam ništa!

— Mady, ja sam vas sama vidjela kad ste šaptali s Evom Munsonom ili ako baš hoćete s Everyjem Munsonom.

— Pa što onda? Ja poznajem Eva otkad znam za sebe, a za tu njihovu glupu krvnu osvetu nikad nisam marila. Kao što sam već rekla, moja je jedina želja bila da me Tom odvede odavde.

— I da ostavi rodni grad? Je li to pametno, Mady? Ovo ovdje je Tomov život. On se razumije u stoku, rančeve, ljude iz ovog kraja. A što bi bio u gradu? Jedna osoba više koja se bori za goli život, i to među ljudima koji su proveli vijek u drukčijim prilikama.

— Tom bi uspio — usprotivi se Mady.

— Da, da, vjerojatno bi uspio taj vaš Tom kojega ste bezdušno izdali Munsonima!

— Ja to nisam uradila — prosikta Mady.

— Sigurna sam da jeste. Također mislim da ste prisustvovali ubojstvu Lona Portera.

S Mady se nešto zbivalo. Je li bilo na pomolu njeno priznanje? Napokon progovori.

— Zaista sam vidjela kad je bio ubijen Lon Porter. Našla sam se u blizini obora kad je privezivao konja i raspitivao se za majora Duvarneya. Rekao je da ima za njega poruku od Toma... Govorio je suviše glasno i Jackson Huddy ga je čuo.

— Zar ga je on ubio?

— Da. Ubio ga je s leđa. Huddy me nije zamijetio. Bila sam tako preplašena da se nisam tako reći mogla maknuti s mjesta. Jackson je bio od njega udaljen najviše tridesetak koraka kad je pucao u Lona.

Fijuk vjetera još se više pojačao i one su prestale razgovarati.

—o—

NOVI HIT! HITCHCOCK

bira za vas

Na 144 stranice najbolje kriminalističke pripovijetke poznatih svjetskih autora u izboru majstora trilera, glasovitog filmskog redatelja Alfreda Hitchcocka! Novo, napeto, zabavno, uzbudljivo! Za mlade i stare ljubitelje krimi-literature!

Prvi broj u prodaji od 25. srpnja!

Potražite kod svog prodavača novina svakog 25. u mjesecu –

**HITCHCOCK
BIRA ZA VAS**

Duvarneyevi su se ljudi razmiljeli na sve strane. Sam Tappan je pronašao oko četrdesetak goveda i počeo ih tjerati prema unutrašnjosti kopna. Nedugo potom otkrio je još tucet junaca. Bio bi nastavio potragu da nije zapuhao jači vjetar. Zbog toga je odustao od daljnjeg skupljanja i pohitao u logor. Prešavši jedva milju, naišao je na Lawtona Beana koji je pred sobom gonio nekih četrdesetak goveda. Zajedno su prispjeli do neke pećine, vrlo pogodne za zaklon. Oдавde su spazili da im u susret žuri Welt Spicer.

Najednom kao da se nebo rastvorilo. Zalio ih pravi pravcati vodopad praćen žestokom grmljavinom i prodornim zviždanjem vjetra. Tek što su malo otpočinuli, Bean uzvikne:

— Slušajte! Kao da je netko kriknuo!

Duvarney pođe k izlazu iz pećine i oslušne. Čuo je samo grmljavinu i huk vjetra. Još malo oslušne, pa dobaci Beanu:

— Nekome je potrebna pomoć. Čini mi se da sam čuo nešto kao zapomaganje. Ostanite vas dvojica ovdje dok ja izvidim o čemu je riječ.

— Ne budi lud — pobuni se Spicer. — Svašta se čovjeku pričinjava po takvom vremenu.

Tap čvrsto pritegne kaput i iziđe iz pećine. Pošto je tlo bilo sklisko, prihvatilo se za grmlje. Vjetar je puhao takvom snagom da se nije mogao uspraviti. Pomalo je bio bijesan sam na sebe i na tu svoju opsesiju da je netko u nevolji. Kako mogu čovjeka prevariti čula, spočitavao je samome sebi zbog nesmotrenosti što je izašao iz zaklona.

Istom tada zamijeti da se netko s mukom probija kroz vjetar vukući za sobom konja preko čijih je leđa bio prebačen neki tamni poveći zavežljaj.

Duvarney krene naprijed. Dostatan je bio jedan jedini pogled da zaključi kako je čovjek s konjem na izmaku snaga. Svakog bi trenu pokleknuo i svaki se put sve teže dizao. Tap poviče i pojuri prema nesretniku posrćući i sam pri tom. Konačno stigne do čovjeka i uhvati ga u posljednji tren, i-

nače bi se nesretnik skljojao ničice u mulj.

Bio je to Tom Kittery.

Tap mu pomogne da se uspravi, a zatim ga posjedne na obližnji kamen. Potom ode po njegova konja koji se jednako kao i njegov gospodar jedva držao na nogama. Tek tada obrati pažnju na teret... Za konjske su sapi bila privezana dva tijela. Glave su bile pokrivene vrećama koje su trebale da ih štite od kiše... Ili su to možda bili leševi?

Zgrabi Toma za ramena i osovi ga na noge. U taj čas spazi da im se približavaju Spicer i Bean.

— Zanimalo nas je što te je zadržalo izvan zaklona — ispričavao se Spicer.

Uz njihovu pomoć Tom i njegov konj ubrzo su se našli na suhom, u zaklonu pećine. Duvarney skine tijela s konja i otkrije da su to Lubec i Cajun. Obojica su bili ranjeni. Cajun je nepomično ležao, dok je Lubec othramao, do vatre i naslonio se na stijenu teško dišući. Jedno mu je rame bilo nekako čudno nakrivljeno.

— Što ti se dogodilo? — upita Spicer.

— Konj se strovalio na mene — procijedi Lubec. A što ćeš, poskliznuo se u blatu — doda i glavom pokaže na Cajuna. — Ovaj je ranjen. Dohvatila su ga dva metka.

Mnogo zatim, kad su se, koliko je to bilo moguće, pobrinuli za ranjenike, Tap se i sam smjestio na pokrivač i u hipu zaspi.

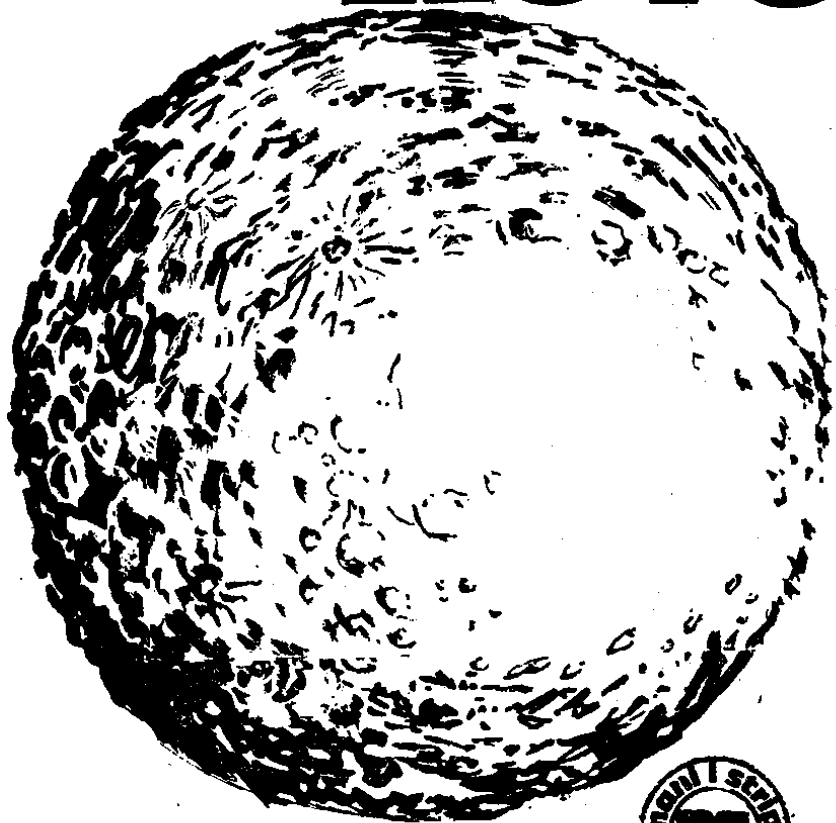
Napolju je oluja i dalje divljala. Iscrpljeni Tapovi ljudi gotovo ništa od toga nisu čuli.

XV

S nailaskom jutra oluja se stišala. Samo je nekoliko malenih oblaka podsjećalo na jučerašnju kišu. Još je puhao vjetar, ali tako blag i slab da ga gotovo nisu osjećali.

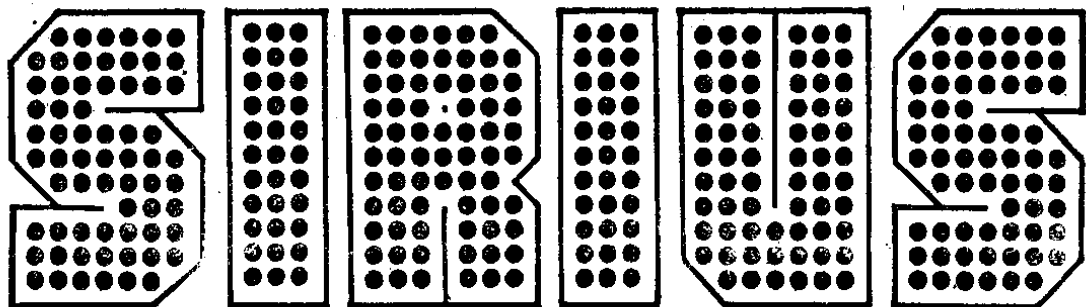
Tappan Duvarney je stajao na ulazu u zaklon i promatrao okolinu. Posvuda tragovi uragana: stabla iščupana s korijenjem, preplavljeni potoci, muljave bare pretvorene u jezerca.

ново!

BIBLIOTEKA ZNANSTVENE FANTASTIKE

10d

Osvrne se za stadom. Stoka se bila podigla iz blata i dala se u potragu za hranom. Na oko pola milje odatle, na drugoj uzvišici, jedno je stado već paslo.

Welt Spicer iziđe iz zaklona pripasujući revolvere.

— Onda, gospodaru, gdje smo stali? — upita.

— Dotjerat ćemo ono stado — odvratit Tap. — Usput ćemo obići udoline s jedne i druge strane. A onda ćemo na sjever.

— Što ćemo s njima?

— Cajunu je potrebna pomoć. Welte, dobro bi bilo kad bismo mogli pronaći ona kola...

— Ja znam gdje smo ih ostavili. Baš sam neki dan natrapao na njih, i to sasvim slučajno. Da skoknem po njih?

Tap pogleda na sat. Još nije bilo pet. Razmišljao je. Na ovoj uzvisini bilo je nekoliko stotina grla, na drugoj isto toliko. Pođe do svojih stvari i iz torbe izvadi dalekozor. Nakon toga izađe iz zaklona i zaputi se na vrh stijene. Odatle je ustanovio da na svakom brežuljku u okolici ima i goveda i konja. Nije bilo dvojbe, većina je bila označena ili Tomovim ili njegovim žigom.

Kad se vratio do ostalih, Spicer ga dočeka s vrućom kavom. Cajun je i dalje ležao na leđima.

— Čovjek bi pomislio da ti nešto nedostaje — nasmijao se Tap. — Zar hoćeš da povjerujem kako su te obična dva metka mogla tako onesposobiti?

— Možda postajem preosjetljiv u ove svoje stare dane — odgovori Cajun. — Jeste li pronašli naša goveda?

— Jesam, i to prilično. Slažeš li se da budeš tu na suhom dok ih pokupimo? Tada ćemo doći po tebe, pa ćeš s nama do liječnika.

— Bit će sve dobro. Samo vi krenite.

Tom Kittery se podiže na noge.

— Tape, ako si spreman, i ja bih s vama. Nekako mi se čini da si ti ipak imao pravo. Najpametnije je da se držimo stoke.

— A ti? — obrati se Tap Lubecu.

Međutim, Johnny Lubec je ostao isti. Rekao je:

— I s takvim ramenom mogu sakupiti onoliko stoke kao i vi, ali bih radije ostao i produžio s borbom.

— Welte — pozove Tap Spicera — ti pođi s Johnnym prema jugu i okupi tamo svu stoku na koju naiđeš. Zapadnete li u nevolje, odmah pojurite natrag, pa ćemo zajedno svi skupa zapucati. Otkriješ li negdje onoga Jacksona Huddyja, smjesta me obavijesti kako znaš i možeš.

Tom i njegovi se pogledaju.

— On je moj — mirno objasni Tap. — Kad je ubio Lona, ubio je jednoga od mojih ljudi. Uz ostalo, njegova je namjera da nas pripremi u odlasku iz Tek-sasa. Čim pripremimo stoku, ja ću se vratiti zbog njega.

— Evo ti gal! I tko sada traži kavgu: mi ili major Duvarney? — upadne Lubec.

— To je samo mjera opreza. Kad bi postojao neki drugi način, ja bih obračun ostavio za poslije, recimo kad prodamo goveda. Ali ovako sam prisiljen ubiti ubojicu.

— Ubit će on tebe — kiselu će Lubec.

— Sumnjam — umiješa se Tom. — Huddy me nijednom nije uspio uhvatiti, a Tapu je to ošlo za rukom... iako to ne znači da će uvijek biti takav srećković.

Bean je odjahao na istok, a Tom i Duvarney su se zaputili na sjever. Do podneva su svu stoku s uzvisina stjerali u nizinu, a zatim je okupili zapadno od jezera Horseshoe. Posljednji je na sastajalište prispio Lawton Bean. Stoka je bila poslušna, jer ju je oluja sasvim iscrpila i sada se krotko prepustila svojim goničima.

Kad se pojavio Bean, zamijetili su da mu je vinčesterka prebačena preko koljena.

Po svemu sudeći, dobit ćemo društvo — najavi Duvarneyu.

— Koliko ih je?

— Samo jedan... tvoj miljenik Huddy.

— Kladim se sa pet prema jedan da je on tebe dobro promotrio i da te cijelim putem slijedio. — Tome — obrati se zatim prijatelju — Belden i još nekoliko momaka čuvaju stado na Guadalupi, zapadno od Victorije. Većina goveda je iz stada koje sam prije

oluje prodao Brunswicku. Ako ne vjeruješ, zaviri u moj džep! Dobio sam ček.

— Radio si vrlo brzo — prizna Tom.

— Drugo mi nije preostalo kad sam shvatio da se primiće oluja. Sada bih ti predložio slijedeće: potjeraš ovo stado onamo i pridruži se Beldenu.

— A što ćeš ti?

— Odoh ja u Indianolu! U prvom redu, tamo mi je djevojka, a osim toga bilo bi predivno kad bi me pratio kratki Huddy.

Dok je govorio, grozničavo je razmišljao. Pođe li sa stadom, svi će se naći u opasnosti. Ovako, uspije li mu ono što namjerava, Huddy će krenuti za njim i negdje na putu do grada njih će dvojica urediti račune. Jahat će ne skrivajući se, i to samo onim putovima gdje nema pogodnih zaklona za Huddyja.

— Potežeš vruga za rep — neraspoloženo će Tom. — Zar nije bolje da smo svi zajedno?

— O tome je i riječ! Ja želim da on kaska za mnom.

— U to ne sumnjaj — dobaci Lubec.

— On će te pratiti kao pas.

Duvarney mahne prijateljima i mamuzne konja. Najvjerojatnije je Huddy bio dobar strijelac i puškom, međutim to ne bi bilo u njegovu stilu. To bi bilo kockanje, on nije bio hazarder. Huddy će motriti na svoju žrtvu, slijediti je i napasti tek onda kad će biti potpuno siguran da ona postaje njegov lagan plijen. Tada će ispaliti jedan jedini hitac i stvar će biti okončana.

Uzimajući u obzir takvu Huddyjevu strategiju, Tap se pomirio s time da svom ubojici ne da priliku za onaj jedan jedini hitac sve dok se i on ne nađe u istoj takvoj prilici.

Kretao se polagano dajući Huddyju mogućnost da ga lako slijedi. Kod nekog jezerca naiđe na konjski trag. Baš mu je i to trebalo, plane u sebi. Pođe usporedno s tim tragom, a kad prispije do vode, nastavi jahati uz samu obalu.

Progonjen čovjek obično izade iz vode na istoj strani na kojoj je i ušao, pa stoga Tap postupi drukčije. Izade na drugoj obali i popne se na maleni

brežuljak gdje sjaše i uđe među šipražje.

Ledima je bio okrenut suncu, tako da se nesmetano mogao koristiti dalekozorom. Nije prošlo mnogo vremena kadli spazi nekog jahača kako se primiće mjestu gdje su se ukrštavala dva traga. Tap se nasmiješi i nastavi promatrati. Valjalo mu je biti krajnje oprezan kako bi što bolje upoznao svoga opasnog pratioca.

Jackson Huddy nije bio osobito maštovit. Prvi put uloge su se izmijenile: on više nije bio progonitelj. Nekoliko je minuta sjedio spokojno na konju, a zatim pošao do jezera. Kružio je naokolo dok nije otkrio mjesto gdje je Duvarney izišao iz vode. U trenutku kad je došao do tog otkrića, bio je udaljen od Tapa nekih dvjesto metara.

Duvarney posegne za puškom i naci-lja na kup blata ispred Huddyjeva konja. Potom zapuca.

Tane rasprši blato i prestraši životinju, tako da ju je Jackson jedva umirio. Tada zapuca još dva puta, proračunatim hicima koji će natjerati Huddyja da krene dalje.

Tap je bio načisto s time da će morati ubiti toga čovjeka, ali nipošto nije htio da to bude iz zasjede, iako je to bila Huddyjeva specijalnost.

Ne mogavši pronaći bilo kakav zaklon, Huddy podbode konja i pojuri bijesnim galopom. Tap zadovoljno protirja članove, a nakon toga uzjaše i udari putem koji vodi u Indianolu. Više nije razmišljao o svom ubojici. Bio je siguran da Huddy, ovako prestrašen i zabrinut, neće odmah potražiti njegov trag, pa će na taj način steći povoljnu prednost.

Jahao je bez odmora. Na domaku grada zastane i pažljivo promotri okolicu. Nigdje nije zamijetio ništa sumnjivo.

Što se više približavao gradu, posljedice uragana bile su sve očitije. Grad tako reći više nije postojao. Na sve su strane kuće bile srušene sa zemljom, stabla počupana, i da nije bilo spasonosne sudnice na brijegu, koja je jedina odoljela nepogodi, Tap je sam sebi priznao da ne bi imao razloga svratiti u Indianolu.

Ljudi su išli naokolo, tražili mrtvace, svoje stvari. Iz dimnjaka sudnice vio se tračak dima. Odmah na ulazu zamalo se nije sudario s Bobom Brunswickom.

— Ona je unutra — obavijestila ga trgovac. — Gospodine Duvarneyu, ne znam čega da se prije latim. Htio bih im nekako osigurati hranu...

Tap mu reče za stoku.

— Sva je na okupu i uskoro polazi-mo za Kansas. Pretpostavljam da želite povesti i svoje stado. Rančer po imenu Webster također će nam se pridružiti. Imat ćemo prilično veliku družinu, a uz njih preko tisuću i pet stotina goveda.

— Odlična zamisao da povedete i moje stado. Naravno da se slažem. Hoćete li svraćati u Dodge?

— Hoćemo. Možemo se ondje sastati. Ako slučajno krenemo na drugu stranu, ostavit ću vam poruku. Rekao bih da nećete tako skoro dolaziti ovamo radi kupovanja stoke.

Tog časa bane Jessica na vrata.

— Tappane! Oh, Tappane! — bilo je sve što je mogla izustiti.

— Odlazimo odavde — reče joj Tap. — Krećemo odmah. Uskoro će stići Jackson Huddy, a ja ne bih želio da ovdje dođe do obračuna.

Jessica nije oklijevala. Izgubi se na tren, a kad se vratila, uz nju je bila Mady Coppinger.

— Može li Mady s nama? — upita.

— Naravno — odgovori Tap i pridometne: — Tom je kod stada.

— Imam nekoliko konja izvan grada — javi se Brunswick — a na tom dugom putu trebat će vam odmorne životinje. Molim vas, budite tako ljubazni, pa meni ostavite vranca, a druge povedite.

Trgovac se primakne bliže Tapu i prošapće:

— Budite oprezni! Munsoni se ovuda muvaju. Jeste li čuli za Billa Taylora? On i još jedan momak koji je zajedno s njim bio zatvoren ukrali su šerifove konje i pobjegli. Ali čini se da to nikome nije naročito krivo, čak ni šerifu. Bill se pokazao pravim čovjekom spašavajući žene i djecu u oluji.

Bilo je negdje oko podneva kad je Tap naposljetku posjedao djevojke na

konje. Nije htio pokazati koliko je zabrinut. Lako se moglo dogoditi da znatiželja dovede Huddyja u Indianolu, a nije bilo isključeno da se pritajio u zasjedi, negdje uz cestu prema Kansasu.

Tap je žurio. Stalno je jahao prvi s puškom na koljenima. Vodili su sa sobom i šest Brunswickovih konja. Nitko nije ni progovorio slova. Tap je bio izuzetno nervozan, trzao se na najmanji šum i često je mijenjao pravac puta. Tek kad se spustio mrak i kad su se našli u blizini zaljeva Chocolate, poveo je djevojke do skrovišta što ga je bio pronašao. Smjestili su se kraj malenog potoka i Tap zapali vatru. Skuhali su kavu i večerali, a zatim je namjestio ležajeve za Jessiku i Mady. On sâm povukao se u guštik i ondje proveo buđan dobar dio noći.

U zoru su opet bili u sedlima.

XVI

I Victoria se oporavljala od uragana. Tappan nije bio baš naročito oduševljen ulaskom u grad, međutim, bila im je potrebna hrana, a djevojkama i odjeća.

Huddy je zacijelo već shvatio kamo on namjerava. Ako im još nije na tragu, možda ih je već čekao u gradu.

U susret su im dolazili stanovnici Victorije koji su hitali što dalje od obale. Tap je sjahao istom na glavnom trgu.

— Za vas bi bilo najbolje da se vratite svojoj obitelji — rekao je Mady — ili možda, ako nam se želite pridružiti, Jessiki i meni, pričekajte. Mi ćemo vas vrlo rado odvesti Tomu.

Mady je časak oklijevala, a zatim se suglasila da je povedu Tomu. Kad se odmakla od njih, Tap se okrene Jessiki.

— Ostavit ću konje iza one zgrade na kraju ulice — reče joj. — Nemoj to ni za živu glavu povjeriti Mady. Bude li i poslije pri svojoj sadašnjoj odluci, sastat ćemo se na spomenutom mjestu za jedan sat.

• svemu
što
uzbuđuje

fokus

Još jednom je pozorno promotrio ulicu, a onda ušao u dućan?

— Izvolite? — ponudi mu trgovac.

— Dvije stvari: odijelo za mene i imate li stražnji izlaz?

— Gospodine, bit ćete usluženi prvim i drugim. Izabrat ćemo vam odijelo po mjeri, a izlaz u dvorište vam je odmah iza leđa.

Malo zatim Tap je gurnuo vrata susjednog restorana i još s ulice spazio je Harryja i Caddoa, momke koje je jednom vidio u društvu s Mady. Pođe prema njima.

— Zdravo, Harry — pozdravi višega momka.

— Zar se nas dvojica poznajemo? — začudi se Harry i radoznalo odmjeri Tapa.

— Ja sam Tappan Duvarney. Sjećam se vašeg imena iz susreta u Indianoli kad ste bili u društvu s gospođicom Coppinger.

Harry pruži ruku.

— Čuo sam za vas, vi ste major Duvarney, je li tako?

Caddo se prijateljski nasmiješi.

— Majore, vi ste i poznata i cijenjena osoba u ovom kraju.

— Mady je u gradu — reče Tap. — Trenutno je s mojom zaručnicom Jessikom Trescott. Nisam baš sasvim siguran, ali postoje neki ozbiljni izgledi da pođe s nama do Toma Kitteryja. Tko zna, možda se predomisli...

Tap naglo prekine jer je čuo da im netko prilazi i munjevito se okrene. Ugleda Lina Stockera, momka iz Coppingerove družine, kojega nije pamtio sa simpatijama.

— Jackson Huddy ti je za petama — zlobno izvali Stocker umjesto pozdrava. — Baš te žalim. Odbrojeni su ti sati.

— Bogami, imaš pravo — potvrdi Tap. — Još malo i odoh ja zauvijek odavde. Stoka je već na okupu...

— Nisam na to mislio — ražesti se Stocker. — Želio sam reći...

— Stockeru, zaveži! — poviče Harry. — On vrlo dobro zna na što ciljaš, a isto tako znam to i ja. Jednom će te netko pošteno ispremlatiti zbog te tvoje pakosne jezičine...

Stocker pljune i okrene im leđa.

— Ne zaboravi im reći da si me susreo — dobaci za njim Duvarney. — A što se tebe tiče, ne bi bilo dobro za tebe da budeš uz njih kad dođe do pucnjave.

Stocker zastane kao da im je htio nešto reći, ali se predomisli i izađe iz restorana.

— Većina naših kauboja je uz Toma — srdačno će Harry. — A sada smo i uz vas.

Caddo koji je dotle šutio prošapće:

— Trebate li pomoć? Odlično se služim revolverom.

— Ne, hvala. Ovo je moja osobna stvar i ne bi bilo pošteno da se drugi upliću.

U trenutku spazi kroz prozor kako se Stocker poprijeko zaputio preko ulice. Priđe prozoru i zaklonjen zavjesom pričekava da vidi kamo je to krenuo. Malo zatim Stocker je ušao u salun. Ondje se zadržao tek koji tren. Očigledno je nekoga tražio.

— Oprostite, momci, moram krenuti. Moji su već nestrpljivi gdje sam tako dugo — reče Tap i, plativši piće, izađe na ulicu.

Upravo tada je Stocker svratio u drugi salun. Tap se minutu-dvije kolebao, a potom pošao natrag u restoran. Harry i Caddo više nisu bili tamo. Duvarney pronađe prazan stol u kutu do prozora i naruči biftek.

Dok je saopćavao konobaru što bi jeo, kraj restorana je u galopu projahao Caddo.

— Mogu li se pridružiti? — obrati mu se netko sa strane i on se prene.

Bio se toliko zanio promatranjem ulice da nije zamijetio kad se Jessica primakla njegovu stolu.

— I Mady će uskoro stići — reče, sjedne za stol i s uzdahom se zagleda u Tapa. — Nevolje na pomolu, je li tako? Molim te, nemoj ništa kriti od mene.

— Nisam ni imao namjere.

— Onda?

— Kao što si izvoljela reći: neprilike na pomolu.

— Bilo bi ti draže da nisam tu?

— Naravno.

— Što si smislio?

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

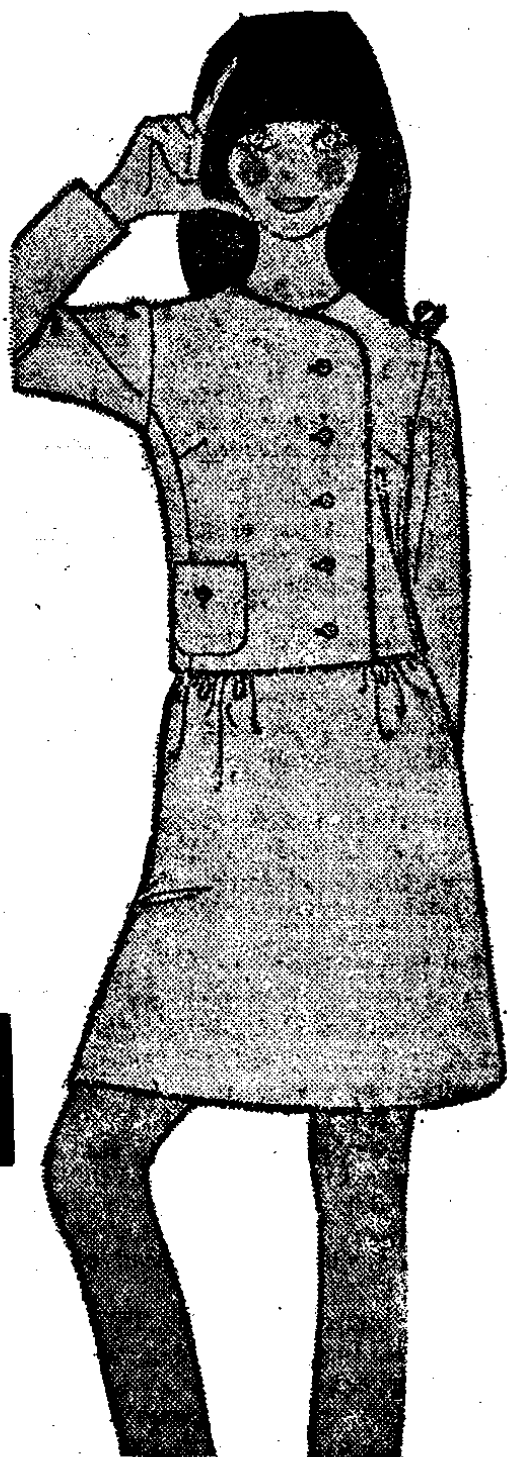
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ZENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

— Oni će čekati dok ne iziđem na ulicu. Obaviješteni su gdje sam, a budući da ovamo ne mogu doći s revolverima u rukama, što i za njih može biti kobno, ne preostaje im drugo nego da strpljivo čekaju. Osim toga, i ti si tu. Stoga će biti presretni kad iziđem na ulicu. Sa svoje strane, ja ću ih pustiti da čekaju.

Jessica je promatrala Tapovo lice.

— Nisi uplašen?

— Rekao bih da jesam, malko. Malo straha ponekad i pomaže i nije naodmet sve dotle dok ne natjera čovjeka da sramno pobjegne.

Trgom je prolazio neki krupan muškarac. Tap prepozna Shabbita. Nosio je nešto zamotano u vreću. Tap zaključio da bi to mogla biti puška... Ili možda revolveri?

Sasvim se lijepo vidjelo kako se Shabbit zaustavio na uglu odakle je imao dobar pregled nad ulicom i prilazima restoranu. Nešto podalje neki momak Munsonova kova stajao je oslonjen na kola i tobože dokono pušio cigaretu.

Prateći Tapov pogled, Jessica reče:

— Možeš se izvući kroz stražnji izlaz.

— Sigurno su i ondje postavili stražara.

Jeli su progovorivši tek s vremena na vrijeme. Tap se na mahove smijuljio.

— Što je smiješno?

— Kako se momci prže na suncu dok se ja ovdje u hladovini sladim biftekom!

Najednom se s treskom otvore vrata i u restoran bane Ev Munson.

— Izlazi već jednom! Umorio sam se čekajući na tvoju glupavu njušku! — zaurla Ev, dok su iza njegovih leđa kimali glavom Shabbit i Stocker u znak da se slažu sa svojim predvodnikom.

— Jesi li umoran samo ti... ili je isplazila jezik i ta tvoja vojska?

Ev se zacrvni od gnjeva.

— Meni nije potrebna pomoć. Mogu ja poubijati i trojicu takvih kao što si ti.

Duvarney ga pogleda smiješeći se.

— Dobro, Munson. Hajde da malo popričamo o meni. Zeliš li me ubiti sada ili poslije na ulici? Naravno, obračun vrijedi ako se otarasiš svog bataljona za pomoć...

— Sam ću ja tebe — prihvati hvalisav Ev. — Ako se možeš osloboditi ove suknje iza koje se skrivaš, ja te čekam.

Tap Duvarney ustane.

— Jessica, dopuštaš li? — otmjeno upita djevojku, a zatim namjerno nastavi glasno kako bi ga čula trojka koja se udaljavala. — Trajat će to jedva sekundu, draga — doda, a onda naglo spusti glas i prišapne: — Povuci se nekamo izvan domašaja hitaca.

Krećući se polagano prema vratima, provjeri revolver. Every Munson je već bio na ulici i čekao ga. Sigurno je ostalima naredio da se povuku kako bi me sam ubio, pomisli Duvarney. Bio je i te kako načisto s time da će svi zapucati bude li Ev ubijen. Znači, život mu je ovisio o brzini...

Lijevo rukom pritisne kvaku, Međutim vrata ostavi zatvorena. Onda ih iznenada gurne svom snagom. Pretpostavljao je što će se dogoditi. Evovi živci neće izdržati i on će zapucati odmah nakon treska vrata... I to se zaista dogodilo.

Tap iskoči na ulicu potežući revolver. Preko mušice spazi nacereno mlado lice. Smjesta je povukao obarač.

Zluradi osmijeh pretvori se u bolnu grimasu i Tap još jednom povuče, Munson posrne, zatetura nekoliko koraka i potom se sruši.

Istog časa Tap nanišani na Stockera i zapuca. Pucao je malo prebrzo, pa je Stockera metak pogodio u koljeno. Zatim se brzo vrati u restoran i potrči prema stepenicama koje su vodile na gornji kat. Sada je točno radio ono što je zamislio sjedeći za stolom uz prozor.

Kad se popeo na kat, u prolazu pograbio stolicu i požuri prema otvoru kroz koji se izlazilo na krov. Spretno nestane u otvoru i začas se nađe napolju. Prije nego što su ljudi u restoranu mogli shvatiti što se zbiva, Tap je prešao na krov susjedne kuće.

Svrne pogled na ulicu i zamijeti da kauboj uz kola drži revolver u ruci. Nekoliko koraka dalje stajao je Shabbit, po svemu sudeći u nedoumici na koju stranu da krene.

Čekaju me, zaključa Tap, pa pažljivo nanišani. Momak kod kola jaukne i iz ramena mu šikne krv.

Tap se prebaci na krov naredne zgrade, a onda, uočivši odozgo tijesan prolaz među kućama, sjuri dolje po žlijebu i pritaji se u sjeni. Nedaleko od njega bila su neka vrata i on se zaleti prema njima. Upravo kad ih je zatvorao za sobom, iznad glave mu zazviždi tane. Na ova se vrata više nije smio pomoliti i zato otvori prozor i izvuče se u stražnje dvorište.

Nije se još bio ni snašao, ni pažljivo promotrio gdje je dospio, kadli s ulice dopre pucnjava. Začuje se nečije dah-tanje i u prolaz među kućama utrči Shabbit, sav okrvavljen i mrtvački blijeda lica. Zastane da bi nanišanio, međutim, Tap ga je preduhitrio.

I dalje iznenađen pucnjavom na ulici, Duvarney je pohitao prema ulici. Pri kraju prolaza oprezno je izvirio da izvidi situaciju. Nikako mu nije bilo jasno tko je to zapucao i zašto.

Dok je on proučavao stanje na ulici, pucnjava je prestala. Dolje na uglu kod trga Tap ugleda vitkog kauboja kako prekrštenih ruku sjedi u sedlu. Do njega je bio još jedan. I taj je prekrstio ruke.

Malo zatim sa svih strana trga počeli su se pojavljivati ljudi s revolverima u rukama. Doc Belden... Lawton Bean... Welt Spicer... Nitko nije nedostajao.

Tap krene prema njima i istog trenu svi se revolveri upere u njega, ali su ga već naredne sekunde prepoznali.

— Hej, majore, kako ste? — obrati mu se Bean obradovan što ga vidi živoga i zdravoga. — Ovi momci nisu baš nikakvi borci, dobro ste vi to uočili. Bogami, bio sam iznenađen, mislio sam da će se bolje držati. Nismo pravo ni zapucali, a već su se razbježali, to jest razbježali su se oni koji su to još mogli.

Doc im se približi.

— Jeste li čitavi? — upita.

Preko trga im je dolazio u susret Tom Kittery.

— Htio si prigrabiti sve veselje za sebe, je li? Zamalo sam propustio okončanje vlastitog rata!

Tappan se osvrne unaokolo i reče:

— Dobro, momci. Čini mi se da nas stado već predugo čeka. Vrijeme je da krenemo!

— o —

U svojoj sobi na drugom katu hotel-a Jackson Huddy je držao pušku u ruci i pozorno motrio trg. Odmah je otkrio Duvarneya... prvo je spazio njegovo rame... Podigao je pušku i pripremio se.

Tog je časa netko ušao u njegovu sobu.

— Gospodine Huddy?

Naglo se okrenuo. Na nekoliko koraka od njega stajala je Jessica Trescott i čvrsto stezala teški kolt koji je bio uperen u njega.

— Gospodine Huddy, bila bih vam veoma zahvalna kad biste poslušno odložili pušku i odbacili revolvere — rekla je Jessica prijetećim glasom.

— Još nikad nisam ubio ženu — počeo Huddy — i nikad neću, gospodice...

— Ja, na žalost, ne mogu reći nešto takvo — prekine ga djevojka. — Još nikad nisam nikoga ubila, ali vjerujte mi da ću biti u stanju uraditi tako nešto ako me vi na to prisilite. A pri tome neću ni trepnuti, uvjeravam vas! Usput, malo sam nervozna.

Jaskcon Huddy ju je gledao bez riječi.

— Vidite, Huddy — nadoveže Jessica — došla sam na Zapad da bih se udala za Duvarneya. Ne bih prevalila toliki put da ga ne volim, da ne želim s njime roditi djecu i, dakako, provesti uz njega cijeli svoj život. Ako mislite da ću dopustiti da se vi i vaš revolver ispriječite između nas, onda se ljuto varate. Nećete dospjeti izbrojiti do tri i već ćete biti mrtvi... Klonite se trikova! Ne odmaknete li se od toga prozora i ne uzjašete li konja i zauvijek odjedzite iz naših života, ubit ću vas. Je li jasno?

Revolveraš je grizao usnicu.

— Mady Goppinger mi je rekla da ste iz Alabame — završavala je djevojka svoje izlaganje. — Poznajem u Alabami grad koji će vam se sigurno dopasti. Zove se Mobile. Tamo je u ovo doba godine predivno. Budite tako ljubazni, pa krenite već jednom, molim vas! To je za vaše dobro, uvjeravam vas!

Huddy spusti pogled na njen revolver, a onda podigne šešir i nakloni se.

— Na vašu zapovijed, gospodice — reče i laganim korakom izađe iz sobe.

Jessica ga je slijedila i s vrata promatrala kako se penje na konja. Časak zatim jahao je niz ulicu.

Tom Kittery je stajao s Tappanom kad im se pridružila.

— Mady je ovdje — reče ona.

— Vidio sam je — odgovori Tom — i ispratio. Zamolila me da joj posudim nešto novaca i ja sam joj ga dao... Otišla je u New Orleans... Ne brinite, naći ću ja već neku drugu ženu za sebe. Možda već na ovom putu...

— Sigurno, Tome — obodri ga Jessica. — Takvom čovjeku poput tebe mje-

sto je ovdje, a ne na pločnicima velegrada.

Tom šutke kimne.

— Hoćemo li, Tappane? — opet se javi djevojka. — Zar nismo ovdje zbog NASEG stada?

— Majore, nešto ste zaboravili — dobaci Spicer. — Što ćemo s Jacksonom Huddyjem?

— Oh, ne mislite na njega — nemarno će Jessica. — Nas smo dvoje malo prije razgovarali i on je odlučio da se vrati u rodnu Alabamu. Ako mi ne vjerujete, popnite se do njegove hotelske sobe. Ondje ćete pronaći njegovu pušku i revolver.

Tappan Duvarney je zamišljeno pogleda.

— Znaš, Jessica, želio bih doznati neke pojedinosti tog vašeg razgovora u hotelu.

— Ispričat ću ti to... jednom.

Jessica posegne u torbicu i izvadi iz nje teški kolt.

— Tappane — reče — hoćeš li mi to ponijeti. Nekako mi je pretežak!

ŽIVOT

ljubavni
roman izlazi
svakog tjedna
(u utorak)
cijena
5 dinara

LASO

western roman
izlazi
svakog tjedna
(u petak)
cijena 5 dinara

TRAG

biblioteka
kriminalističkih
romana izlazi
svakih 14 dana
cijena 10 dinara

POPAJ

strip-zabavnik
izlazi svakih
14 dana
(u ponedjeljak)
cijena 5 dinara

SIRIUS

biblioteka
znanstvene
fantastike
izlazi svakog 5.
u mjesecu
cijena 10 dinara

ALAN FORD

super strip
izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 6 dinara

TOM I JERRY

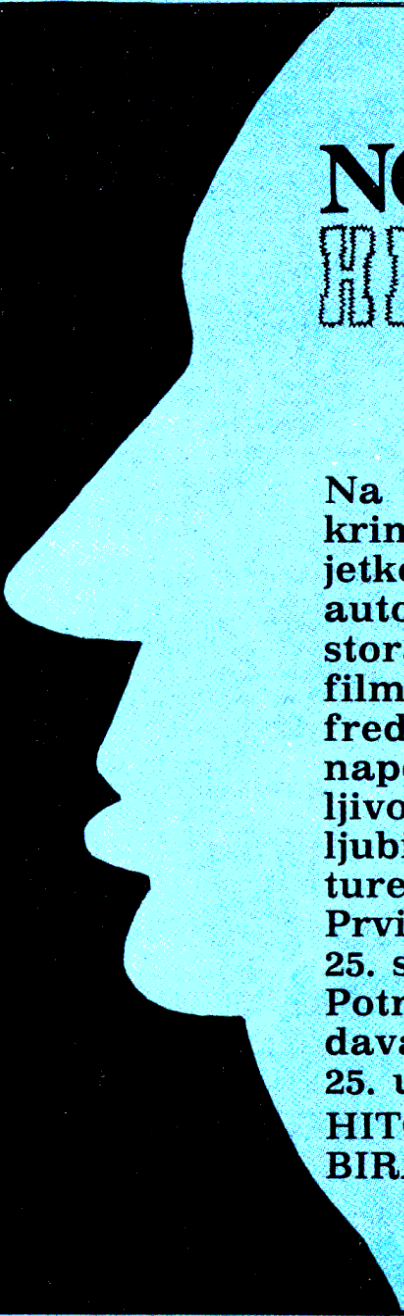
Vrtirep-strip
za djecu izlazi
svakih 14 dana
(u srijedu)
cijena 5 dinara

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

159. U. H. Wilken: KORACI U SMRT
160. Matt Chisholm: BORAC ZA MIR
161. G. F. Unger: PROGNAICI
162. Peter Dawson: ZAMKA SE ZATVARA
163. G. F. Unger: BRZI REVOLVERAŠI
164. G. F. Unger: »TIGRICA«
165. Louis L'Amour: POTJERA KROZ PUSTINJU
166. G. F. Unger: KLOPKA NA TOPOLINOM POTOKU
167. Louis L'Amour: KILLOE
168. G. F. Unger: POSLJEDNJI OBRAČUN
169. G. F. Unger: ČOVJEK ZA DESET DOLARA
170. Frank Gruber: KUDRAVI VUK
171. G. F. Unger: TAJNA ZELENOG SLAPA
172. Louis L'Amour: IZ KLOPKE U ZASJEDU
173. G. F. Unger: VIŠE OD REVOLVERAŠA
174. Louis L'Amour: VATRENO KRŠTENJE
175. G. F. Unger: STUPICA ZA VUKOVE
176. G. F. Unger: ODMETNIK IZ DAKOTE
177. Scott F. Scott: BORI SE ZA SVOJ ŽIVOT, ČOVJEČE!
178. G. F. Unger: RIDOKOSA KARTASICA
179. Louis L'Amour: BITKA ZA VISORAVAN
180. G. F. Unger: DVONOŽNI TIGAR
181. Louis L'Amour: KAZNA STIŽE
182. H. S. Sharon: OLUJA U PRERIJI
183. Frank Striker: OSAMLIJENI JAHAC
184. H. S. Sharon: TRI NITKOVA
185. Peter Dawson: KRV ZA ZEMLJU
186. Louis L'Amour: BROD ZA DIVLJI ZAPAD
187. F. G. Unger: SLATERLEE JOŠ JAŠE
188. Louis L'Amour: HONDO
189. H. S. Sharon: POHLEPA VODI U SMRT
190. H. S. Sharon: BLAGO LESINARA
191. G. F. Unger: KAD SJEVERNJAK ZOVE
192. Louis L'Amour: SABLASNI KLANAC
193. G. F. Unger: ŠERIF IZGUBLJENOG GRADA
194. H. S. Sharon: POKAZI IM ZUBE!
195. Louis L'Amour: CALLAGHEN
196. H. S. Sharon: HRANA ZA VUKOVE
197. Barry Cord: U OKOVIMA LUDILA
198. Frank Gruber: VELIKA ZEMLJA
199. H. S. Sharon: NE VJERUJ NITKOVU!
200. Giles A. Lutz: PROGONJENI KAUBOJ
201. Louis L'Amour: TAJANSTVENI STRIJELAC
202. Barry Cord: TELEGRAFSKA LINIJA
203. Louis L'Amour: PUSTA ZEMLJA
204. Louis L'Amour: MATAGORDA

U PRIPREMI:

205. Kyle Hollingshead: DUG

NOVI HIT! HITCHCOCK

bira za vas

Na 144 stranice najbolje kriminalističke pripovijetke poznatih svjetskih autora u izboru majstora trilera, glasovitog filmskog redatelja Alfreda Hitchcocka! Novo, napeto, zabavno, uzbudljivo! Za mlade i stare ljubitelje krimi-literature!

Prvi broj u prodaji od 25. srpnja!

Potražite kod svog prodavača novina svakog 25. u mjesecu

**HITCHCOCK
BIRA ZA VAS**